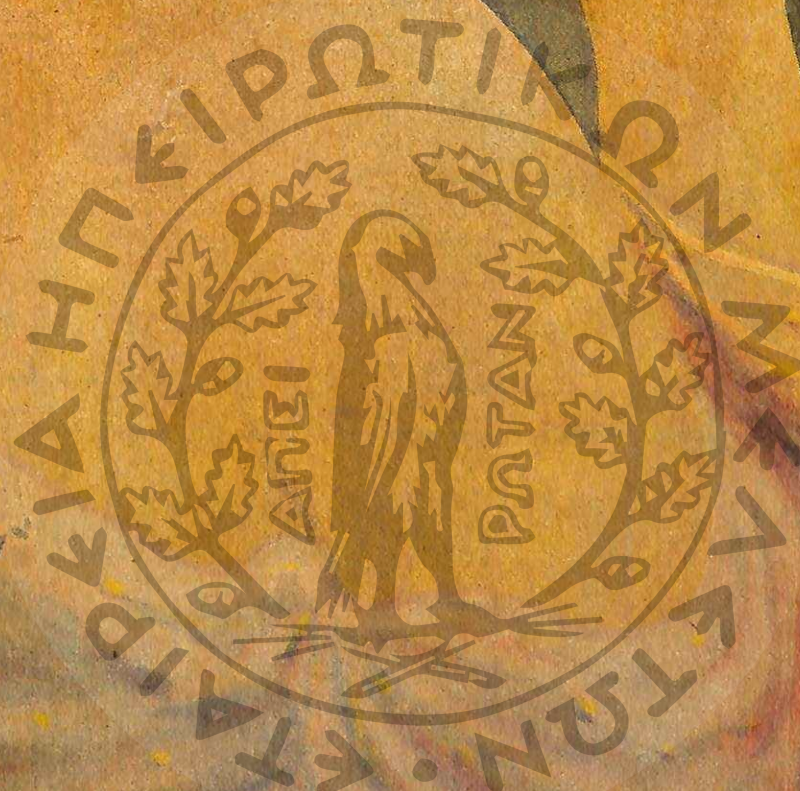

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΟΣ. Θ'
ΑΡ. 422

1934

Κυρία μου,
Δύνασθε και σεις να
έχετε καλή επιδερ-
μίδα

Σήμερα δεν είνε προνό-
μιον το να έχετε δροσερή ε-
πιδερμίδα.

Προνόμιον είνε να γνωρί-
ζετε να εκλέξετε και να με-
ταχειρισθίτε τα κατάλληλα
καλλυντικά δια την υγιεινή
περιποίησιν του προσώπου
σας. Έχετε καλήν επιδερμί-
δα και θέλετε να την διατη-
ρήσετε ή αν η επιδερμίδας
είνε στεγνή εξ αιτίας της
προώρου ρυτιδώσεως, επιβάλ-
λεται όπως προτού κατακλι-
θίτε καθαρίσετε το δέρμα
σας αντι σάπωνος με την
SKIN FOOD από τις σκόνες
και τα μακιγιάζ, ίνα δύναν-
ται εύκολως ν' αναπνέουν οι
πόροι, βασική προϋπόθεσις
μιάς υγιεινής επιδερμίδος.

Εάν έχετε λιπαράν επιδερ-
μίδα, πόρους μεγάλους, εξαν-
θήματα ή ερυθρήματα, θα με-
ταχειρισθίτε το SKIN TO-
NIC, το όποιον εξαλείφει,
δροσίξει, τονώνει το δέρμα και του δίδει μιά βελουδένια όψη.

Εάν θέλετε να προφυλάξετε την επιδερμίδα σας και να
έχετε εμφάνισιν άρτιωτέραν, χωρίς να φαίνεσθε πουδραρι-
σμένη, μεταχειρισθίτε την VANISHING CREAM. Την αλοση-
την διαφοράν θα ίδιητε άσφαλώς έντός πέντε ήμερών.

Βιθλιάρια οδηγίων χρήσεών δίδονται δωρεάν. Τιμὰ SKIN
FOOD, VANISHING CREAM και SKIN TONIC έκαστον
δρχ. 50. Πούδρα εις 8 χρώματισμούς το κυτίον δρχ. 60.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ GEORGE

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - Τηλέφωνον 20-918

ΓΚΡΕΚΑ

1.000.000
ΦΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάσατε την νέαν ΚΡΕΜΑ ΤΟ-
ΚΑΛΟΝ, τροφή δια την επιδερμίδα, και
γίνετε νέα και σεις.

Κατόπιν της εκπαιδευτικής ανακαλύ-
ψεως του καθηγητού Dr Stejskal, του
Πανεπιστημίου της Βιέννης, θα μπο-
ρούσαμε να πωλήσωμε ένα βάσο κρέμας
1.000 δραχμές και εκατομμύρια γυναι-
κών θα τις επλήρωναν με ευχαρίστησιν
'Αλλά, αντί αυτού, την πωλούμεν με πα-
λαιάς τιμὰς.

Εάν επιθυμούσατε να βλέπατε τις γυ-
ναίκες, που επέτυχαν θαυμαστά αποτελέ-
σματα δια της χρήσεως της νέας κρέμας
Τοκαλόν, θα έχοιαν όσοντο περίπου 5.000
δρες, γὰ να παρελάσουν μπροστά σας.
Εν, δύο... θα περνούσαν, ενώ κουρα-
σμένη και εξητλημένη θα τις παρατη-
ρούσατε επί 5.000 δρας ή 500 ήμερος,
από 10 δρας έκαστην.

Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν,
τροφή δια την επιδερμίδα (χρώματος
ρόζ) το βράδυ, προτού κοιμηθίτε. Τρέ-
φει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας,
χάρις στο Biocel, προσεχόμενον από
νεοαρά ζωά. Εξαλείφει ταχέως όλας τὰς
ίτελειὰς του χρώματος. Χρησιμοποιείτε
την κρέμα Τοκαλόν, τροφή δια την επι-
δερμίδα, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά),
το πρωί. Τρέφει την επιδερμίδα σας την
ήμέρα και κάνει την πούδρα να κρατά.
Σε τρεις ήμερες θα άσπρίση την επιδερ-
μίδα σας με τράπο επιπλητικό.

Γεν. Άντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-
ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Άθήνα.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της
Οφθαλμολογίας εν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Άθήνα. Τηλ.
1.60.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Όσες έχετε καταστρέψει τὰ
μαλλιά σας με τὰ διάφορα μηχανή-
ματα. Όσες φοβερίσατε τὸν ηλεκ-
τρισμὸ καὶ δὲν κάνετε ΠΕΡΜΑ-
ΝΑΝΤ παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν
σας πρὸς τοῦτο, ὅσες έχετε λαι-
μένα ἢ δευτερευομένη μαλλιά καὶ
δὲν σὰς ἐπιτρέπεται ἡ Περμανάντ,
δὲν έχετε παρὰ νὰ μὰς ἐπισκε-
φθῆτε καὶ θὰ έχετε μ' ἑάν ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝΤ συστήματος ΡΕΡΡΑ-
SILE.

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΚΙΝΔΥΝΟΝ
ΧΩΡΙΣ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΧΩΡΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Πρώτη φορά στην Ελλάδα.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΛΛΙΓΕΡΗ

Ὁδὸς Πατησίων 19 β'

ΤΗΛ. 20963

Χαλὸν ρεκλάμας τὸν πρῶτον μῆνα
ΔΡΑΧ. 150, με' ἡλεκτρισμὸ δρχ. 100.

«ΔΙΤΣ»

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
νόσημάτων

Μάγερ 23 Α - Τηλ. 25532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκαστον ασθενή

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2

ΧΗΜΙΚΟΣ

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΚΑΛΙΩΠΗ Σ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἱατρός Μαιευτὴ Γυναικολόγος

Ὁδὸς Σκαλιστή 8α
(Λυσισατρείον). 8 1)2-6

Γ. Ν. Μουμουτζίης

Ἱατρός Δερματολόγος

Επὶ δεκαεξάετιαν Ἐπιμελητὴς τῆς

Ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ

κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται

Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1

Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

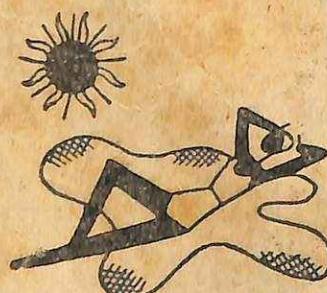
ΤΡΟΧΙΣΚΟΙ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ ΚΙΣΣΙΝΓΚΑ
πωλεῖται εἰς ἅπαντα τὰ φαρμακεία

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟΝ

ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΜΑΣ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Φώκες της Νέας Γης, αναπαύμενες κάτω από τον άδύνατο πολικό ήλιο. — ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Μία τεραστιά φώκη, με το
στόμα της ανοιχτό. — ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ : Ένα ελάχιστο βολικό παπούτσι, το παπούτσι που φορούν οι Άλπινοι. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ : Άλπινοι με
τά πολύποκα εξαρτήματά τους.

Χιλιάδες γυναικών όφειλουν
σήμερα στην “ΜΑΤΙΤΕ”
αυτή τη γλυκειά έντύπωσι της
επιδερμίδος των, που διατη-
ρείται, παρά τὸν ήλιον, την
έφίδρωσιν και τὸν άνεμον,
λεία και τρυφερά σαν επι-
δερμὶς μικροῦ παιδιοῦ.

Μεταχειρισθίτε τὰ ειδικὰ χρώματα δια τὸ καλοκαίρι.

Rachel - chair, Rachel - foncée, Ocre - Pêche

“ΜΑΤΙΤΕ”, πούδρα χωρίς ΤΑΛΚ

Κάννει τὸ χρώμα ΜΑΤ

Εἶναι ἕνας τύπος τῆς

ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΣΑΣ Λ.Τ. ΠΙΒΕΡ (ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΣΑΣ τὸ ἀπαγορεύω, εἶπα... Δὲν θὰ γίνω ἐγὼ συνένοχος μιάς τέτοιας κτηνώδους ἀτιμίας!...

Γέλασε μὲ ὕψος προσποιητὰ καλὸκαρδο, κ' ὕστερα μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ μελιστάλαχτη:

—Κί' ὅμως, θὰ μένουν ἐκεῖ ποῦ εἶνε, αὐτὲς ἡ εἰκόνας... Τί νὰ γίνῃ, μικρὲ μου κύριε;... Θὰ τὸ καταπιῇτε κί' αὐτὸ, ὅπως καὶ τὰ ρέστα, γιατί—βλέπετε—ἀποτελεῖ μέρος τοῦ προγράμματός μου... Καὶ θὰ τὸ καταπιῇτε, γιατί ἡ ἀξιοσέβαστη μνήμη τοῦ πολυκλαύστου θείου σας, πρέπει νὰ στέκεται ψηλότερα ἀπὸ τέτοιες μικρότητες!...

Ξαναγέλασε κοροϊδευτικά, ἔτσι ποῦ ἐνοιώθα μὲσα μου μὴ ἀσυγκράτητη ὀρεξί νὰ τοῦ ριχτῶ καὶ νὰ τὸν στρίψω τὸ λαρύγγι. Ὑστερα σοβαρεύτηκε, κί' ἐξακολούθησε:

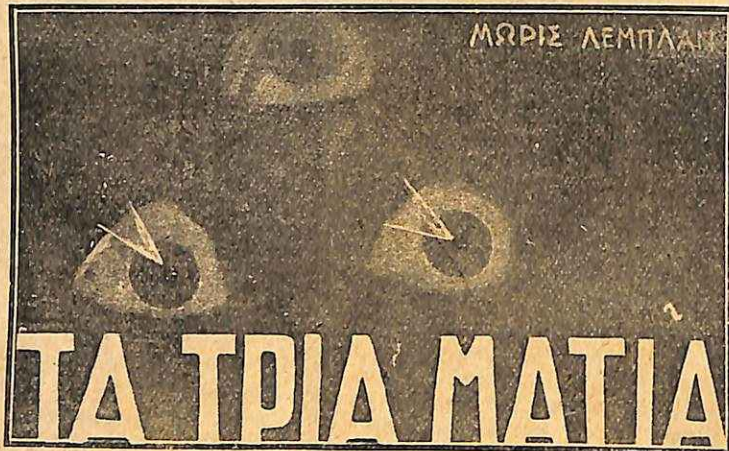
—Μὰ δὲν μοῦ λές, μωρό μου, τί διάβολο ζητάς;... Καλὰ, τὸ ξέρω πὼς ἀν μιλῆσαι ξέω ἀπ' τὰ δόντια, θὰ φυλακιστῶ ἐξάπαντος... Ὑστερα;... Τί θὰ βῇ μὲ αὐτὸ;... Δὲν ξέρεις, ὅτι εἶμαι ὁ μόνος κάτοχος καὶ μόνος γνώστης τῶν μυστικῶν τῆς ἐφευρέσεως;... Δὲν ἐνοιώσε, ὅτι ἡστρο-Βελμό, κ' ἡ Βερανζέρα, κί' ὅλοι οἱ ἄλλοι σατανάδες—τέλος πάντων—ἦσαν ἀπλά ὄργανα μου, καὶ τίποτε περισσότερο;... Κί' ὅτι ἐν φυλακιστῶ ἢ ἀν λείψω ἀπ' τῆ μέσης ἐγώ, ἀντίο τότε κί' ἐφευρέσεις θαυμαστές, κί' ἡ δόξα τοῦ θείου σου, κί' ἀθανασία σ' ὄνομά του, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ;... Αὐτὸ λοιπὸν θέλεις;...

Τὸν κύτταξα βουθός, κεραυνωμένος. Ἐκέινος δίχως νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί μου, ἐξακολούθησε στὸ ἴδιο σαρκαστικὸ ὕψος:

—Ἄλλωστε... χμ... χμ... Ἄλλωστε, νεαρέ μου, ἀνακάλυσαι καὶ κάτι ἄλλο σήμερα τὰ ἡμερώματα... Χμ... σ' ἄκουσα δηλαδὴ ἐκεῖ στὸ σπίτι, νὰ λές στὴν κόρη μου, ὅτι... χμ... ὅτι τὴν ἀγαπᾷς... κί' ὅτι... χμ... εἶσαι πρόθυμος νὰ τὴν προστατέψῃς ἀπὸ κάθε κίνδυνον... Λογικέψου λοιπὸν, χαϊδεύμένο μου παιδί, καὶ σκέψου: Τί ἔχω νὰ φοβοῦμαι ἀπὸ σένα;... Νὰ μὲ καταγγείλῃς;... Μὰ ἔτσι καταγγέλλουν τὸν πατέρα τῆς πολυαγαπημένης των;... Εἶμαι ὁ πατέρας τῆς λατρευτῆς σου, κί' ἡ λατρευτὴ σου εἶνε ἡ κόρη μου... Ἰσον. Δυὸ κεφάλια σὲ μιά σκούφια!... Ἀὐὰ κόψεις ἐσὺ τὸ ἕνα, τί θ' ἀπονίῃ τὸ ἄλλο;... Ἐ;... Βλέπεις λοιπὸν τί λογικά μιλᾷς;... Ἐλα... Ἐλα, νεαρέ μου... Σὲ θέλω, ξέρεις, γιὰ γαμπρό μου, γιατί ἔχω καλὴ ἰδέα γιὰ σένα... Ὅλα θὰ τακτοποιηθῶν, θὰ σοῦ χαρίσω τὴ Βερανζέρα μου γιὰ συμβία σου, θὰ κάνετε πολλὰ παιδία, καὶ θὰ ζήσετε εὐτυχισμένα κί' ἀνετα μὲ τὴν τεραστίαν προίκα ποῦ θὰ τῆς δώσω... Καί... χμ... τότε θὰ μοῦ πῆς ὁλόψυχα «μερσί», μικρὲ μου, ἀντὶ νὰ μὲ βρίζῃς ὅπως τώρα!...

Μὲ κύτταξε ειρωνικά, καὶ τὸν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

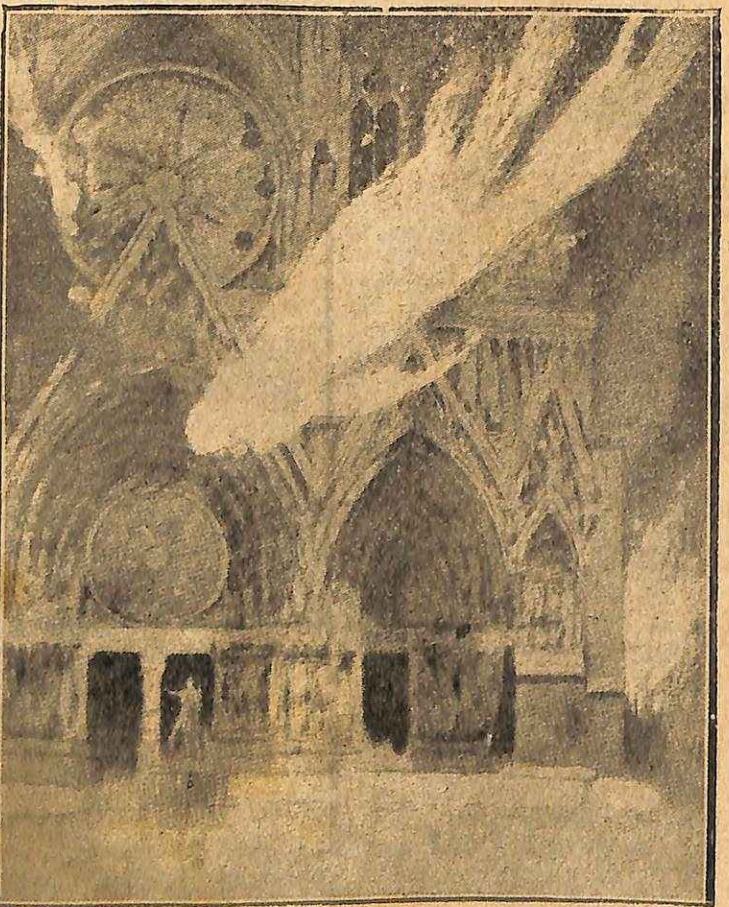
κύτταξε μὲ λύσσα κί' ἀγανάχτησι. Μούγκρισα:

—Θεέ μου, τί κτήνος ποῦ εἶσαι!... Τί κτήνος!...

Ἐκείνη τῇ στιγμή τὸν πλησί-αζαν μερικοὶ θεαταί, παραπονούμενοι γιὰ κάποια ἀτάξια. Κί' ὁ Μασσινιάκ, γυρίζοντας μου ἀπότομα τὴν πλάτη, ἔφυγε, ἀφοῦ προηγουμένως ψιθύρισε στὰ πεταχτά:

—Ἐλα, Βικτωριανέ μου, φρόνιμα!... Ἔτσι βρίζεις τὸν μέλ-λοντα πεθερό σου;...

Συγκρατήθηκα, κατάκλω-μος. Τὸ ἐλεεινὸ αὐτὸ ὑποκείμε-νο εἶχε δίκιο. Ἦμουν καταδικασμένος σὲ σικωπὴ ἀπὸ τόσο ἰσχυροῦς λόγους, ὥστε δὲν εἶχε τίποτα νὰ φοβάται ἐκ μέρους μου: Ἦ θαυμαστὴ ἐφεύρεσις Ντορζερου, κί' ἡ κόρη του Βερανζέρα ἦσαν γι' αὐτὸν δυὸ πα-

Μία ὄβριδα σφύριζει καὶ σκάζει πάνω στὸ ἀριστούργημα...

νίσχυροι προστάτες!...

Ἐντωμεταξύ, τὸ ἀμφιθέατρο πλημμύριζε διαρκῶς ἀπὸ κόσμο. Διαρκῶς κατέφθαναν καινούργια αὐτοκίνητα, ἀραδιαζόντουσαν σὲ σφιχτὲς γραμμές, καὶ ξεφόρτωναν τὸ ἐμψυχοφορτίο τους. Φορτίο προνομιούχων βέβαια, ποῦ ἦσαν σὲ θέσι νὰ πληρώσουν τὰ δέκα ὡς εἴκοσι χρυσὰ ναπολεόνια, ποῦ κόστιζε τὸ κάθε εἰσιτήριο!...

Ὅτι ἐκκεκτὸ ὕπνηχε στὸ Παρίσι, εἶχε μαζευτεῖ ἐκεῖ: Ἐκατομμυριοῦχοι, μεγαλοβιομήχανοι, ἑακουστοὶ καλλιτέχνες, διευθυνταὶ ἐφημερίδων, διπλωμάτες, μεγαλόπρεποι τῶν γραμμάτων, τοῦ ἔμπορίου, καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, ὅλοι, ὅλοι αὐτοὶ μὲ τὸν πυρετὸ στὰ μάτια καὶ μὲ τὴ δίψα στὴν ψυχὴ, ἀνυπομονοῦσαν νὰ δοῦν τὸ ὑπερ-

φυσικὸ θέαμα. Κανένα πρόγραμμα δὲν μοιραζόταν, ποῦ μὲ τίς λεπτομερείς του θὰ μετρίαζε κάπως τὴν περιέργεια τοῦ πλήθους. Ἀς ἀφήσουμε κι-όλας καὶ τὸν μυστικὸν τὸν φόβο, μήπως ἀποτύχει τὸ θαυμαστό πείραμα, στὰ τελευταῖα!...

Γιατί, ποῖος ἦταν ἀληθινὰ βέβαιος, ὅτι τὰ μυστικὰ δοκου-μένα τοῦ Νοέλ Ντορζερου εἶχαν βρεθῇ πραγματικῶς;... Ἦ, κί' ἂν ἦσαν αὐθεντικά, θὰ συμμορφωνόταν ἀρᾷ γε κατὰλλη-λα κί' ἀκριβῶς μὲ τίς ὁδηγίες τους ὁ ὄργανωτὴς τοῦ θεάματος, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ἰκανοποιητικά ἢ ἐκτέλεσις τοῦ πειράμα-τος;... Μήπως, ἄλλωστε, κί' ὁ ἴδιος ἡ μασσο-Μασσινιάκ δὲν φρόντιζε νὰ ὀχυρωθῇ πίσω ἀπὸ κάτι—ἀνησυχητικὴς κάπως!—προφυλάξεις;... Γιατί, ἐπάνω στὰ εἰσιτήρια, εἶχε φροντίσει ὁ παιμπόνηρος νὰ τυπώσῃ καὶ τὴν ἐξῆς φρόνιμη ἐπιφώταξι:

—Σὲ περιπτῶσι ματαιώσεως τοῦ θεάματος, ἀπὸ δυσμενὴ καιρὸ, τὰ εἰσιτήρια ἰσχύουν καὶ γιὰ τὴν ἐπομένη παράστασι. Γιὰ κάθε θύμω ἄλλη ἀπορροή, ἢ ὅποια τυχὼν θὰ ματαίωσεν τὸ θέαμα, τὰ εἰσιτήρια δὲν θὰ ἐξαργυρωθῶν, κί' οὔτε οἱ ὄργανοι τοῦ ὑποχρεοῦνται σὲ ὅποιαν-δήποτε ἀποζημίωσι, ἀπέναντι τοῦ Κοινοῦ!...

Ὁ κατηγάρης ὁ Μασσινιάκ εἶχε λάβει, καθὼς βλέπουμε, τὰ μέτρα του.

Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Τὸ ἀμφιθέατρο καὶ τὰ φωτεῖν ἀνέαν-ζαν ἀπὸ κόσμο. Ὁ καιρὸς ἦταν θαυμαστικός. Πολυάριθμοι ἀθλητικοὶ ταξιδέτες, στρατολογημένοι ἀπ' τὸν δαίμονιο Μασσινιάκ, τακτοποιήσαν ὅλους τοὺς θεατὰς. Στὶς 5 1/2 ἡ ὥρα, δὲν ἔμενε πειρὰ οὔτε θέσι ἀδελ-ανή, κί' ἡ Ἀστυνομία διέταξε τὸ κλείσιμο τοῦ Ταμείου καὶ τῆς εισόδου. Ὁ ἀέρας βούιζε πειρὰ ἀπ' τὴν κομποσημύρα, κί' ἀπ' τὰ ὑπόκοφα μουρμουρητὰ ἐκείνων ποῦ ἀνυπομονοῦσαν.

—Θάχουμε πανηγύρια, ἂν ἀποτύχῃ ἡ παράστασι!... εἶπε κάποιος σ' ἕναν γεῖτονα του, πλάγι μου.

Ἦμουν τρυπωμένος ἀνάμεσα σὲ μιά παρέα γνωστῶν μου δημοσιογράφων. Εἶχα βγάλει κί' ἐγὼ «ἀπλὴ εἴσοδος», κί' ἔτσι τριγυρίζομεν ἀπὸ πλῆθος πρὶν νευρικό καὶ κακομαθημένο ἀπ' τοὺς ἄλλους τοὺς προνομιούχους, ποῦ καθόντουσαν στὰ «φωτεῖν» καὶ σὲ ἀμφιθέατρο.

—Πραγματικῶς θάχουμε πανηγύρια, μοῦπε ἕνας ἀπ' τοὺς δημοσιογράφους, ποῦ εἶχε ἀκούσει τὴ φράσι τοῦ πλαγινοῦ μου. Μὰ δὲν κινδυνεύει τόσο ἀπ' τὴν ἀνανάχτησι τοῦ πλή-θους, ὁ Μασσινιάκ, ὅσο ἀπὸ κάποιον ἄλλο!...

—Ἀπὸ ποῦ; ρώτησα μὲ ἐν-διαφέρον.

—Χμ... Ἀπ' τὴν Ἀστυνο-μία!... ἀποκρίθηκε. Ἀπ' τὴν δικαιοσύνη... Θὰ συλληφθῇ ἀμέ-σως... Ὡς τώρα, βλέπεις, τὸν σώνει ἡ περιέργεια τοῦ πλῆ-θους, τὸν ἐπιστημόνων, τὸν ἰσχυρῶν... Μὰ ἂν τοὺς διαφεύ-σῃ τίς ἐλπίδες, ἡ Ἀστυνομία δὲν θὰ διωτᾷ πειρὰ νὰ τὸν πι-άσῃ... Ἄλλωστε, καθὼς πλη-

ροφορήθηκα, τὸ ἔνταλα συλ-λήψωσ τοῦ εἶνε ὑπογραμμένο κιόλας ἀπ' τὸν ἀνακριτὴ!...

Ἀνατρίχιασα. Τί θὰ γινόταν ἡ Βερανζέρα μου, ἂν ὁ πατέ-ρας τῆς, ὁ Μασσινιάκ, συλλαμ-βανόταν;...

—Καὶ ξέρετε κάτι; πρόσθε-σε ὁ συνομιλητῆς μου. Σὰν ἀρ-χικατεργάρης ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ Μασσινιάκ, σίγουρα ἔχει μυρι-στή τὰ ὅσα θὰ τοῦ μαγειρέ-ψουν, ἂν ἀποτύχῃ ἡ παράστα-σι!...

Μὰς διέκοψε ἕνας θόρυβος ἔντονος ἀπ' τὸ πλῆθος. Ὅλοι μουρμούριζαν ἑαφνικά, καθὼς εἶδαν τὸν Μασσινιάκ ὄρθιον στὴ θέσι τῆς ὀρχήστρας, καὶ τριγυρισμένον ἀπὸ καμιά δε-καριά στίβαρους ἀλῆτες, τοὺς ὁποίους εἶχε στρατολογήσει—ὅπως εἶπα πρὶν—γιὰ ταξι-θετε.

Τοὺς ἀράδιασε μπροστὰ στὸν μαγικὸ τοῖχο, τοὺς καθίσε σὲ δυὸ πύγκους, καὶ τοὺς ἔδινε κάτι διαταγὰς ποῦ δὲν ἄκου-γόντουσαν ὡς τῇ θέσι ποῦ βρι-σκόμεστε ἐμεῖς. Ἦσαν ὅμως τόσο ἐκφραστικὰ τὰ κινήματά του, ὅσο μιλοῦσε, ὥστε γρήγο-ρα κί' ἐμεῖς καὶ τὸ Κοινὸ κα-ταλάβαμε τί τοὺς ἔλεγε: Ἀπ-πλούστατα, τοὺς διάταξε νὰ δι-ώχνουν μὲ γροθιὲς καὶ μὲ κλωτσιὰς, κάθε περιέργου ποῦ θὰ πλησίαζε τυχὼν στὸν τοῖχο, κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσε-ως!!!!...

Αὐτὲς τίς ὁλοφάνερους καὶ κάπως δραστηκὲς διαταγὰς του, τίς ὑποδέχτηκε ὁ κόσμος μὲ φωνὲς καὶ σφυρίγματα ἀποδοκιμασίας. Ὁ Μασσινιάκ ὅ-μως, ἀτάραχος, δίχως νὰ συγ-χιστῇ καθόλου, γύρισε χαμο-γελαστός στοὺς θεατὰς, ἀνα-σῆκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του, κί' εἶπε:

—Τί νὰ γίνῃ;... Λαβαῖνω κί' ἐγώ, βλέπετε, τίς φρόνιμες προ-φυλάξεις μου... Δὲν εἶνε δικαί-ωμα μου;... Ξέρει κανένας τί μπορεῖ νὰ τοῦ συμ-βῇ;...

Ὑστερα, μὲ τὴν αἰ-ώνια σαρκαστικὴ κα-λοκαγαθία του, τρά-θηξε ἕνα κλειδί ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του, ἀνοίξε τὴν πόρτα ἐνὸς χαμηλοῦ σιδερέ-νιου φράγματος—τὸ ὁ-ποῖο προστάτευσεν συμ-πληρωματικὰ τὸν μα-γικὸ τοῖχο ἀπὸ κάθε προσέγγισι περιέργων—καὶ μπῆκε μέσα, ἑα-νακλειδώνοντας τὴν καγκελλωτὴ πόρτα του.

Ὅλες αὐτὲς ἡ προ-φυλάξεις—προφυλά-ξεις θηριοδασκαστοῦ ὑπὲρ τοῦ κλουβὶ τῶν λεονταριῶν του—φά-νηκαν τόσο κωμικὰς κί' ὑπερβολικὰς στὸν κόσμο, ὥστε ἀρχίσαν ὅλοι νὰ ξεκαρδίζον-ται στὰ γέλια.

—Κί' ὅμως, εἶνε σο-φὸ τὸ μέτρο τοῦ ἀρχι-πανούργου αὐτοῦ!... μουρμούρισε κάποιος πλαγινός μου, βλέπον-

τας τὰ καμώματα τοῦ Μασσι-νιάκ. Ἄν ἀποτύχῃ, θὰ προλά-βῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ νύχια τῶν ἐξαργυρωμένων θεατῶν... Ἄν πετύχῃ πάλι, ἴσως νὰ τὸ φεί-λῃ σὲ καμμιὰ κατεργαρία του, κί' ἡ γρίλλιες θὰ ἐμποδίσουν τοὺς τυχὼν ἀδιάρκτους περιέρ-γους νὰ τὸ ἐξακριβώσουν!...

Ἐνα σκαμνὶ βρισκόταν μέσα σὲ κιγκλίδωμα ἐκείνου. Ὁ Μασσινιάκ κάθησε ἐπάνω του καθάλλικευτὰ, μπροστὰ καὶ τέσσαρα βήματα πρὶν μακρυὰ ἀπ' τὸν τοῖχο, καὶ βγάζοντας τὸ ρολόγι του, τὸδεῖξε μὲ ση-μασία σὲ πλῆθος: Ἦθελε νὰ πῇ μ' αὐτὸ τὸ κίνημά του, ὅτι ἡ κρίσιμη ὥρα τοῦ θεάματος ἔμελλε νὰ σημάνῃ, ἐπὶ τέ-λους!...

Ὁ κόσμος ἡσυχάσε γιὰ λί-γο, μὰ πάλι ξανάρχισε νὰ θο-ρυβῇ μὲ ἀνυπομονήσιν. Ὅσο περνοῦσαν ἡ στιγμὲς, ἡ δυσπι-στία ἐξαπλώνονταν περισσότερο στὶς ψυχὰς τῶν θεατῶν.

Γιατί δὲν ἀρνίζομε ἀμέ-σως; Ἐφώνιζαν πολλοὶ. Τί ση-μασία μπορεῖ νάχῃ ἡ τάδε ἢ ἡ ἑτέρα; Ἀπὸ σένα δὲν ἐ-ξαρτᾶται νὰ ἀρχίσῃς;...

Ὁ Μασσινιάκ σηκώθηκε κά-ποια στιγμή ὀρθός. Ὅχι γιατί ἀνησυχούσε ἀπ' τίς κραυγὰς τῶν θεατῶν, ἀλλὰ—φαίνεται—γιατί τὸ καλοῦσε ἡ προσδιω-ριμένη ὥρα. Πλησίασε στὸν τοῖ-χο, ξεσκέπασε ἀπὸ μιά κρύπτῃ δυὸ κουμπιὰ ἠλεκτρικὰ, καὶ πάτησε τὸ ἕνα μὲ τὸ δάχτυλό του.

Ἀμέσως ἡ αὐλαία ἀποτρα-βήχτηκε, καὶ φάνηκε γυμνὸς ὁ πελώριος τοῖχος, ποῦ εἶχε χί-σει ἐπιτήδες γιὰ τὴν ἀναπαρά-στασι τοῦ θεάματος.

Ἀμέσως σκίρτησα. Ἦ πλα-τεῖα καὶ λεία ἐπιφάνειά του ἦ-ταν ἀλειμμένη μὲ τὴ γκριζό-σκουρη ἐκείνη μυστηριώδη ἀ-λοιφή, τὴν ὁποία ἤξερα κί' ἀπὸ πρὶν τόσο καλά. Μαζὺ μου συγκινήθηκε ἀόριστα καὶ τὸ

πλῆθος: Ἦξερε κί' ἐκείνο, βλέπετε, ἀπ' τίς καταθέσεις καὶ τίς συνεντεύξεις μου, τί ση-μαίνει ἡ ἀλοιφή ἐκείνη!...

Στὴν κρίσιμη ἐκείνη στιγμή, δίχως νὰ τὸ νοιώθω καν, μὴ ἀλλοκοτῇ εὐχῇ μουρμούριζαν ὁλόψυχα τὰ χεῖλῃ μου: Νὰ πετύχῃ ἡ παράστασι, δηλα-δὴ!... Νὰ ξαναοῦ καὶ πάλι τὰ αλησμόνητα, τὰ ὑπερφυσικά αὐτὰ θεάματα, ποῦ τόσο μ' εἶ-χαν συγκλονίσει σὲ παρελ-θόν!...

Ξεχνούσα, στὴν κρίσιμη ἐκεί-νη στιγμή, ὅλες τίς αἰματο-θαμμένες λεπτομερείες τοῦ φρικτοῦ οράματος, ποῦ στοιχι-σε τὴ ζωὴ σὲ τοῖο θεοῦ μου, καὶ σὲ μένα τοσέες συγκινήσεις... Ξε-χνούσα καὶ τὴν ἀπέχθειά μου γιὰ τὸν βοελυρὸ Μασσινιάκ... Ξεχνούσα καὶ τὸν τραγικὸ ρό-λο, καὶ τὰ φρενοβλαδῆ καμώ-ματα τῆς Βερανζέρας μου, στὴν ὑπόθεσι αὐτή... Ξεχνούσα καὶ τὴν ἀγωνιώδη μου ἀγάπη, ξεχνούσα ὅλα, καὶ γιὰ ἕνα μο-νάχα ἐνδιαφερόμενον τώρα, δι-ψασμένον καὶ λαχταρισμένον: Νὰ ξαναοῦ καὶ πάλι τὰ θαυμά-σια, τὰ ὑπερφυσικά μυστήρια τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μακαρίτη θείου μου, ἔστω καὶ ξαναζων-τανεμένης ἀπ' τὸν ἀχρεῖο Μασ-σινιάκ!...

Ὅλοι κρατοῦσαν τώρα τὴν ἀνάσα τους. Τὰ πρόσωπά τους ἦσαν συσπασμένα ἀπ' τὴ λα-χτάρα τῆς προσδοκίας. Ὅλοι, κί' ἐγὼ μαζὺ τους, κρατοῦσα-με καρφωμένα τὰ ὀρθάνοιχα μάτια μας στὸν τοῖχο, περιμέ-νοντας ἀπὸ κεῖ νὰ ἐξεπηδήσουν ἡ καταχθόνιος, μὰ τόσο ἑλκυ-στικές ἐκείνες ὀπτασίες!...

Καὶ μονάχα ὁ Μασσινιάκ δὲν κύτταξε τὸν τοῖχο. Ἀντίθετα, καμπούρης, ὀρθός, μὲ τὸ κεφά-λι του τιναγμένο μπροστὰ, ρω-τοῦσε μὲ ἀγωνιώδες βλέμμα κατὰ τὸ ἀόρατο σὲ μᾶς, ποῦ τὸ-θλεπε ὅμως ἴσως—αὐτὸς ἐκεῖ σὲ ποδορικά τοῦ τοῖχου.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Οἱ νεαροὶ χαρτοπαίκτες (Πίναξ τοῦ Ροῦμπενς)

Ξαφνικά, εἶδε τὴν πρώτη ἀ-όριστη ἀναλαμπή, πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ τοῖχου. Μιά βρα-χνὴ κραυγὴ τοῦ ἐφέυγε τότε, καὶ τὰ χέρια του ἀνέμισαν στὸν ἀέρα.

Συγχρόνως, καὶ σὰν σπίθες ἀπὸ κακοαναμμένο ξυλοκάρ-θουνο, ἔσκασαν στὸν ἀέρα κί' ἄλλες βραχνὲς κραυγές—ἀπ' τὸ πλῆθος, τώρα—κί' ἀμέσως πάλι μιά, πρὶν βαρεῖα ἀπὸ πρὶν, σιγαλιά, ἀπλώθηκε παντοῦ.

Τὰ Τρία Μάτια ἦσαν στὸν τοῖχο, κιόλας!

Ναί, τὰ Τρία Μάτια σχημάτι-ζαν καθαρά στὸν τοῖχο, τὰ τριγυριστὰ τρίγωνα τῶν τῶν!...

Μπρὸς τὸ ἀσύλληπτο, γιὰ τὸ μυαλό τοῦ ἀνθρώπου, φανό-μενο αὐτὸ, τὸ πλῆθος ἀνατρί-χιασε σὰν νὰ τὸ μυοῦσαν σὲ τρομερὰ ἀκατανόητα μυστή-ρια. Καὶ μόλις αὐτὰ τὰ τρία ζωντανὰ καὶ γεωμετρικὰ μά-τια, τὰ ἀμυχα στὴν ἀρχή, ἀρ-χίσαν τώρα νὰ γεμίσουν κί' ἀπὸ ἑκφρασι ἀνέκφρα-στη, ὅλοι χλωμάσαν σὰν πε-θαμένοι, καὶ τὰ στήθη τους σφίχτηκαν ὀδυνηρό!...

Ναί... Μιά σκληρὴ ἑκφρα-σι, περήφανη, καὶ μοχηρὰ χα-ρούμενη ἑκφρασι, τὰ γέμειε τώρα... Κί' ἐγώ, κί' ὅλοι τοὺς ἐπίσης—φαισιμένοι ἀπ' τίς κα-ταθέσεις μου—νοιώσαμε ὅτι ἡ ἑκφρασι τῶν ματιῶν αὐτῶν δὲν ἦταν ἡ ἴδια κί' ἡ στερεό-τυπη, κάθε φορὰ... Ὅχι... Τὰ μάτια ἐκείνα μᾶς κυτοῦ-σαν τώρα ἔτσι, γιατί ἔτσι μᾶς κύτταξε ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ κάποιο πραγματικὸ πρόσωπο στὴν πραγματικὴ ζωὴ μας, καὶ τὸ ὁποῖο πρόσωπο δὲν ἔδ' ἀργούσαμε νὰ τὸ δοῦμε σὲ λιγάκι ἀνάμεσά μας!...

Ναί... Τὰ Τρία Μάτια τὴν κάθε φορὰ ποῦ φαινόντουσαν, εἶχαν τὴν ἑκφρασι ποῦ εἶχαν, ἀκριβῶς τότε, τὰ μάτια αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου!...

Σὲ λίγο, τὰ Τρία Μάτια—ὅπως πάντα—ἀρχίσαν νὰ στριφογυ-ρίσουν. Τὸ ἰλιγιώδες στριφογύρισμα τῶν τριῶν τριγώνων ἀκο-λούθησε ἀμέσως. Καί, ἑσπινάκα κατόπιν, ὅλα ἐξέσυσαν ἀπ' τὴν ἐπι-φάνεια τοῦ τοῖχου!...

II Η ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

Τὸ πλῆθος δὲν ἐξ-ῆπτε ἀπ' τὴ θαμπω-μάρα του. Περίμεναν ὅλοι καὶ κάτι τί ἀκό-μα Ἀπ' τίς ἐφημερί-δες κί' ἀπ' τίς συνεν-τεύξεις μου, ἤξεραν ὅ-λοι ὅτι ἡ ὀπτασία τῶν Τριῶν Μатиῶν ἦταν κατὰ τὸ προκαταρκτι-κό. Ἦταν κατὰ σὰν τίτλος μυθιστορῆμα-τος, σὰν κατὰ τὸ ἐπε-ξηγηματικὸ προοίμιο, γιὰ τὴν κύρια οὐσία τοῦ θεάματος ποῦ θὰ θὰ ἐπακολουθοῦσε σὲ λιγάκι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΑΝΔΡΕΣ...

ΤΟΥ Ο. WADSLEY

Ο Σιμιές Ρεβάλ είχε πατέρα Ισπανό και μητέρα Άγγλιδα. Οι φίλοι του τον φώναζαν Σίμ, κι' όσκι άκουγαν το χαϊδευτικό αυτό όνομα νόμιζαν πως ήταν παρτσούλλι, γιατί ό Σιμιές είχε σιμιμή μητέρα κι' έμοιαζε με μαϊμού.

Παρ' όλη τη φοβερή άσχημία του, ό Σιμιές είχε πολλούς φίλους και τά κορίτσια τον τριγύριζαν, όχι τόσο για την καλώςήν του, την μόρφωσή του, όσο για τή ευγενικά αίσθητά του, που τον έκαναν τήν πλούτη του. Όταν πέθαναν οι γονείς του —πνίγησαν σ' ένα ναυάγιο— ό Σιμιές κληρονόμησε, μαζί με την κλοσσία περιουσία που του άφησε ό πατέρας του, ένα τιμημένο όνομα κι' έναν περιφωτισμένο πύργο, τό Ρεβάλ, στή Πυρηνάια.

Ό Σιμιές είχε μανία με τά σπόρ. Όπως ό πατέρας του, έτσι κι' αυτός, άγαπούσε τά άλογα κι' ήταν έξαιουστός για τό ίππικόνά του. Άλλά ή έκδρομής, τά κνήγιά, τά διάφορα σπόρ, δέν κατώρθωναν παρά να γεμίζουν τή ζωή του, όχι όμως και τήν καρδιά του. Ό Σιμιές ήτοίμασε τό ταίρι του... Τό ιδανικό κορίτσι, που θα συμπεριφερόταν τή ζωή του και τ' αγαθά του. Κι' όμως, είχε γίνει τριάντα χρόνων κι' άκόμα δέν είχε βρή τό ίνδαλμά του! Σάν ένα γλυκό όνειρο θυμάταν τή άφασίσι και τήν άγάπη που είχαν οι γονείς του με τας τους. Η τρυφερή άγάπη τους είχε μείνει ζωηρά στή μνήμη του ευαίσθητου παιδιού. Μία τέτοια άγάπη όνειρευόταν για τόν έαυτό του. Τήν άναζητούσε στήν Ισπανία, στή Παρίσι, παντού... Ός ότου νόμισε πως τήν βρήκε, σε μία έξοχική έταία, όπου τόν είχαν καλέσει για τήν περίοδο του κνήγιου. Τό σπίτι αυτό βρισκόταν στή Οδίνγκτον, κοντά στή Μιλέτολ, και τό κορίτσι που άναπαύονταν στή δειρά του λεγόταν Έστέλ Μάρτιν.

Η Έστέλ ήταν λεπτοκαμωμένη και κομψή κοκέτα, με επιδερμίδα, που έμοιαζε με άπαλό μετάξι. Είχε μαύρα μαλλιά και βαθυνάλα ματία. Ήξερε πως να τυλίξη έναν άνδρα στή δίχτυα της κι' άγαπούσε τό χρήμα. Μόλονότι δέν εύρισκε τόν Σιμ άπαίσι, όστόσο, άποφάσισε να τόν παντρευτεί, για τήν περιουσία του.

Ό Σιμ είχε ταξιδέψει πολύ σ' όλη τήν άγρία, είχε νικήσει σε πολλούς άγώνες, είχε πολεμήσει, είχε χορεύσει κι' είχε φλερτάρει. Δέν ήξερε τί θα τή φόβος ή ένδοιασμός... Παρ' όλ' αυτά, ό άτρόμητος πολεμιστής, ό άφοβος καβαλάρης, ό άκούρατος κνήγος και κοσμοξάκωνος σπόρτσμαν, τή στιγμή που άποφάσισε να πή στήν Έστέλ, πως τήν άγαπά, δέλιασε!

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά τρελλά, ή γλώσσα του μέδονε τά λόγια του κι' ή χλωμάδα που άπλώθηκε στή άσχημη πρόσώ του τόν έκανε άκόμα πιο άπορροστικό. Για να μπορέσει να βοεή μόνος

με τήν Έστέλ, δέν πήγε εκείνη τήν ήμέρα στή κνήγη και προσποιήθηκε πως είχε στραμπούληξει τό πόδι του. Και τώρα, που βρισκόταν μόνος του μαζί της, μέσα στή σάλόν των Οδάρντεν, τήν κίταξε βουδός από θαυμασμό για τήν όνειρεμένη όμορφιά της. Νόμιζε πως ή νέα που καθόταν δίπλα του συγκέντρωνε όλες τις χάρες, που κάνουν τελεία μία γυναίκα. Τέλος ή Έστέλ, ή όποία δέν ήταν πιασμένη για αίσθηματολογίες κι' ήξερε μόνάχα τήν άξία του χρήματος, τόν ρώτησε:

—Άλήθεια, λοιπόν, Σίμ, δέν πήγες σήμερα τό άπόγευμα στή κνήγη, για να μείνεις μαζί μου ;... Άλλά, άφού περνούμε τά πρωινά μας και τις βραδυνές μας μαζί, δέν έννοώ γιατί...

—Σε ήθελα μόνη σου, είπε ό Σίμ, τού όποιον ή φωνή πνιγόταν από συγκίνηση. Έγώ... δέν είμαι... Ένας Θεός ξέρει ότι... Έστέλ... Ξέρεις, δέν έχω τήν τόλημ με έλπίσω πως ίσως μ' άγαπάς... Άγαπημένη μου, έχω σε λατρεύω. Ναι, από τήν πρώτη στιγμή που σε είδα. Είσα τό όνειρο τής ζωής μου !... Νομίζω πως... τώρα παιδί... Έστέλ, σ' άγαπώ... Θέλεις να με παντρευτείς ;...

—Από καιρό τώρα ή Έστέλ είχε πάρει τήν άπόφαση να δεχθή τήν πρότασή του, τήν όποία περίμενε από στιγμή σε στιγμή.

—Ω, Σίμ ! μουρμούρισε ή νέα. Κι' ένώ ό Σιμ τήν έσφιγγε στήν άγκαλιά του και τή φιλούσε, εκείνη έδωσε σφιχτά τά μάτια της, γιά να μην άντικρίνουν τήν άπορροστική μορφή του.

Τήν έπομένη τό άπόγευμα ό Σιμ δέν πήγε πάλι στή κνήγη. Πήγε

όμως με τήν Έστέλ στήν πόλη, τής άγόρασε ένα περίφημο μονόπετρο δαχτυλίδι, ένα άνεκτίμητο περιδέραιο από μαργαριτάρια κι' ένα πλοίοσκι γουνένιο έπανωφόρι.

Όταν έπέστρεφαν τό βράδυ, ό Σιμ άνήγγειλε τόν άρραβώνα του στήν Οδάρντεν.

—Δέν τολμώ να πατέψω σε τόση εύτυχία ! είπε ό Σίμ.

Ό Οδάρντεν τόν συνεχάρη, μα καθώς άπομακρύνονταν ό φίλος του, εκείνος κούνησε τό κεφάλι του με άμφιβολία και ψιθύρισε :

—Αμφιβάλλω άν θα βρής τήν εύτυχία, φτωχέ μου φίλε !

Ό Οδάρντεν άγαπούσε τόν φίλο του και γνώριζε καλά τήν Έστέλ !

Τήν έπομένη ή Έστέλ επέμενε να πάη ό Σιμ μαζί με τούς άλλους στή κνήγη. Και τή στιγμή που τό άλόγο του παραπάτησε και πέφτοντας συμπάρεινε τόν άναβάτη του και τόν συνέθλιψε κάτω από τό βάρος του, ό Άρτου Φέιν έφθανε στή Οδίνγκτον.

Ό Άρτου ήταν κνήστευμένος με τήν Λεονόρα Οδάρντεν και δέν γνώριζε τήν Έστέλ. Κατά σύμπτωση, ό νέος αυτός έντυχε να είνε ό τύπος τού ιδανικού άνδρός, που ή Έστέλ όνειρευόταν για σύζυγο. Ήταν ήπυλός και ξανθός, με τολμηρό βλέμμα, και όταν γελοΐσε φαινόταν δυό σειρές δόντια σαν μαργαριτάρια.

Η κνήστή του, ή Λεονόρα, ήταν μία ξανθή κατέλλα, με σταχτιά ματία, με όνειροπόλο βλέμμα και ρομαντικές ιδέες. Είχε λεπτούς τρόπους, ήταν ελκυστική και άδωα.

—Μ' άγαπά τόσο βαθιά, που με κάνει να νυστάζω !... έλεγε ό Άρτου, με βαρυστημένο ύφος.

Ό Άρτου δέν πήγαινε στή κνήγη, ούτε ή Έστέλ, ένώ ή Λεονόρα άγαπούσε τά σπόρ. Έτσι εκείνο τό άπόγευμα οι δυό νέοι έμειναν μόνι τους στή σπύ. Ή ώρες περνούσαν, χωρίς να τό καλάβουν, κι' έγιναν καλοί φίλοι, σε τέτοιο σημείο μάλιστα, που μία στιγμή, ό Άρτου δέν βάσταξε και είπε :

—Θέ μιν ! Γιατί να μιν γνωρισθώμε προτίτερα ;...

Μισή ώρα προτού φέρουν στή σπύ τόν βασιλιά τραυματισμένον Σίμ, ή Έστέλ είχε πληροφορηθή πως ό Άρτου ήταν πάλι πλούσιος. Κι' όταν άντίκρινε τόν κνήστήρα της, άμύφρυτο κι' άγρό, δέν μπόρεσε να μιν τόν παραβάλει με τόν Άρτου !...

Έπί έβδομάδες όλόκληρες ό νέος έμεινε έπαυμένος με έπιδείξιμο, με φοικτούς πόνους, κι' όταν τέλος άρχισε ή άνάρρωσής του, έμαθε με φόρη πως θα έμνε σεκατευμένος. Όστόσο, υπέμενε καρτερικά τήν άτυχία του. Προσπαθούσε να υπερνικήση τήν μελαγχολία του. Μά τις άτέλειες νύχτες τής άγρυπνίας του, δέν μπορούσε παρά ν' άπελπίετα, με τή σκέψη πως δέν θ' άπολάμβανε πάλι τ' άγαπημένα του σπόρ. Η σκέψης τής άγαπημένης του Έστέλ τού έδινε θάρρος. Κι' όταν τέλος μία μέρα ό γιατρός τού επέτρεψε να σηκωθεί από τό κρεβάτι του, ό Σίμ, με τή βοήθεια τής νοσοκόμης, ντύθηκε και έήτησε να ιδή τή κνήστή του. Η νέα έέσπασε σε λυγμούς σαν τόν έλδε.

—Ω ! φώναξε. Δέν μπορώ να τό υπορέφω... Δέν μπορώ !...

Ό Σιμ τήν άγκάλιασε και προσπάθησε να τήν ένδραρύνει. Έκείνη όμως άναστήριξε με φοική... Άφού δέν τολμώ να τού πής τήν άλήθεια, έλεγε λίγη ώρα κατόπιν ό Άρτου στήν Έστέλ, έλα να φύγουμε μαζί. Ούτε κι' έχω δέν τολμώ να πω στή Λεονόρα πως δέν τήν άγαπώ... Σκέψου πως με φιλοξενούν στή σπύ τους και πόσο δύσκολη είνε ή θέσι μου ! Άς φύγουμε άπόψε ! Τι φταίμε έμεις, άν δέν συναντηθήκαμε έγκαιρώς ; Σ' άγαπώ και δέν μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα...

Και πράγματι, τή νύχτα εκείνη ό Άρτου κι' ή Έστέλ έφυγαν, με τό αυτοκίνητο τού Άρτου. Η Λεονόρα καθόταν και συντρόφευε τόν Σίμ, όταν τού έφεραν τό γράμμα, που τού είχε άφίρει ή Έστέλ. Άφού τό διάβασε, τής έπε με άπάθεια :

—Ό κνήστή σου κι' ή κνήστή μου έφυγαν μαζί !...

Η Λεονόρα σηκώθηκε άπότομα, κίταξε τόν Σίμ έπίμονα, σαν ν' άμφεβάλλε άν τής έλεγε τήν άλήθεια. Άλλά τό βλέμμα του είχε σκοτεινιάσει τόσο πολύ, ώστε κατάλαβε πως δέν είχε πει ψέμματα... Τέλος γύρισε κι' άργά βγήκε από τό δωμάτιο.

Μόνος του, μέσα στή δωμάτιο, ό Σιμ νόμιζε πως θα τρελλανόταν. Ήθελε να βγή στή έπαυση, ν' άναπνεύσει, Άργά, με κόπο, προσέχησε κι' άνοιξε τήν πόρτα. Προσεγτικά, κατέβηκε τή σκάλα και βγήκε στήν κήπο. Περπατούσε σιγά-σιγά, όταν τού φάνηκε πως άκουσε λυγμούς.

Λίγο πιο πέρα, καθισμένη σ' ένα

πάγκο, ή Λεονόρα έκλαψε. Ό Σιμ πηλίσασε κι' άπαλά τής έπιασε τό χέρι της.

—Λεονόρα, είπε ό νέος, ένώ μία τρελλή σκέψη περνούσε από τό μυαλό του. Κι' άν τόν άγαπούσε, πνίξε τό αίσθημά σου μέσα στήν περιφάνεια σου ! Άκούσε ! Σκέφθηκα να σου κάνω μία πρόταση. Θέλεις να παντρευτούμε οι δυό μας ; Μπορώ να σου δώσω όλες τις άπολαύσεις που δίνουν τά πλούτη. Έλα μαζί μου ! Η εύτυχία δέν ύπάρχει πάλι για μās τούς δυό !... Πάμε να φύγουμε κι' έμεις ! Θα ταξιδέψουμε και θα προσπαθήσουμε να ξεχάσουμε...

Έφυγαν τό ίδιο εκείνο βράδι, και τήν έπομένη παντρεύτηκαν στή Λονδίνον. Τήν ίδια μέρα άνεχώρησαν για τόν πύργο τού Σιμιές.

Μία νέα ζωή άρχισε για τούς δυό νέους. γεύματα, χοροί, διασκεδάσεις, ταξείδια. Ό Σιμ, καθισμένος σε μία άναπαυτική πολυθρόνα, παρακολούθουσε τή Λεονόρα, καθώς έκτελούσε με χάρι τά καθήκοντα τής οικοδόστου...

Βέβαια, δέν έννοιασε γι' αυτήν τήν τρελλή άγάπη, που είχε για τήν Έστέλ. Ένα αίσθημα έκτιμήσεως έννοε τούς δυό νέους. Ό Σιμ σκελογίζονταν πως μοιραίως θα έρχόταν ή μέρα, που ή Λεονόρα, με τά δεκαένια χρόνια της, θ' άγαπούσε τέλος κανέναν άνάξισό της. Και τότε αυτός θα έμνε μόνος του !

Είχαν περάσει έξη μήνες από τήν έποχή τού γάμου τους, και μία μέρα, εκεί που έκαναν τόν περιπάτο τους στή δάσος τής Βουλώνης, ή Λεονόρα συνάντησε τόν Άρτου.

Ό Σιμ καθόταν μέσα στή αυτοκίνητο, ένώ ή γυναίκα τόν περπατούσε λίγο πιο πέρα με τό σκυλί της. Άπό τήν ταραχή της και τό ζωηρό χρώμα που έβγαζε τά μάγουλά της, ό Σιμ κατάλαβε πως κάτι είχε συμβή. Και τό βράδυ, στή Λέσχη έμαθε πως ό Άρτου είχε χωρίσει με τήν Έστέλ. Ό Σιμ έπέστρεψε σκεπτικός στή σπύ του. Η Λεονόρα είχε πλαγιάσει στή κρεβάτι της και κοιμόταν. Άπάνω στή τραπέζι τής κάμαράς τής ύπαιχε ένα γράμμα. Περιεργος κι' άνήσιχος ό Σίμ, τό πήρε. Ό φάκελος έφερε τή διεύθυνση τού Άρτου. Ό Σιμ συλλογίστηκε πως ή Λεονόρα δέν ήταν παρά δεκαένια χρόνια κι' είχε δικαιοσύνη στή ζωή. Χωρίς να συλλογισθή τόν έαυτό του, πήρε τό γράμμα και πήγε μόνος του και τό ταχυδρομείο. Κατόπιν έπέστρεψε στή σπύ του, κάθησε σε μία πολυθρόνα κι' έμεινε ως τό πρωί βυθισμένος σε συλλογισμούς.

Τήν έπομένη τό πρωί ή Λεονόρα τού είπε, κιντώντας τόν έπίμονα: —Φαίνεται κουρασμένος σήμερα, Σίμ. Δέν νομίζεις καλό να έπιστρέψουμε στή Ρεβάλ ;

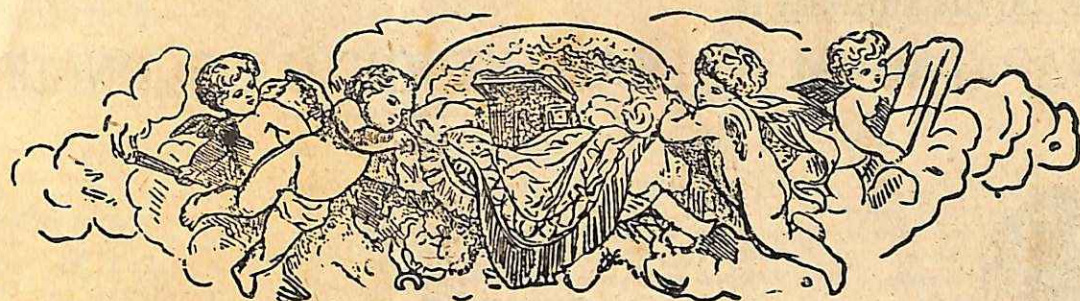
—Να έπιστρέψουμε, έλεες ; ρώτησε ό Σίμ. Όποτε θέλεις να έρθεις μαζί μου ;... Άλλά, τότε, τό γράμμα σου στήν Φέιν ;

—Ό Άρτου με συνάντησε χθές στή δάσος, Σίμ, και μιν έλεγε πως χωρίς από τή γυναίκα του κι' ότι μ' άγαπά πάντοτε και με ρώτησε τί βρίσκει στήν άνδρα μου κι' έξακολούθη να μένω μαζί του... Τότε έχω τού άπάντησα ότι... —Ότι τί ; ρώτησε ό Σίμ.

—Ότι τόν άγαπώ και ότι δέν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτόν !...

—Άγαπημένη μου ! είπε ό Σιμ με συγκίνηση, ένώ έσφιγγε τήν γυναίκα του στήν άγκαλιά του.

Ο. WADSLEY

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ένας περιοδεύων πιασέ, σ' ένα του ταξίδι στή Νότιο Γαλλία, έντυχε να δη μία τίγρι να φεύγει από ένα ίπποδρόμιο και να πηδάει μέσ' από τ' άνοιχτά παράθυρα μιας άγροικίας. Τρομοκρατημένος τότε ό πιασέ, έτρεξε σ' ένα γεωργό, ό όποιος έσκαβε τό χωράφι του εκεί κοντά, για να τού άναγγείλει ότι είχε δη.

—Αυτό έχει τό σπίτι είνε δικό σου, πατριώτη ; τόν ρώτησε, με πιασμένη τήν άναπνοή, μολις τόν πλησίωσε.

—Ναι, δικό μου, τού άπάντησε ό χωριάτης, δίχως να διακόνη τό σκάφημο.

—Και ή γυναίκα σου βρίσκεται αυτή τήν ώρα μέσα στή σπύ ;

—Βέβαια, τού άποκρίθηκε ό χωριάτης με τόν ίδιο τόνο. Μαγειρεύει στήν κουζίνα !...

—Τότε τρέξε σπύ σου, άνδραπε τού Θεού, και κίταξε τί μπορεί να γίνη ! Πρό δλίγου είδα μία τίγρι, ή όποία τώσκασε από τό κλουβί τού ίπποδρόμου, να μπαίνει μέσα στή σπύ σου από τό παράθυρο τής κουζίνας !...

—Χμ ! έκανε ό γεωργός, κουνώντας τό κεφάλι του κάτω άμφιβολία. Για πές μου : Μήπως ήταν κανείς άνθρωπος τού ίπποδρόμου μαζί με τήν τίγρι ;...

—Όχι ! τού άπάντησε τρέμοντας ό πιασέ. Άλλά μιν κάθεται στήν κουζίνα !...

—Όποτε μπήκε μόνη της μέσα στήν κουζίνα ; έξακολουθούσε να τόν ρωτά η' ένκνερυστική άπάθεια ό χωριάτης.

—Ναι ! όλομύναξη !... τού άπάντησε ό πιασέ, κατάληκτος για τήν άδιαφορία που έδειχνε.

—Ωραία !... Τότε άς τήν αφήσουμε να υπερασπιστή μόνη της τόν έαυτό της... Πολύ άσχημα θα τά βρή με τή... γυναίκα μου !... έλεγε τελικά ό χωριάτης, και συνέχισε τό σκάφημο...

Ένας έμπορος από τό Αίθερτον συνώδενε περιλιντο τήν κήδεα τής γυναίκας του. Η πένθημη παμπισταμάρησε μπρός στήν οικογενειακό τάφο και οι πένθοντες συγγενείς και φίλοι πλησίον για να παρακολουθήσουν τόν ένταφισμό. Οι νεκροθάφτες τότε, άφού πέσαν δυό σχοινιά στήν φέρετρο, άρχισαν κατόπιν να τό κατεβάζουν σιγά-σιγά μέσα στήν άνοιγμένο τάφο. Ό χειριστής όμως αυτός δέν έξτελέσθη καλά. Τό φέρετρο έφυγε από τά σχοινιά και γλιστρώτας, έπεσε μέσα στήν τάφο με τόση δύναμη, ώστε έφυγε τό σκεπάσμα κι' άπεκλήθη ή νεκρά. Άμέσως τότε πήδησε μέσα στήν τάφο ένας νεκροθάφτης για να τό

σκεπάσει, άλλ' ό ! τού θαύματος ! ή πεθαμμένη, ή όποία δέν βρισκόταν παρά σε ληθαργική κατάσταση, άνοιξε τά μάτια της, πρός μεγάλη κατάληξη δίλων.

Μετά πέντε χρόνια ύστερα από τό μακάβριο αυτό έπεισόδιο, ή γυναίκα αυτή πέθανε για δεύτερη φορά, άφού έντομεταξύ έκανε τή ζωή τού συζύγου της μαρτυρική, με τις γκρίνιες της και τούς ύστερισμούς της. Ό καίμενος ό άνδρας της, σαν πιστός σύντροφος που ήταν, τήν ώδήγησε πάλιν περιλιντος στήν τελευταία της κατοικία. Άλλ' όταν είδε να τήν κατεβάζουν μέσα στήν τάφο με σχοινιά, πλησίασε τούς δυό νεκροθάφτες και τούς έλεγε :

—Προσέχη, παιδιά ! Προσέχη να μιν έχουμε πάλι τά ίδια !...

Σε μία βορεινή επαρχιακή πόλη τής Άγγλίας, ό πάστορ μας έκ-

Ένας άλλος πάστορ, μία μέρα που έπέστρεφε από τήν εκκλησία σπύ του, είδε στή γωνία ενός δρόμου μερικά παιδιά να κάθονται γύρω από ένα σκυλάκι και να χαλούν τόν κόσμο με τις φωνές τους.

—Τι κάνετε εδώ, παιδιά μου ; ρώτησε ό πάστορ μ' ένδιαφέρον, μολις τά πλησίασε.

—Ένα διαγωνισμό ! τού άπάντησε ένα από τά χαϊνίνα. Όποιος τήν τό μεγαλύτερο ψέμμα θα πάρη τό σκύλο.

Ό πάστορ βοήκε τότε τήν ευκαρία κατάλληλη κι' άρχισε τις θεσηκεντικές του παρανέσεις... —Παιδιά μου ! άρχισε να τούς λέει με διδασκαλικό ύφος. Δέν πρέπει να λέτε ψέμματα. Έγώ, στήν ήλικία σας, ποτέ δέν ψευδομιν !...

Έκείνη όμως τή στιγμή τόν διέκοψε μία φωνή :

—Δώστε τού παπούλη τόν σκύλο !... Τόν κέρδισε !...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΣΥΛΒΙΑ Η ΡΑΠΤΡΙΑ

Ξέρете ποιά έχει αυτό τό όνομα ; Άπλούτοια, ένα χαριτωμένο πουλάκι τής Άνατολής, τό όποιο κνήγουν, ώστόσο, σαν τό διάβολο δολοί οι...βαμβακακαλλιεργηταί !...

Κι' ή ατία είνε γιατί τοιμάει τις βαμβακές, βγάει άριστες δέσμες από τις ίνες τού βαμβακιού, τις κλώθει με τό ράμφος και με τά πόδια του και σχηματίζει κλωστή. Με αυτή ύστερα ράβει τεχνικά τά φύλλα ενός όποιονδήποτε καταλλήλου φυτού και φτιάχνει έτσι τή φωλιά του !...

Η Έστέλ ήταν λεπτοκαμωμένη και κομψή κοκέτα...

ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΖΩΑ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ

ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ ΖΩΩΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

(Ένα συγκινητικό και ενδιαφέρον άρθρον του διακεκριμένου Άγγλου κτηνιάτρου δόκτορος E. G. Sée)

χοντας υπ' όψιν τους τις πιθανές τρομερές συνέπειές του ;

Σ' αυτές τις ερωτήσεις, ο κ. E. Περιοί, διευθυντής του Ζωολογικού Μουσείου των Παρισίων, απαντάει ως εξής :

«Η ύπαρξις λογικού θάρρους, στα ζώα, είναι επιστημονικό πρόβλημα, το οποίο, για να λυθῇ, χρειάζεται άκρως μεγάλη μακροχρόνη παρατηρήσεων...»

«Ότε ; Άς αφήσουμε την επιστήμη να επιφυλάσσει άκριτα, ως παραθέσουμε έμεις μερικά έξακριβήματα παραδειγματα, σχετικά με τις διανοητικές ικανότητες των διαφόρων ζώων.

«Ας πάρουμε πρώτα τὰ άλογα. Σύμφωνα με την καινούρια τακτική, την οποία εφάρμοσε στο Ρωσογεωμανικό μέτωπο κατά τὸ καλοκαίρι τοῦ 1915 ὁ στρατηγὸς Κέλλερ, άρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ τῆς στρατίας τοῦ στρατάρχου Λεσίτκι, οἱ Κοζάκοι του είχαν εκπαιδευθεῖ τὰ άλογά τους ὡς εξής :

«Όταν έκαναν έφοδο έναντι των Γερμανικῶν γραμμῶν καὶ βοι-σκόνοισαν άπροσδόκητα μπροστά στα καλοκρυμμένα συρματοπλέγματα τοῦ έχθρου, ξεκαβαλλέκιαν άμέσως. Σπύριζαν τότε μ' ένα συνθηματικό τρόπο, ὁμοίωμοφο δλοι τους, ὡπως είχαν διδαχθῇ στὸν στρατώνα, καὶ τὰ εὐγενῆ ζῶα—έπίσης διδασκόμενα μ' αὐτὰ καταλλήλως— ξεπλωνόντουσαν στὴ στιγμή στὸ χῶμα. Άκίνητα, αδιάφορα στὸν κατακλυσμὸ τῶν δδίδων καὶ τῶν σφαιρῶν τῶν πολυβόλων, σχημάτιζαν ἔτσι με τὰ κομμά τους ἕνα ζωντανὸ πρόγραμμα γιὰ τοὺς άναβάτες τους. Κι' εκείνοι, σίγουροι ὅτι τ' άλογά των δὲν θὰ σηκωνό-ντουσαν ποτὲ ἀπὸ κεί, ἂν δὲν ἔδιναν οἱ ἴδιοι τὸ κανονισμένο σύνθημα, προσβολοῦσαν τὸν έχθρο, ὡ-χυρομένοι με άσφάλεια...»

Εἶνε γνωστὸ επίσης τὸ άτρόμητο μονάδι τοῦ Άγγλικοῦ συντάγμα-τος «Μίντλεσεξ», τὸ ὁποῖο ἀνδρα-γάθησε κατὰ τὸν Άγγλο - πολε-μικὸ πόλεμο τῆς Νοτίου Άφρικής. Εἶχε παρασημοφορηθῇ τρεῖς φορές. Στὸ σάμαρι του κρεμόντουσαν τὰ τρία μετάλλια ἀνδρείας καὶ σὲ μιά ἰδιαίτερη θήκη— κρεμασμένη στὸ λαιμὸ του — διάβαζε κανεὶς τὶς ἑ-ξῆς τοῖς ὁμοίωμοφες «Ήμερσιες Διαταγές» τοῦ Άγγλου άρχιστρα-τήγου :

«Απονέμεται εἰς τὸν ὑπ' ά-ριθ. 23 ἡμίονον τῶν μεταγω-γικῶν μάχης τοῦ ἡμετέρου συντάγματος «Μίντλεσεξ», τὸ μετὰλλιον τῆς ἀνδρείας, διό-τι : Διὰ τῆς νοημοσύνης του καὶ διὰ τοῦ ἡρέμου θάρρους του, καὶ μὴ ἐπηρεασθείς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἡμιονγοῦ του,

«ἐπηγήνορχετο» μόνος του, ἀπὸ τῆς ἀποθήκης τῶν πυρο-μαχικῶν εἰς τὰς πρώτας γραμ-μάς τῆς μάχης καὶ ὑπὸ τὸ σφοδρότατον πῦρ τοῦ έχθρου, ἐξασφαλίζων τοιουτοτρόπως τὴν μεταφορὰν πολεμοφοβίων εἰς τοὺς μαχομένους άνδρας !»

Άπίστευτο, ἀλλὰ αὐθεντικώτα-το... Πήγαινε κι' ερχόταν μόνος του, ἄφηνε νὰ τὸ φορτώνουν στὰ μετόπισθεν καὶ νὰ τὸ ξεφορτώνουν ὡς μαχομένοι στὴν πρώτη γραμμή, καὶ σὲ τρεῖς διάφορες μάχες, χω-ρίς ν' άπασχολῇ γιὰ τὴν καθοδή-γησί του ἕναν πολυτάκτον— σὲ τέ-τοιες περιστάσεις— ἡμιονγοῦ !...

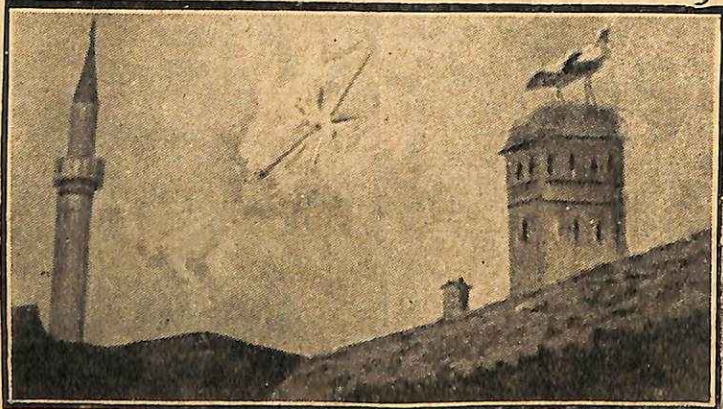
Κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον πά-λη, ὁ «Ψωσφόρος», μάχημο ἄλογον τοῦ 15ου συντάγματος τῶν Γάλλων δραγόνων, ἐπαινήθηκε στὴν ἡμερη-σία διαταγῇ τοῦ συντάγματος, γιὰ τὴν εξῆς αἰτία :

«Άν καὶ βαρεῖα πληγωθὲν κατὰ τὴν μάχην τῆς 17 Σε-πτεμβρίου 1917, συνεμφορβῶθῃ ἐντούτοις νοημόνως με τὴν ὑ-πόδειξιν τοῦ ἀναβάτου του ά-

τοῦ άλόγου του, κρόφτηκε κατ'άλλη-λα κι' εἶδε τότε τὸν παμπόνηρο «Ροδρίγο» — μόλις βρέθηκε πάλι μόνος— ν' άρχίζῃ με... ὁρεξι ἀπε-οίγραπτη καὶ με χρεμετίσματα ι-κανοποιήσεως τὸ καταβρόχθισμα τοῦ κριθαριοῦ τοῦ παχυντοῦ του !... Κι' ἔτσι ὁ «Ροδρίγο» πιάστηκε στὰ πράσινά...»

«Ο «Κονφεντερέ», ἕνα ἄλλο πο-νηρὸ φαβορί τῶν ἱπποδρομιῶν τοῦ Λονδίνου, δταν βαρύνταν νὰ τρέξῃ στὸ στίβο, έκανε πῶς...κούτσαινε ὀ-δυνηρά. Δυν-τοῖα ὅμως ἐμπερντά-χιας με τὸ μαστίγιον τοῦ προπονητοῦ στὴ ράχη του, θεράπευαν ὁρσι-κά τὴν ἀδικαιολόγητη χωλότητά του !...

Επίσης θαρραλέα ζῶα, ποὺ ἀν-τιμετωπίζουν τὸν κίνδυνον με ἀπα-ραδειγματιστὴ ἀταραξία, εἶνε οἱ πε-λαργοί. Τὰ γνωστά μας δηλαδὴ καὶ σηματοδοτῶντα— ὅσο κι' ὠφελημά-τατα— λελέκια. Κατὰ τὸν παγκό-σμιον πόλεμον καὶ στὸ μέτωπο τῆς Θεσσαλονίκης, οἱ πολεμικοὶ ἀντα-ποικριταὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερί-δων είχαν νὰ κάνουν με τὴν ἀπό-

Οἱ πελαργοὶ τοῦ Μοναστηρίου τῆς Μακεδονίας παρακολουθοῦν με ἀδία-φορία τὸν βομβαρδισμό τῆς πόλεως ἀπὸ τοὺς Άγγλογάλλους

ξιομαχικὸν, επίσης βαρύντατα γραπτήν διαταγὴν τοῦ συντά-γματος μόνον τοῦ πρὸς τὴν ά-πομεμακρυσμένην καὶ μαχομέ-νην 7ην ἰλιν. «Επειτα ἐπέστρε-ψεν επίσης μόνον του εἰς τὸ κέντρον τῆς διοικήσεως τοῦ συντάγματος, κομίζων τὴν σχε-τικήν ἀπάντησιν τοῦ ἱλάρχου».

Κι' ὅλα αὐτὰ, κάτω ἀπὸ τὸν σφοδρὸ βομβαρδισμό τοῦ έχθρου... «Έχουν ὅμως καὶ μερικὲς πονη-ρίες τὰ άλογα, επίσης πρὸς τιμὴν τῆς νοημοσύνης των πάλι, ἀλλὰ καὶ δείγματα τῆς...τεμετελιάς των.

Τὸ καθαρὸ καὶ ἄλλοιο «Ροδρί-γο», ὁ περιήρμος δηλαδὴ νικητῆς τοῦ «Ντέριμπν» τῶν Βουξέλλων, εἶχε βαρεθῇ μὰ μέρα τῆς κουραστι-κῆς προπονήσεως του γιὰ τὶς κοῦρ-σες τοῦ Λονδίνου.

Γι' αὐτὸ, μόλις πλησίαζε ὁ τῆ-λει, ὁ «Ροδρίγο»...έδινε μπρὸς στὸ παχνί του κι' ἔβαινε ὑπὸς μι-σοκακώμοιο ἀρρώστου !...

Μὰ ἡ πονηρία του αὐτὴ δὲν ἔ-πασσε ὡς τὸ τέλος. Γιατί, ὁποια-σμένος κάπως ὁ τῆκευ γιὰ τὴν ξα-φνική κι' ἀδικαιολόγητη ἀδιαθεσία

λυτὴ περιφρόνησι τοῦ κινδύνου, τὴν ὁποία ἔδειχναν οἱ πελαργοὶ κατὰ τὴν διάρκειά καὶ τῶν πὸ σφοδρῶν ἀκρίβη βομβαρδισμῶν. Οἱ «Τάμπε» τοῦ Λονδίνου, μάλιστα, δημοσίευσαν καὶ φωτογραφία ἀνταποκριτοῦ των σχετική. «Εὖνὸ δηλαδὴ ἡ πόλις Βι-τόλλια (Μοναστήριον) βομβαρδιζό-ταν σφοδρότατα ἀπὸ τὰ συμμαχικά στρατεύματα καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶ-χε μεταβληθῇ σὲ μιά κόλασι φω-νίας καὶ θανάτου, διὸ πελαργοί, ὀρ-θροι στὴν ψηλὴ φωνή τους, πα-ρακολουθοῦσαν τὶς ἐκρήξεις τῶν ὀ-βίδων με φιλοσοφική στωικότητα !

Καὶ τώρα, ἂς ἔλθουμε στὰ σκι-λιά. Ἀπὸ τὶς σχετικὲς ἐκθέσεις τοῦ Γαλλικοῦ Γενικοῦ Ἐπιτελείου, σχε-τικῆς με τὸ ὁλόο καὶ τὴν χρησι-μοποίησιν τῶν σκυλιῶν στὸν πόλεμον, ἀποσπῶμε τὶς παρακάτω ἐπίσημες πληροφορίες, σχετικῆς με τὸ θάρ-ρος καὶ τὴν πασίγνωστη ἀφοσίωσιν στὸν ἄνθρωπον τῶν πιστῶν αὐτῶν τετραπόδων :

«Στις 28 Αὐγούστου 191..., ὁ ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Β. Α. άγγε-λιαφόρος μάχης κύων Μεδωρ

ἀπεστάλη παρὰ τοῦ λοχαγοῦ διοικητοῦ προφυλακῶν μάχης πρὸς τὴν διοίκησιν τοῦ τάγμα-τός του, κομιστῆς ἐπείγουσας διαταγῆς καὶ εἰς ὥραν σφο-δρῶ ἐχθρικοῦ βομβαρδισμού. Μετὰ 2 χιλιόμετρα διαδρομῆς ἐπληγώθη βαρύντατα ἀπὸ θραῦσμα ὀβίδος. Ἐν τούτοις, συνρόμενος μετὰ κόπου εἰς τὸ ἔδαφος, αἰμόφυρτος καὶ ψυ-χορραγῶν, διήνυσε καὶ τὰ ὀ-πόλοιπα πεντακάσια μέτρα, κομίσας ἀσφαλέστατα τὴν δι-σταγὴν καὶ ἀποθανὼν μετὰ ἑν-τέταρτον τῆς ὥρας, ἐκ τῆς ὀ-περβολικῆς αἱμορραγίας !...

Κι' ἄλλο :

«Ο άγγελιαφόρος μάχης κύων «Φολέτ», ἀνήκων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ 137 πεζικοῦ συν-τάγματος, κομίζων διαταγὴν τοῦ διοικητοῦ πρὸς τὸν ταγμα-τάρχην τοῦ 1ου τάγματος, ἐ-ξεπλήρωσεν ἐπιτυχῶς καὶ ἡ-ρωϊκῶς τὴν ἀποστολήν του, ὀ-πὸ τὸ σφοδρὸν πῦρ τοῦ έ-χθρου. Ἐπιστρέφων ὅμως εἰς τὴν τρία καὶ ἡμισυ χιλιόμε-τρα ἀπέχουσιν ἔδραν τῆς δι-οικήσεως, κομιστῆς τῆς ἀπαν-τήσεως τοῦ ταγματάρχου, ἐ-πληγώθη καθ' ὁδὸν βαρύντατα καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ ἐδικὸν νοσοκομεῖον κτηνῶν μετὰ πέν-τε ἡμέρας, ἀφοῦ πρῶτον ἐφθα-σεν ἡμιθανῆς καὶ παρέδωσεν ἀσφαλῶς τὴν κρεμασμένην εἰς τὸν λαιμόν του ἀναφορὰν τοῦ ταγματάρχου !...

Κλπ. κλπ.

Επίσης παραλείπουμε νὰ μιλή-σουμε καὶ γιὰ τὸν σπουδαῖστο ῥό-λο, ποὺ ἔπαιξαν τὰ ταχυδρομικά πε-ριστέρια στὸν πόλεμον, γιὰτὶ γιὰ τὰ πολύτιμα αὐτὰ πουλιὰ ἔχουν γραφῇ ἄπειρα καὶ διαφωτιστικώτατα ἄρ-θρα.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνουμε, παρα-θέτουμε τὴν ἑθῆς... ἐπαναστατικὴ σχεδὸν γνώμη, τὴν ὁποῖαν ἔχει γιὰ τὰ ζῶα αὐτὰ ὁ φιλόσοφος δόκτωρ Κουνισσὲ - Καρνῶ :

«Εξάπαντος τὰ εἰς τὸν άν-θρωπον ἀφωσιωμένα ζῶα ἔ-χουν πλήρη τὴν ἰδέαν τοῦ ά-νάντου, ἀποδέχονται τὸν κίνδυ-νον με ἐντελὴ συναισθησιν τῶν συνεπειῶν του καὶ πολλὰκις ἀντιμετωπίζουν αὐτὸν ὅχι μόνον με άταραξίαν— ὅπως με-ρικοὶ ἄνθρωποι— ἀλλὰ καὶ με ἰδιοκαὶ μῆθην καὶ ἡδονήν, ὅπως πρᾶττον ἐπίσης μερικοὶ σπάνιοι καὶ ριψοκίνδυνοι χα-ρακτηρεῖς μετὰξὺ ἡμῶν !...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΤΖΕΝΥ

ΤΑΝ ἔξῃ χρόνια τώρα πὸ ὅ ἔκαναν κορυφὴ αὐτὴν τὴν ἱστορία ζωῇ. Τὸ με-σημέρι ὁ Γκάλας ἔβρε-γε πάντα ἀ-πὸ τὸ γρα-φεῖο του καὶ πήγαινε νὰ περμενῇ τὴ μὴς Ζάρον στὴ γωνία τοῦ δρό-μου. Ἐπειτα ἔτρωγαν μαζύ. Στὶς δύο γύριζαν πάλι στὸ γραφεῖο καὶ στὶς ἔξῃ καθόντουσαν ὁ ἕνας δί-πλα στὸν ἄλλο στὸ τραίμ ποὺ τοὺς πήγαινε στὴ συνοικία τους. Ἡ μὴς Ζάρον καθόταν λάγο πὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Γκάλας. Ὁ Γκάλας ἦταν ὑψηλόσωμος, λεπτός, με πορ-φυρὰ, φιλήδονα χεῖλη. Γι' αὐτὴν, τὴ μὴς Ζάρον, ἦταν πάντα φρεσκο-ξυρισμένος, ὅλο μυρωδιές, με τὸ γάντι πάντα στὸ ἀριστερὸ χεῖρι καὶ τὴ χρυσὴ καρφίτσα με τὸ ψεύτικο μαργαριτάρι, στὴ γραβάτα. Ἡ μὴς Ζάρον ἦταν τριαντασχὸ χρόνων, μὰ ἦταν ἀκρὴ δροσερῇ, ἀφράτη, ὁμορφῇ, σαγηνευτικῇ. Ὁ Γκάλας ἦταν ξετρελλαμένος μαζύ της καὶ ἔδενε γι' αὐτὴν ὅτι ἔτρεπε νὰ ἔσδεύῃ γιὰ τὴν ἄτυχῃ γυναῖκα του, ποὺ φοροῦσε τὴν ἰδια τουαλέττα πέντε χρόνια τώρα.

Ἐκείνο τὸ βράδυ λοιπὸν καθὼς γύριζαν με τὸ τραίμ, ἕνα κοριτσά-κι δέκα χρόνων, ποὺ στεκόταν στὸν ἐξώστη, ἀνέμεισε σὲ μερικὸς ἐρ-γάτες εἶδε τὸν Γκάλας νὰ κρατῇ με τρυφερότητα τὸ χεῖρι τῆς μὴς Ζάρον καὶ κάθε τόσο νὰ τῆς χαμο-γιάλῃ, δειλά. Ὅπως οἱ ἐρωτευμέ-νοι. Στὴν ἀρχὴ τὸ κοριτσάκι ἔγ-νε κατακόκκινο, ἔπειτα γλόμιασε κι' ἄρχισε νὰ τρέμῃ. Ὅταν τέλος στάθηκε τὸ τραίμ, ἡ μικρούλα πῆ-δηξε πρῶτη καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου. Τὸν ἴδιο δρόμο πῆρε κι' ὁ Γκάλας, ἀφ' οὗ πρώτα ἀπῆλθε, γιὰ τελευταία φο-ρὰ, τὴν μὴς Ζάρον.

Ἡ μικρούλα μῆκε σ' ἕνα πα-λὸ σπίτι, ἀνέθηκε μὰ σκάλα, πτόησε, ἔδωσε μὴ σπορξιά στὸν ἀδελφὸ της ποὺ τῆς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε πὼς διηροῦσε, διηροῦσε πολὺ !...

—Τί ἔχεις ; τὴ ρώτησε ἡ κ. Γκάλας. —Τίποτε... τῆς ἀπάντησε με μι-σόσθησιν φωνή, σκύβοντας τὸ κε-φάλι.

... Μετὰ τὸ δείπνον, ἡ κ. Γκάλας πῆ-γε στὴν κοιτῆρα καὶ νὰ πλύνῃ τὰ πόδια. Ἡ Τζένυ, ἡ μικρούλα ποὺ ἦταν στὸ τραίμ, τὴν κῆταξε κι' ἔ-βαν σημενωτικὸ βλέμμα καὶ ἔξερο-κατάπιε, σάν νὰ πνιγόταν. Ἐπει-τα, σάν νὰ μὴ μπορούσε πειὰ νὰ κρατηθῇ, τῆς εἶπε :

—Ἡμουν στὸ ἴδιο τραίμ με τὸν μπαμπά... —Α' ἔκανε ἡ κ. Γκάλας. —Ναί, νά, φώναξε ἡ Τζένυ, με τὸ πρόσωπο φλογισμένο. Ἡμουν σ' ἕλο τὸν δρόμο μαζύ του... —Ἐ, λοιπὸν ; —Ναί, κάθε τόσο φιλοῦσε κορυ-φὰ τὸ χεῖρι μιάς ξανθιάς γυναί-κας...

—Εἰσα τρελλή ; Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λές ; φώναξε ξαφνιασμένη ἡ κ. Γκάλας.

—Δυστυχῶς γὰ σένα, μαμὰ, ὀ-χι, δὲν εἶμαι τρελλή. Τὸν εἶδα με τὰ μάτια μου.

Ἡ κ. Γκάλας τότε πῆρε τὴν κό-ρη της ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ μῆκε στὴν τραπέζα, φωνάζοντας :

—Τζένυ, πῆς μπροστὰ στὸν πα-τέρα σου αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶπες.

—Τί διάβολο ἐπάθεις ; ἀπόρη-σε ὁ Γκάλας. Μὰ ἐπὶ τέλους ! Τί σημαίνει ;

—Ἡμουν μαζύ σου, στὸ τραίμ... ἀπάντησε με ἥσυχ φωνή ἡ Τζέ-νυ.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γκάλας, ἔχασε λιγάκι τὸ χρῶμα του, μὰ παραπολὺ λίγο.

—Τί με νοιάζει ἐμένα, ἂν ἡ-σουν ἡ ὄχι στὸ τραίμ ; ἔκανε θυ-μομένος.

Ἡ Τζένυ τότε ἔξασπε με ἀγα-νάκτησι.

—Απὸ τότε ἄρχισε νὰ κοιτάξῃ μ' ἄλλα μάτια τὸ φίλο της...

Απὸ τότε ἄρχισε νὰ κοιτάξῃ μ' ἄλλα μάτια τὸ φίλο της...

—Σὲ εἶδα νὰ γλαυκοντίζεις καὶ νὰ φιλάς μιά γυναῖκα !

Ὁ Γκάλας σηκώθηκε καὶ τῆς εἶ-πε με ἀπάθεια :

—Τρελλόθηκες, παιδί μου... Εἶ-σαι γιὰ δέσιμο !

—Ἐγὼ ἐγὼ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ ξανθιά !... φώναξε ἡ Τζένυ. Τὴ λένε μὴς Ζάρον καὶ δουλεύει μαζύ σου, στὸ ἴδιο γραφεῖο !...

—Παληάνθρωπε ! ἔξασπε ἡ κ. Γκάλας. Ἐμπερὸς ! Δὲν ἔχεις πειὰ καμιά θῆσι ἔδοι πέρα. Πήγαινε νὰ βοῆς τὴν ξανθιά σου. Λέγα χρόνια τώρα μ' ἀπατάς με ἄλλες γυναῖκες. Σὲ σιχάθηκαν ! Ἐμπερὸς ! Φύγε !...

Ὁ Γκάλας δὲν εἶπε τίποτα. Βγῆ-κε ἀπ' τὴν τραπέζα, πῆρε τὸ καπέλλο του καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ στὸ ξενοδοχεῖο. ...

Ἐπειτὰ ἀπὸ τὸ δείπνον, ἡ Τζέ-νυ πῆγε με τὴ μητέρα της. Ἐπῆ-κολούθησε τὰ μαθητιά της κι' ὀ-ταν ἔβλεπε δεκαετῆ χρόνων, ἄρχισε νὰ δουλεύῃ ὡς γραμματεὺς ἐνὸς δικηγόρου. Τρεῖς φορές τὴν ἔδδο-μάδα ἔπαινε τὸ τοῖμα καὶ κατέ-βαινε στὸ κέντρο. Ὅταν δὲν εἶχε

δουλειά, εἶπαι τέννυς ἡ διάβαζε. Ἡ μητέρα της ὅμως παραπονιόταν κάθε τόσο :

—Πρέπει νὰ μάθῃς νὰ μαγει-ρεῖς καὶ νὰ ράβῃς... Τί θὰ κάνῃς δταν θὰ παντρευθῇς ;

Κι' αὐτὴν τῆς ἀπαντοῦσε :

—Ἐγώ...πολύ. Δὲν θὰ παν-τρευθῶ ποτέ μου. Δὲν ἔχω καμιά ὁρεξὶ νὰ φτιάχνω γλυκὰ τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἄνδρας μου θὰ βρίζεται με μιά ἄλλη γυναῖκα !

Ἡ μητέρα της ἀναστέναζε βα-θεῖα καὶ κατόπιν τὴν ρωτοῦσε :

—Κι' ἡ καρδιά σου ; —Θὰ τὴν ἔξασπω !

Ἡ κ. Γκάλας τῆς ἔλεγε ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν καὶ τόσο εἰκόλο κι' ἡ Τζένυ δὲν ἄργησε νὰ καταλή-θῃ ὅτι ἡ μητέρα της εἶχε μεγάλον δι-κῆνον λόγον γιὰ τὴν μητέρα της, γιὰ τὴς ἰδέες της, γιὰ κάποιο «σινου-κάριο»...

—Ὄ, δὲν εἶνε ὁμορφῇ σάν κι' ἐσένα, ἡ νέα ποὺ θέλει νὰ μοῦ δώ-σῃ ! Βιάστηκε νὰ προσέθῃ.

Κι' ἔπειτα :

—Βέβαια δὲν νοιώθω τίποτα γι' αὐτὴν... Μὰ τί νὰ κάνω ;... Ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ οὐκονεία. Θέλω νὰ κάνω σάπι, παιδιά... Μὴ σὲ νοιά-ζει ὅμως Τζένυ... Θὰ μείνω ὁ ἑ-αυτός... Δὲν θ' ἄλλῃ τίποτα με-ταξὺ μας. Ἐ, τί λές ; Δὲν σ' ἀ-ρέσει ἔτσι ;

—Πῶς ! Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ... τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα παράξενο χα-μόγελο ἡ Τζένυ.

Κι' ὕστερα ἔκλεισε τὰ μάτια, σάν νὰ τὴν εἶχε πιάσει ξαφνικὰ ἕνας βίαιος. Σκύλωνόταν ὅτι εἶχε πε-ριφρονήσει τὴν τῆχῃ τῆς συζύγου καὶ τώρα βρισκόταν στὴ θέσι τῆς ξανθιάς μὴς Ζάρον... Ὅχι, δὲν ἐπι-βόλυνε νὰ πᾶξῃ ἕνα τέτοιο ρόλο.

Ἦθελε νὰ πῇ στὸν Χένον ὅτι προ-τιμοῦσε νὰ μοιάσῃ τῆς φτωχῆς μητέρας της, ἂν ἦταν παιὶ ἄργά.

Ἀνοῖξε λοιπὸν τὰ μάτια καὶ τοῦ ἔβλεπε :

—Χένον, ἔξωο τὴ ζωῇ. Ἄκουσέ με λοιπὸν : Ἄς χωρίσουμε... Γιὰ πάντα !

Ἐκείνος ἔκρινε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

Ἡ Τζένυ τότε, με δακρυρμένα μάτια, τὸν φίλησε γιὰ τελευταία φορὰ καὶ χάθηκε στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΟΘΕΥΤΟ

«Όταν γινόντουσαν στὸ Μπινέ-νις... Ἄδεις ἡ μεγάλη νύχτις τοῦ γάλακτος, ἡ ἀμνηστία ἔδινε ἐπιμορσίσεις τὸ ἔξῃς περυσινὸν, τὸ ὁποῖο συνέβη στὸν ἀρχιεπισκο-πὴ της. Ὁ ἀρχιεπισκοπὴς τοῦ ἴδιου τέλους...»

—Ἀγάπη μου, τῆς ἀπάντησε ὁ Χένον. Αὐτὸ εἶνε μιά ἐξαίρεσις... Δὲν γορῶνται ὅλα τὰ ἀνδράγυνα !

Ὁ πατέρας σου δὲν ἀγαποῦσε τὴν μητέρα σου ὅπως σ' ἀγαπῶ ἐγώ !

Μὰ ἡ Τζένυ ἦταν ἀμετακίνητη πρὶν τοῦ ἡθελὲ νὰ γίνῃ εὐχαρί-στος, μὰ γυναῖκα του ποτὲ ! Ἐ-μεινος δὲν εἶπε πειὰ τίποτε καὶ πέρασε μαζύ της τὶς διακοπές, κοι-νὰ στὴ θάλασσα. Ἐπειτα, ξαναγύ-ρισε πάλι...

Ἐλνε τὸ γάλα αὐτὸ νοσημένο, ρωτῆσε ὁ ἀρχιεπισκοπὴς.

—Ὅχι, καθόλου, εἶπε ὁ χημ-ικός. Γάλα δὲν ἀπαρτῇ διόλου μέσα στὴ μοτιλία !...

ΠΕΡΙΠΤΕΡΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΥΜΠΙΝΙ ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ

ΤΟΥ SYDNEY HORLER

Ο μπαρ του "Α-δολφ" ήταν το έντεκα τ ή ρ ι ο των κακοποιών του Λονδίνου. Μάταια τα καλίστρα λαγωνικά της "Σκότλαντ Γκάρντ" είχαν προσπαθήσει να απαγορεύσουν τα μυστηριώδη ραντεβού των πελατών του. Ο "Αδολφ", ο πονηρός Γερμανός κι' η πελατεία του, άναγνώριζαν άμεσως τους αστυνομικούς κι' ή κουβέντες που γινόντουσαν εκεί μέσα όταν εμφανίζονταν στο μπαρ οι μεταμφιεσμένοι αντιπρόσωποι της "Ασφαλείας", ήταν τόσο άδρες, ώστε έκαινοι έφρευαν άπρακτοι.

"Ένα απόγευμα, ο Φράνσις Λέντλεϊ μπήκε στο μπαρ, και τράβηξε ίσια σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα στο βάθος του καπνοεστιασμένου. Ο "Αδολφ" τον δέχθηκε με χαρά. Ο Φράνσις ήταν παλιός γνώριμος. "Επείσετο μετὰ διὰ τὸν φιλικὸν σὲ φιλανθρῶν τοῦ Ντάκρου, κι' ή πρώτη εἰσέλευσίς του ήταν γιὰ τοῦ "Αδολφ". "Ήθελε νά μάθη νέα... καί νά ἐκδικηθῇ!

Ο νεαρός Μπίλλ Μπράντ ανέλαβε νά τοῦ διηγηθῇ τὰ συμβάντα τῆς τελευταίας διετίας. "Απ' αὐτόν ὁ Φράνσις πληροφορήθηκε τίς λεπτομέρειες τῶν φρικωδεστέρων κακοφυγμάτων πού εἶχαν ἀναστατώσει τὸ Λονδίνο σὲ διάστημα αὐτό. Τέλος ὁ Φράνσις ρώτησε μὲ φαινομενική ἀπάθεια:

— "Η Τζέιν τί ἀπέγινε;

— "Η Τζέιν εἶνε βαρειά ἄρρωστη, ὅπως ἔμαθα, — εἶπε ὁ Μπίλλ. Δέν φαίνεται πὺ πονεῖν! Νοιώζω πὺς κατοικεῖ μόνη τῆς σ' ἕνα φτωχικὸ δωμάτιο...

Ο Φράνσις σημείωσε τὴ διένθυνη πὺ τοῦ ἔδωσε ὁ Μπίλλ, καί χωρὶς νά σταθῇ ν' ἀκούσῃ περισσότερα, βῆκε ἀπὸ τὸ μπαρ, πῆρε ἕνα ταξί καί διενθύνθηκε σὴν κατοικία τῆς Τζέιν.

Μιά γρηὺ τὸν ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἀπαντώντας σὲς ἐρωτήσεις του, εἶπε πὺς ἡ Τζέιν ήταν ἄρρωστη, φτωχή καί πολὺ δυστυχισμένη. Κατόπιν ὡδήγησε τὸν Φράνσις σὲ δωμάτιο τῆς νέας.

— "Εδὼ κάθεται ἡ μὲς Λέσσινγκ, κύριε. Θέλετε νά σᾶς ἀναγγείλω;

— "Οχι! εἶπε ὁ Φράνσις μ' ἕνα σκληρὸ βλέμμα, πὺ ἔκανε τὴν κυρὰ Τούιστ ν' ἀνατριχίσει μὲ φόβη. Ἐμῶστε παλιὸι γνώριμοι καί θέλω νά τῆς κἀνω ἑσπέρη...

Ἡ Τζέιν ήταν μιά ὡμορφὴ κοπέλλα ἀνύμφη, παρ' ὅτι τὴν ἀδυναμία τῆς καί τὴν ἐξάντλησὶ ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά τῆς. Ἀνασηκώθηκε ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, μὲ εἶδε τὸν Φράνσις.

— "Φράνσις! φώναξε χαρούμενη.

Σὺ, Νά, ἐγὼ, εἶπε ὁ νέος ψυχρά. Χθὲς μὲν βγῆκα ἀπὸ τὸ Ντάκρου, φόρεσα αὐτὰ τὰ ρούχα κι' ἔμεινα φρόντισα νά μάθω πὺς ἀμέσως

βρίσκεσαι...

— "Απὸ τὸ Ντάκρου! ψιθύρισε ἡ νέα μὲ φόβη.

— Μάλιστα, ἀπὸ τῆς φυλακῆς, γιὰ τὴν ἀπορεία; Φαντάζεσαι πὺς, ἐοῦ ἔπρεπε νά τὸ γνωρίζεις αὐτὸ καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἔ;

— "Ω, Φράνσις! Μὲ τὰ σωστά σου φαντάζεσαι πὺς ἐγὼ... — "Εμαθα πὺς ἦσουν ἄρρωστη κι' ἦρθα γιὰ νά ρωτήσω πὺς εἶσαι, ἐξακολούθησε ὁ νέος μ' ἀπάθεια. Ὁ Μπίλλ Μπράντ μὺς ἔδωσε τὴ διένθυνησὶ σου... Φώναξε γιὰ τὸν;

— "Ναί, Φράνσις, καί τόσο μὲ τρώεσαν τὰ λόγια του ὡστε δέν τὸν κάλεσα πειά. Βῆχω πολὺ, καί στὰ πύελα ὑπάρχει αἷμα. Ὁ γιὰ τὸν ποῦ εἶπε νά φύγω, νά πάω στὴ Ριβιέρα, σ' ἕνα τόπο πὺ νά ὑπάρχῃ ἥλιος. Κι' ἐγὼ δέν ἔχω δεκάρα...

— Δέν ἐργαζόσουν λοιπὸν;

— Στὴν ἀρχὴ ναί, μὰ ἀπὸ τότε πὺς σὲ φυλάισαν, τὰ πράγματα δέν πῆγαιναν καλά. "Εργάστηκα μὲ τὸν Μπόμπ Χότντ κι' ὁ ἄθλιος μ' ἐγκατέλειψε ἕνα βράδυ, πὺ μᾶς κυνηγοῦσε ἡ Ἀστυνομία, γιὰ νά σόσης τὸν ἑαυτὸ του...

— Ὁ Μπόμπ ποτὲ δέν ήταν ψυχραιμὸς σὲ τὴ δουλειά του.

Κι' ἐνὼ ἡ Τζέιν ἐξακολουθοῦσε νά διηγῆται τίς περιπέτειές τῆς ἐκείνος ἀναπολοῦσε τὸ παρελθόν.

Τὴ ὡμορφὴ ήταν ἡ Τζέιν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ! "Εργαζόταν μαζὺ τῆς καί ζοῦσαν πλουσιοπάροχα. Τὸ κὼλο τους ήταν ἀπλόστατο. Ἡ σύντροφός του νομίζετο ἕνα δωμάτιο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ξενοδοχεία.

Τῆς πρώτες μέρες ἔτρωγε μόνη τῆς σ' ἕνα μοναχικὸ τραπέζι, σὲ ἐστιατόριο τοῦ ξενοδοχείου καί καθόταν πότε σὲ ἀνογνωστήριο, πότε σὲ σαλόνι, ντυμένη κομψά, μὲ σεμνὸ ὕφος. Σιγά - σιγά τραβοῦ-

Ἀνασηκώθηκε ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς, μὲ εἶδε τὸν Φράνσις

σε τὴν προσοχὴ τῶν ἀνδρῶν, γνωρίζοντας μαζὺ τους, καί μελετοῦσε τὸ ἔδαφος...

Κατόπιν διάλεγε τὸ θῦμα τῆς, τὸν πλουσιότερο ἀπὸ τοὺς ἐνοίκους κι' εἰδοποιοῦσε τὸν Φράνσις. "Εκεῖνος παρουσιαζόταν σὴν κατὰλληλὴ στιγμή, ἔπαιξε τὸν ρόλο τοῦ ἀδικημένου συζύγου καί... τὸ θῦμα πλήρωνε ἀδρά γιὰ ν' ἀποσιωπηθῇ τὸ σκάνδαλο.

Ὁ Φράνσις ἔπαιρνε τὰ χρήματά... γιὰ νά τὰ δωρήσῃ σ' ἕνα ἄστυ ἀμαρτωλὸν γυναικῶν. Καί τὸ παιχνίδι ἐπαναλαμβάνονταν ἀλλοῦ. "Α! τί χρυσὴ ζωὴ εἶχαν περάσει τότε οἱ δύο τους! "Ὡς ὅτου μιά μέρα σὲ ξενοδοχεῖο «Φίτωμα», κάποιος χτύπησε τὸν Φράνσις στὸν ὄμο, ἐνὼ διὰ ἄλλοι τοῦ περνοῦσαν τῆς χειροπέδες στὰ χεῖρα. "Ήσαν τρεῖς μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ τῆς «Σκότλαντ Γκάρντ».

Τοὺς παρακολουθοῦσαν μῆνες ὁ λαλῆρους. "Απὸ τὸ Παρίσι σὲ Βιέννη, κι' ἀπὸ τὴ Βιέννη σὲ Βερολίνο κι' ὅταν δεβαιώθηκαν πειά, ἡ στιγμή πὺ ἐπρόκειτο νά ἐπαναλάβουν τὸ ἐκὼλο τους σὲ «Φίτωμα» τοῦ Λονδίνου, σ' ἕνα ἐξαιρετικὰ πλούσιο θῦμα, ἕναν Ἰνδὸ μεγατσάνα, τὸν ἔπαισαν...

Ἀλλὰ τὸ φοβερότερο χτύπημα γιὰ τὸν Φράνσις ήταν ὅταν ὁ ἔπιθετο τῆς Ἀσφαλείας, ὁ Γουέλταν τοῦ εἶπε πὺς τὸν εἶχε καταδώσει ἡ φίλη του!

Στὸ διάστημα τῶν δύο χρόνων πὺ ἔμεινε κλεισμένος μέσα σὲ τὴ φυλακὴ, ἕνα σχέδιο μελετοῦσε. Πὺς θά σκότωνε ἡ Τζέιν γιὰ νά ἐκδικηθῇ. Καί νά τὴν πὺ τὴν εἶχε βοή σ' αὐτὰ τὰ χρόνια κι' ἡ ἐκδίκησίς του θά τὴν εὐκόλη!

— Τί σκέπτεσαι, Φράνσις; ρώτησε τέλος ἡ νέα.

— Θυμῶμαι τὰ περασμένα, τὸν καλὸ καλὸ καιρὸ! Καί τώρα σὲ

ἔρωκα ἄρρωστη, φτωχὴ κι' ἐγὼ εἶμαι... ἀπένταρος!

— Ἀλλὰ τότε τὸ καινούργιο κοστούμι πὺ φορεῖς;

— Μὰ ἔκανε πίσωσι ὁ Χάντς. Ἀρκετὰ τὸν βοήθησα ἄλλοις. Ὡς σὲ νά μὲ βοηθῆσῃ κι' αὐτὸς σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

— Τί σκέπτεσαι; νά κάνης τὸν ῥάστη; Ὡς σὲ νά μὲ βοηθῆσῃ ὁ Χάντς; — Τί ἄλλο μὰ νά κάνω; Ἐσὺ εἶσαι ἄρρωστη κι' ὅτε θά βρῶ ἄλλη συνεργάτιδά σὲν ἔσένα! Δέν μπορῶ νά μείνω σὴν Ἀγγλία, πρέπει νά φύγω. Ἀλλὰ δέν ἔχω χρήματα καί πρέπει νά βρῶ...

— Θὰ σοῦ δώῃ ἐγὼ χρήματα, Φράνσις, μολοῦντι εἶνε τρομερὰ ἐπικίνδυνον...

— "Εσὺ, θὰ μοῦ δῶς χρήματα; εἶπε ὁ νέος ῥιχνόντάς τῆς ἕνα ξαφνιασμένον βλέμμα.

— Ἀκούσε, Φράνσις. Θυμῶμαι τὸν Ἰνδὸ ἐκεῖνον πρίγκηπα, τότε πὺ σὲ συνέλαβαν; "Ὡ! σοῦ ῥιχνῶμαι, Φράνσις πὺς δέν ἔφταγα ἐγὼ... Λοιπὸν ὁ πρίγκηπας μὺς χάρισε ἕνα ρουμπινὶ ἀμνηστὸν ἀξίας. Μὰ δέν τόληψα νά τὸ πουλήσω, τὸ κρατοῦσα γιὰ σένα, κι' ἔπειτα ἐπειδὴ ὁ Ἰνδὸς πέθανε, θὰ μοῦ ἔκαναν ἴσως, ἐνοχλητικὴς ἐρωτήσεις, κι' ἡ Ἀστυνομία θά νόμιζε πὺς τὸ ἔκλεπα... Κι' ἕνα ἄλλο πράγμα ἀνάμεσά Φράνσις, θέλουν νά μὲ ἐκδίσουν...

Ὁ νέος γέλασε σαρκαστικὰ καί ρώτησε:

— Νά σὲ ἐκδίσουν! Ποιὸς εἶνε αὐτὸς λοιπὸν;

— Σοῦ φαίνεται ἀστεῖο, μὰ εἶνε ἡ ἀλήθεια! Θυμῶμαι τὸν Ντάκρου;... Νά, λοιπὸν, ἀπὸ τότε πὺ ἔφηνες αὐτὸς μ' ἐνοχλεῖ. Στὴν ἀρχὴ ἤθελε νά ἐργασθῇ μαζὺ μου, ἀλλὰ ἐγὼ ἀρνήθηκα! Μοῦ ήταν ἀδύνατον νά συνεργασθῶ μ' αὐτὸ τὸ κτήνος! "Ὡστόσο αὐτὸς, δέν ἔξω πὺς, ἔμαθε πὺς εἶχα τὸ ρουμπινὶ σὴν κατοχὴ μου...

— Καί τὸ ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἔ;

— Ναί, ἐπιμένει νά τοῦ δώσω τὴν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια, ὅπου τὸ κατέθεσα καί πρόκειται νά ἔρθῃ τώρα πάλι, σὲ λίγη ὥρα, γιὰ νά τοῦ δώσω τὴν ὀριστικὴν ἀπάντησιν, ἀλλοῶς θά πῇ σὲ «Σκότλαντ Γκάρντ» νά μὲ καταδώσῃ. Καί ἔξω ἀρκετὰ γιὰ μένα ὡστε νά μὲ κλείσουν γιὰ χρόνια σὲ τὴ φυλακὴ...

Ὁ Φράνσις δέν ἀπάντησε, μόνον ἀναρωτιόταν ἂν τὰχα αὐτὰ πὺ τοῦ εἶχε πει ἡ Τζέιν ήταν ἀλήθεια ἢ παραμυθία γιὰ νά δικαιολογήσῃ τὴν προδοσίαν τῆς. Τέλος ρώτησε:

— Γιατί δέν μοῦ ἔγραψες;

— Καί μήπως ἀπάντησες ποτὲ στὰ γράμματά μου; εἶπε ἡ νέα μὲ παράπονο. Δέν ἤξερα πὺς βρίσκεσαι, ἔδινα τὰ γράμματα στὸν Γουέλταν, πὺ μοῦ εἶχε πει πὺς εἶχε μέσον νά σοῦ τὰ στέλλῃ.

— Τί σ' ἔκανε νά ἐμπιστευθῇς αὐτόν τὸν σπαιφόν; Ἀδὲς μου εἶπε πὺς σὺ μὲ κατέδωσες;

— Καί τὸν πιστεύεις, Φράνσις; Ἐγὼ τὸν ἐμπιστεύομαι γιὰ τὸν δέν εἶχα κανένα μέσον νά συνεννοηθῶ

μαζὺ σου...

— Τώρα καταλαβαίνω, Τζέιν!

Σὲ πιστεύω τώρα!

Ἐκείνη τὴ στιγμή κάποιος χτύπησε σὴν πόρτα τῆς κἀμαρας.

Ὁ Φράνσις μὲ μιά γρήγορὴ κίνησιν βρέθηκε πῶς ἀπὸ τὴ πόρτα, καθὼς ὁ Ντάκρους ἔμπαινε σὲ δωμάτιο.

Ἦταν πενηντάρης καί τὸ βλέμμα του ἦταν ἀπαίσιο.

— Ἀλλο, Τζέιν! Ἦρθα γιὰ τὴν ἀπόδειξιν. Δέν φεύγω ἀπ' ἐδῶ ἂν δέν τὴν πάρω μαζὺ μου. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾷς νά πάω στὸν Γουέλταν...

— Νά τοῦ πῆς, τί; ρώτησε ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Φράνσις τὸν ὅποιον ὁ Ντάκρους δέν εἶχε ἰδεῖ.

— Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι, Λέντλεϊ! "Ὡς σὲ βγῆκες ἀπὸ τὸ Ντάκρου; — Μάλιστα! Κι' ὡς παλὸς συνεργάτης τῆς μὲς Λέσσινγκ, σ' ἐρωτῶ: Τί γυρεύεις ἐδῶ; Ἀν ἦρδες, ἔξω γιὰ τὸ ρουμπινὶ...

— Ἀκούσε Ντάκρου, νά φανῇς λογικός. Σκέψου πὺς ἡ Τζέιν τὸ κρατοῦσε γιὰ μένα διὰ χρόνια τώρα. Δραπέτευσα ἀπὸ τῆς φυλακῆς καί θέλω νά φύγω παντοσθενῶς ἀπὸ ἐδῶ. Θὰ ἔξω ἡσυχά μὲ τὴ Τζέιν...

— Ἀν δέν μὲ δώσῃ ἡ Τζέιν τὴν ἀπόδειξιν, δὲκνεῖ ὁ Ντάκρου, μ' ἕνα μαχητὸν βλέμμα στὰ μάτια του, θά σὲ βάλῃ πάλι σὲ φυλακὴ ὁ Γουέλταν, γιὰ τὸ πὺ πὺς βόρκεσαι...

— Τὴν πᾶθαμε, Τζέιν! εἶπε ὁ Φράνσις, μὲ βαθρὸ ἀναστεναγμό. Δώσε του τὴν ἀπόδειξιν!

Ἀλλὰ τὴ στιγμή πὺ ὁ Ντάκρους παρακολούθησε τίς κινήσεις τῆς Τζέιν, ἡ ὁποία πῆγε σ' ἀνὸς ἕν ἕνα σινιέρνι τοῦ κομποῦ, ὁ Φράνσις ὡρμησε σὲν αἰλουρὸς ἐναντίον του καί τὰ λεπτὰ, μακριὰ δάχτυλά του σφίχτηκαν σὲν αἰδερνίου κλοῦδς γύρω ἀπὸ τὸ χονδρὸ λαμὸ του. Μὰ δέν πρόφτασε νά τὸν πνίξῃ, γιὰ τὸ Ντάκρου, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστο ἐπίθεσιν, ἔπαθε ἀνεύρισμα τῆς καρδιάς καί σωριάστηκε νεκρός.

Μόλις ὁ Φράνσις ἀνελήφθη πὺς ὁ Ντάκρου δέν ζοῦσε πειά, εἶπε γρήγορα σὲ Τζέιν:

— Κάνε ἕνα μικρὸ δέμα μ' ὅτι σοῦ χρειάζεται καί δρόμο!...

— Θὰ πάμε σὲ Ριβιέρα, ἔλεγε ὁ Φράνσις σὲ Τζέιν καθὼς τὸ πλοῖο ἀπομακρυνόταν. Κύτταξε!

Ὁ νέος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ματσο χαρτονομίσματα.

— Σοῦ εἶπα πὺς δέν ἔχω χρήματα γιὰ νά σὲ δοκιμάσω Τζέιν! Αὐτὰ μοῦ τὰ εἶχε φυλάξει ὁ "Αδολφ. Τὸ ρουμπινὶ θά τὸ πάρουμε ἀργότερα, ὅταν γίνης καλά. Γνωρίζω ἕναν γιαντὸ σὲς Κάννες, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰδικότητα σ' αὐτοῦ τοῦ εἰδους τίς ἀσθένειες!...

— Αἰσθάνομαι κίλους τὸν ἑαυτὸ μου καλύτερα, Φράνσις! εἶπε ἡ νέα γέροντας τὸ κεφάλι τῆς ἀπάνω στὸν ὄμο τοῦ νέου.

Ἡ Τζέιν εἶχε ἀνακτήσει τὴν παλαιὰ πεποθῆσιν τῆς στὸν ἀγαθὸ μένο τῆς, μονάχα ἡ σκέψις τοῦ νεκροῦ Ντάκρου, τὸν ὅποιον εἶχαν ἀφήσει σὲ κἀμαρά τῆς, τὴν ἔκανε νά σιγῇ. Ὁ προδότης εἶχε τιμωρηθῇ!... Ἀλλὰ ἐκείνη στὸ ἔξω θά ζοῦσε τίμα μὲ τὸν Φράνσις κι' ὅτε θ' ἀνακατείνονταν πειά μὲ τέτοια βρομερὰ στοιχεῖα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Μιά προφητεία τοῦ Χάινε γιὰ τὸ Μπελίνι. Πὺς μάντεψε τὸ θάνατο τοῦ διασῆμου μουσουργοῦ. Ἡ τυφλὴ τοῦ Χάινε. Ὅπου ζηταῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸ νεκρὸ. Ὁ ζωγράφος Ντυράν κι' ἡ νεκρὰ πωλήτρια. Ἐνα μυστηριώδες γράμμα τοῦ Μάρκ Τουάιν, κτλ. κτλ.

Κάποτε, σὲ μιά καλλιτεχνικὴ συναναστροφή, ἐνὼ κουβεντίζαν γιὰ διάφορα ζητήματα ὁ μέγας ποιητῆς Ἑρρίκος Χάινε κι' ὁ διάσημος συνθέτης Μπελίνι, ὁ πρῶτος ἔπαισε φιλικὰ τὸ χεῖρ τοῦ φίλου του μουσουργοῦ καί τοῦ εἶπε μὲ συμπόνια:

— Θὰ πεθάνης νέος, ἀγαπητέ μου!

— Καί γιατί; τὸν ρώτησε χαμογελώντας μὲ μεγάλη δυσκολία, ὁ Μπελίνι.

— Ἀπλούστατα, ἀποκρίθηκε ὁ καυστικὸς καί πνευματώδης ποιητῆς, γιὰ τὴν εἰσαγωγὴν!

Ὁ Μπελίνι προσπάθησε νά θεωρήσῃ τὸ καὶ αὐτὸ προαίτιον σὲν μιά ἀστειολογία τῆς στιγμῆς, ἀλλὰ δέν τὸ κατόρθωσε. Ἦταν τόσο εὐαίσθητος, ὡστε κλονίζονταν ἡ ψυχὴ του μὲ τὸ παρρηκρὸ, κι' ἐξ ἄλλου ἦταν καί κάπως προληπτικός.

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἀπ' τὴ νύχτα πὺ ὁ Χάινε εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ σὲ Μπελίνι. Μιά μέρα συνάντησε τὸν τελευταῖον ἕνα φίλος του, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε:

— Γιατί, φίλε μου, φαίνεται τόσο στενοχωρημένος;

— Ἀχ! Αὐτὸς ὁ Χάινε ἔχει προφητικὸ πνεῦμα! ἀπάντησε ὁ Μπελίνι. Κύτταξε τὸν κατὰματα καί θά πεισθῇς.

Πέρασαν χρόνια κι' ὁ ἄτυχος μουσουργὸς πέθανε πρόωγος. "Ὅλοι ἔζησαν τὰ προφητικά, πραγματικά, λόγια τοῦ Χάινε. "Ὡστόσο, ὁ ποιητῆς τοῦ Λυρικοῦ Ἰντερμεδίου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸν θάνατο τοῦ φίλου του, δέν μπορούσε νά ἐξαχσῇ τὰ προφητικά λόγια του κι' ἔλεγε στοὺς φίλους του:

— Δέν ἔκανα καλά! Τί φοβερὸ πὺ εἶνε αὐτὴ ἡ μαγία μου ν' ἀστειεύομαι καί γιὰ τὰ πὺ σὸβαρὰ ἀδύνατα πράγματα!

Κι' ὁ Ἑρρίκος Χάινε στὸ ἄστρο του πὺ ἔγραψε γιὰ τὸν δημοφιλὲ τῆς μουσικῆς ἐξ ὁποῖα δίνει τὴν αἰσθησὶ ἕνος θαυμάσιου κομμῆς νῦν σ' ἕνα χαμόγελο ζητοῦσε σὲ γνῶμην καί συγχώρησιν μὲ λόγια μεταμελείας πραγματικῶς σπαρακτικά.

Ὁ διάσημος Γάλλος ζωγράφος Κάρολος Ντυράν, ὅταν ἦταν διευθυντῆς τῆς Γαλλικῆς Ζωγραφικῆς Σχολῆς τῆς Ρώμης παραθέριζε σὲ Κορσέζ. Μιά μέρα λοιπὸν, μῆκε σ' ἕνα ἐμπορικὸ τῆς ἱταλικῆς κομπολῆς κι' εἶπε σὲ τὴν χαριτωμένη

πωλήτρια, ἡ ὁποία τὸν ὑποδέχθηκε:

— Θέλω ἕνα μπαούλο, ἕνα μεγάλο μπαούλο... "Α! νά!... Αὐτό! Ἀλλὰ θέλω νά μοῦ βάλετε καί τὰ ἀρχικά ψηφία τοῦ ὀνόματός μου: «Κ. Ν.»

— Μάλιστα, κύριε! ἀπάντησε ἡ πωλήτρια. Καί πῆρε τὸ πινέλλο καί τὴν μπογιὰ κι' ἄρχισε νά ζωγραφίζῃ τὰ ἀρχικά ψηφία τοῦ ἀγοραστοῦ.

— Μά, ὅχι εἶπαι. Εἶπε ξαφνικὰ ὁ καλλιτέχνης. "Οχι εἶπαι!... Ἀφῆσε νά τὰ γράψω ἐγὼ.

Ὁ Ντυράν πῆρε τὸ πινέλλο ἀπὸ τὰ χεῖρά τῆς κοπέλλας κι' ἄρχισε νά τραβᾷ πανελιές. Ἀλλὰ τότε, ἡ χαριτωμένη πωλήτρια, ἡ ὁποία τὸν κῆταξε μὲ ὀκνη, δέν ἔχεις χρόνος νά τὰ κάνης. Πρέπει νά ἐξακολουθήσῃς νά ἴσαι ὡς γυναῖκα ἐκεῖνο πὺ ἡσούνα προηγουμένως ὡς κὸρη: ἀγαθὴ, ἀφρασιωμένη, ἀγνή, εὐλαβὴς, ἀνεπιτήδευτη, μὲ τὴν ἀρχοντιά σου ἐκείνη καί τὴν ἀφελή χάρι, χωρὶς ἀξιώσεις, ὅπως δέν τίς εἶχες πρὶν.

— Αὐτὰ εἶνε τὰ οὐσιώδη. Εὐτυχῶς τὰ ὕλκα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἐγίνε τὸ χτῖόν σου προέχονται ἀπὸ τὸν στέρνο βράχου τοῦ ἀγαθοῦ χαρακτήρα σου, καί σὲ θεμελιώσιν, σὲ χτῖον καί σὲ ἐκλογὴ τοῦ ρυθμοῦ καί τῆς συμμετρίας ἐπιστάτης καί ἐφρόντισε ἕνας σοφὸς ἀρχιτέκτων — ἡ μητέρα σου. Τώρα, δέν μένει παρὰ μόνον ἡ ἐσωτερικὴ νου διακόσμηση. Ὁδηγὸς εἶνε τὸ γούστο καθενός. Ἄλλος κρεμάει στοὺς τοίχους χροματισμένας, ἀπὸ ἐκείνης τῆς χονδροειδῆς χροματιστολογίας πὺ ἀπομακρύνουν τὸν κάθε φιλόδοξο. Ἄλλος τοὺς στολίζει μὲ πρωτότυπα, τὰ ὁποῖα κρατοῦν τὸν ἐπισκέπτη δὲσ σὺ ἔχεις τὴν εὐχαρίστησιν νά μείνῃ. Μὲ λίγα λόγια ὁ ἕνας κάνει τὸ σπίτι ἕνα παλάτι, ἀλλὰ παλάτι πρῶτον καί πληρεπὲς κι' ὁ ἄλλος παρατηρῇ κατωκία, ἐπιτημ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ν' Αργκό

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όλες η δυνάμεις του καρδινάλιου στηρίζονταν σ' αυτήν την πνευματική ευστροφία του, στην ικανότητά του να έκμεταλλεύεται όλες τις περιστάσεις και να μη χάνει καμιά ευκαιρία, που θα μπορούσε να τον εξυπηρετήσει στα φιλόδοξα σχέδιά του. Έτσι και τώρα, καταλαβαίνοντας ότι ο Μοντωμπάν του ήταν χρήσιμος, αποφάσισε ν' αναβάλει για αργότερα την εκδίκρισή του.

“Ελπίζω να το καταλαβαίνετε και μόνοι σας, κύριε, είπα στο Μοντωμπάν, με παγερό τόνο, ότι, ύστερ' απ' όσα μεσολάβησαν μεταξύ μας, η ουσιαστική έπιστολή του πατέρα σας δεν πρόκειται να φέρει κανένα αποτέλεσμα...”

—Δεν μου έμεινε καμιά αμφιβολία γι' αυτό! αποκρίθηκε ο Ιππότης, στον ίδιο τόνο.

Κι' έρριξε γύρω του ένα βλέμμα γοργό σαν άστραπη, για να δει ποιά βρισκόταν και αν έπρεπε να διατηρήσει καμιά έλπιδα σωτηρίας.

Πρόσεξε τότε ότι η αίθουσα ήταν μεγάλη, ότι είχε τέσσαρες πόρτες, ότι το γραφείο του καρδινάλιου ήταν τοποθετημένο στο κέντρο του δωματίου και ότι τέσσερα περίπου βήματα τον χώριζαν από τον καρδινάλιο.

Και, ξαφνικά, ο Μοντωμπάν ανατρίχιασε.

Φαίνεται ότι θα είχε κάνει μια τολμηρή, μια τρελλή σκέψη, γιατί τα χαρακτηριστικά του προσώπου του χαλαρώθηκαν κι' ένα ειρωνικό χαμόγελο ξαναφώτισε τα λεπτά χείλη του. Συγγνώμης, άρχισε να προετοιμάζεται για να πραγματοποιήσει το σχέδιό του. Βεβαιώθηκε με μια ανεπαίσθητη κίνηση ότι θα μπορούσε να τραβήξει άμέσως το έγχειρίδιό του από τη ζώνη του και ύστερα πλησίασε λίγο προς το γραφείο.

Φαίνεται ότι ο καρδινάλιος δεν άντελλήφθη τις πραγματικές προθέσεις του Μοντωμπάν, γιατί, σε μια στιγμή, χαμογέλασε και ψιθύρισε:

—Αυτοί είναι πολλοί, κύριε, για τα σκληρά μέτρα, που θ' αναγκασθώ να λάβω έναντιόν σας, γιατί αγαπώ τους γενναίους... Και όφειλω να δηλώσω ότι λίγους γενναίους συνάντησα στη ζωή μου σαν και σας...

Η φιλοφρόνηση αυτή ήταν τόσο άπρόσπετη, ώστε ο Ιππότης έκαμε κατάληκτος τη σκέψη:

—Τί σημαίνει αυτό; Μήπως ο καρδινάλιος σκοπεύει να με πάρει στην ύπρεσή του; “Ω! αν το κάνει αυτό, θα με αποπλήσει μονάχα με την ευγένειά του...” Όπως κι' αν έχω το πράγμα, πρέπει να τον ευχαριστήσω για τα καλά του λόγια.

Και ο Ιππότης έκανε μια βαθειά, άλλ' άγέρωχη υπόκλιση μπρος στον καρδινάλιο.

—Θα μπορούσα να διατάξω να σας συλλάβουν από την πρώτη στιγμή που έμαθα ότι βρίσκόσαστε στο μεγάλο μου εξακολούθησε ο καρδινάλιος. “Ακριβώς όμως, επειδή αναγνωρίζω σε σας έναν γενναίο, θέλησα να σας δω για να πω ο ίδιος ότι, προσβάλοντας έναν καρδινάλιο, κάνετε ένα έγκλημα, που τιμωρείται μονάχα με θάνατο. Σας συλλαμβάνω, κύριε! Έτοιμασθήτε να βαδίζετε προς την άγχνη!”

Και ο καρδινάλιος, λέγοντας τα λόγια αυτά, άπλωσε με νόηχέλια το χέρι του και πήρε από το τραπέζι ένα έβενινο σφυρί. Με τη διαφορά ότι δεν το χτύπησε άμέσως στο δίσκο, για να καλέσει τους ανθρώπους του. Τό κράτησε στο χέρι του και άρχισε να παίζει μηχανικά μ' αυτό...

XXV

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΡΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΠΕΡΝΟΥΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΤΡΟΠΗ

—Είμαι έτοιμος, είπε ο Μοντωμπάν. Και, άνορθώνοντας το παράσημά του, με μάτια λαμπερά, με χελη σφιγμένα σ' ένα περιφρονητικό μορφασμό, συμπλήρωσε με φωνή που έτρεμε από συγκρατημένη άγανάκτηση:

—Είμαι έτοιμος όχι να βαδίσω προς τη λαμπρότητα, σαν πούδρα που το πάνε να το σφάξουν αλλά να ύπερασπιστώ τη ζωή μου μέχρι της τελευταίας μου πνοής. Φωνάζετε τους ανθρώπους σας, έ-ξοχάστε! “Αν το κάνετε αυτό, το λιμώ να σας διαβεβαιώσω ότι θα ήθελε κάτι,

που δεν θα μπορούσε να το συλλάβει ή φαντασά σας, κάτι, που δεν το έχετε ξαναπάθει στη ζωή σας!...”

—Θα τολμήσετε μήπως ν' αντιταχθείτε; φώναξε ο καρδινάλιος κατάληκτος, σαν να μη πίστευε στ' αυτιά του.

—Θα τολμήσω, μάλιστα, έκλαμπρότατε! Θα τολμήσω με όλες μου τις δυνάμεις, με όλη μου την ψυχή!...

Και ο Μοντωμπάν φαινόταν τόσο άποφασισμένος και τόσο άνυπόμονος ν' άρχισή μια άβρα άρχιτέρα ή μάχη, ώστε ο καρδινάλιος δεν μπόρεσε, παρά να τον θαυμάσει. “Ίσως, μάλιστα, ο θαυμασμός αυτός να τον έκανε να τροποποιήσει για μια άκόμα φορά την άρχική απόφασή του, γιατί άπλωσε το χέρι του στο γραφείο, πήρε μια περιγανητή, έγραψε βιαστικά κάτι και ύστερα το ύπέγραψε. Και, αφού έμεινε λ'γο συλλογισμένος, είπε:

—Τό καλύτερο που έχετε να κάνετε, κύριε, είναι — πιστέψτε με — να παραδώσετε το ξίφος σας!

—“Ένας Μοντωμπάν δεν παραδίδει ποτέ το ξίφος του! αποκρίθηκε ο Ιππότης με άγέρωχο ύφος.

—Εισθε τρελλός, μου φαίνεται! είπε ο καρδινάλιος, ανασηκώνοντας τους ώμους του. Πρέπει να έξερετε ότι φτάνει να χτυπήσω μια

φορά το δίσκον αυτόν, για να μπου από κάθε πόρτα το δωματίου έικοσι ώπλισμένοι άνδρες!

—Τό όλον ό-γδόντα, αφού ή αίθουσα αυτή έχει τέσσαρες πόρτες! είπε άπαθώς ο Μοντωμπάν. Αυτό όμως δεν έχει καμιά σημασία! Χτυπήστε το δίσκο, έκλαμπρότατε! Σας έγγυώμαι ότι οι άνδρες σας δεν θα μωρέσουν να με πιάσουν ζωντανό! Μοι φαίνεται, μάλιστα, ότι δεν θα μωρέσουν καν να με συλλάβουν!...

Κι' έπειδή ο καρδινάλιος τον κύτταζε με άνυπόκριτη κατά-πληξη, πρόσθε-

σε, χαμογελώντας ειρωνικά: — Μάλιστα, έκλαμπρότατε! Είμαι της γνώμης, ότι θα τ' άβγάω πέρα! Και έξω καλά τον τρόπο!

—Αυτό είναι άνηκουστο! τραύλισε ο καρδινάλιος, με ειλικρινή θαυμασμό.

Και, σχεδόν άμέσως, συνειλήρωσε με άποφασιστικό ύφος:

—“Αν σας έλεγα, κύριε ντε Μοντωμπάν, ότι ή πραγματικές μου προθέσεις ήσαν να σας προσλάβω στην ύπρεσίά μου, τί θ' άπαντούσατε;

—“Α! φώναξε ο Ιππότης, άνοίγοντας τα μάτια του. Μά, δεν μωρώ να καταλάβω πώς συμβιβάζονται ή προθέσεις αυτές με τις άπειλές σας...”

—“Αν σας έλεγα, τον διέκοψε ο καρδινάλιος, ότι δεν είχα σκοπό να πραγματοποιήσω τις άπειλές αυτές, ότι δεν είχα σκοπό να σας συλλάβω;... Θα με πιστεύατε τότε;...”

—Μάλιστα, έκλαμπρότατε! αποκρίθηκε ο Ιππότης, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Θα σας πίστευα, γιατί νομίζω ότι ένας εύγενής δεν λέει ποτέ ψέμματα... “Αλλ' αν ή προθέσεις ήσαν πράγματι τόσο εύμενές άπέναντί μου, δεν μωρώ να καταλάβω τί σημαίνει όλη αυτή ή σκηνοθεσία...”

—“Ήθελα άπλως να εξακριβώσω ως πού θα έφταναν ή θάρρος και ή τόλμη σας! έξήγησε ο καρδινάλιος. “Όστόσο, τó να ίσχυρίζεται κανείς ότι όγδόντα όπλισμένοι άνδρες, αυτό δεν είναι πια γενναίωτης— είναι τρέλλα! “Ε! λοιπόν, είμαι περίεργος να δω σε ποιά βαθμό είστε τρελλός!... Και θα χτυπήσω το δίσκο!...”

Και ο καρδινάλιος σήκωσε το έβενινο σφυρί.

—“Αν πρόκειται, έκλαμπρότατε, να κάνετε άπλως ένα πείραμα, σας συμβουλεύω ν' άποφύγετε τη δοκιμή αυτή! φώναξε ο Μοντωμπάν, τοι όποιον τά μάτια πετάξανε πονηρές λάμψεις.

“Ο καρδινάλιος άρχισε να γελά.

—Τό ήξερα έγώ, είπε, ότι θ' άνακαλούσατε τα λόγια σας, την τελευταία στιγμή, ότι θα σας έπιανε φόβος.

Και, άφώνοντας το σφυρί στο γραφείο του, εξαπλώθηκε άναπαυστικά στην πολυθρόνα του, σκασμένος στα γέλια.

Τό γέλιο αυτό μαστίγωσε το Μοντωμπάν, τον έκανε να κοκκινήσει από την άγανάκτησή του. Και ο Ιππότης, σφίγγοντας με λύσσα τις γροθιές του, τραύλισε με φωνή που έτρεμε

από θυμό:

—Νά φοβηθώ έγώ, ο Χοέλ ντε Μοντωμπάν!... Αυτό δεν έγινε και δεν θα γίνει ποτέ!... Όρίστε, πάρετε το σφυρί σας και χτυπήστε το δίσκο!... “Ας παρουσιασθούν, επί τέλους, οι όπλισμένοι άνθρωποι σας και τότε θα ήθελε άν φοβάται ένας Μοντωμπάν.

—Αυτό θα το δοίμε άμέσως! βρυχήθηκε ο καρδινάλιος. Και, άρπάζοντας το σφυρί, το χτύπησε με δύναμη στο δίσκο. Και πράγμα παράξενο: ο μεταλλικός αυτός ήχος, αντί να τρομοκρατήσει τον Ιππότη, τον έκανε άπεναντίας ν' άποχτήσει μια τρομακτική ψυχραιμία. “Ακούμπησε με το ένα χέρι στο γραφείο του καρδινάλιου, ενώ με το άλλο έσφιγγε νευρικά τη λαβή του έγχειριδίου του. Και τ' άήσυχχα βλέμματά του διεθυνόντουσαν προς τις τέσσαρες πόρτες, από τις όποιες έπρόκειτο να έμφανισθούν οι άνθρωποι του καρδινάλιου.

Και ή πόρτες αυτές άνοιξαν και ή τέσσαρες μαζύ. Και οι όγδόντα στρατιώτες ώρμησαν μέσα, πάνοπλοι, και τοποθετήθηκαν σε δίπλους στίχους μπροστά σε κάθε πόρτα, ενώ ο επί κεφαλής κάθε όμιλου άδειωμάτικος τραβούσε το ξίφος του... “Ολ' αυτά έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, σιωπηλά και άθόρυχα, με στρατιωτική τάξη και ταχύτητα.

“Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, άκούμπησε πάντοτε άναπαυστικά στην πολυθρόνα του, περίμενε λίγα δευτερόλεπτα, ώσπου να πάρουν οι άνδρες τις θέσεις τους. Στο διάστημα αυτό, δεν έπαυε να παρακολουθεί με λοξά βλέμματα τον Μοντωμπάν. “Ο Ιππότης στεκόταν άκίνητος και άτάραχος, άν και λίγο ώχρός, με το ένα χέρι άκουμπισμένο πάντοτε στο τραπέζι, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα λεπτά του χείλη.

Μάς δόθηκε και άλλοτε ή ευκαιρία να πούμε ότι ο καρδινάλιος της Λωρραίνης ήταν δειλός. Και άκριβώς, επειδή δεν είχε τη γενναίωτητα του μεγαλειτέρου άδελφού του, το δουκόδ Κλαυδίου, ούτε και το άνειψιό του, το φραγκίσκου, ήταν σε θέση να έκτιμήσει περισσότερο την άποφασιστικότητα και την άταραξία του νέου αυτού...

Και είπε με το νοι του: —Τό παλληκάρι αυτό δεν έξερει τί θα πη ή λέξις φόβος! Είναι τώρα άποφασισμένος να τ' άβγάλη πέρα με όγδόντα άνθρώπους!... Μά είναι δυνατόν αυτό;... Και το πιο τρομερό είναι πως φαντάζεται ότι θα βγει νικητής από τη μάχη αυτή! Σόν τί άρα γε λογαριάζει να κάνει; Είμαι περίεργος να δω πού θα καταλήξει ή σκηνή αυτή... “Αν ο Ιππότης σκοτωθή, κανείς δεν θα τó φταίη γι' αυτό... “Αν όμως βγή ζωντανός από τό μακελειό... άν βγή ζωντανός, τότε θα έχω βρή τον άνθρωπο που μοι χρειάζεται... “Εννοείται ότι αυτό δεν θα με κάνει να λησμονήσω ότι τó ο-

από θυμό:

—Νά φοβηθώ έγώ, ο Χοέλ ντε Μοντωμπάν!... Αυτό δεν έγινε και δεν θα γίνει ποτέ!... Όρίστε, πάρετε το σφυρί σας και χτυπήστε το δίσκο!... “Ας παρουσιασθούν, επί τέλους, οι όπλισμένοι άνθρωποι σας και τότε θα ήθελε άν φοβάται ένας Μοντωμπάν.

—Αυτό θα το δοίμε άμέσως! βρυχήθηκε ο καρδινάλιος.

Και, άρπάζοντας το σφυρί, το χτύπησε με δύναμη στο δίσκο. Και πράγμα παράξενο: ο μεταλλικός αυτός ήχος, αντί να τρομοκρατήσει τον Ιππότη, τον έκανε άπεναντίας ν' άποχτήσει μια τρομακτική ψυχραιμία. “Ακούμπησε με το ένα χέρι στο γραφείο του καρδινάλιου, ενώ με το άλλο έσφιγγε νευρικά τη λαβή του έγχειριδίου του. Και τ' άήσυχχα βλέμματά του διεθυνόντουσαν προς τις τέσσαρες πόρτες, από τις όποιες έπρόκειτο να έμφανισθούν οι άνθρωποι του καρδινάλιου.

Και ή πόρτες αυτές άνοιξαν και ή τέσσαρες μαζύ. Και οι όγδόντα στρατιώτες ώρμησαν μέσα, πάνοπλοι, και τοποθετήθηκαν σε δίπλους στίχους μπροστά σε κάθε πόρτα, ενώ ο επί κεφαλής κάθε όμιλου άδειωμάτικος τραβούσε το ξίφος του... “Ολ' αυτά έγιναν μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, σιωπηλά και άθόρυχα, με στρατιωτική τάξη και ταχύτητα.

“Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, άκούμπησε πάντοτε άναπαυστικά στην πολυθρόνα του, περίμενε λίγα δευτερόλεπτα, ώσπου να πάρουν οι άνδρες τις θέσεις τους. Στο διάστημα αυτό, δεν έπαυε να παρακολουθεί με λοξά βλέμματα τον Μοντωμπάν. “Ο Ιππότης στεκόταν άκίνητος και άτάραχος, άν και λίγο ώχρός, με το ένα χέρι άκουμπισμένο πάντοτε στο τραπέζι, μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα λεπτά του χείλη.

Μάς δόθηκε και άλλοτε ή ευκαιρία να πούμε ότι ο καρδινάλιος της Λωρραίνης ήταν δειλός. Και άκριβώς, επειδή δεν είχε τη γενναίωτητα του μεγαλειτέρου άδελφού του, το δουκόδ Κλαυδίου, ούτε και το άνειψιό του, το φραγκίσκου, ήταν σε θέση να έκτιμήσει περισσότερο την άποφασιστικότητα και την άταραξία του νέου αυτού...

Και είπε με το νοι του: —Τό παλληκάρι αυτό δεν έξερει τί θα πη ή λέξις φόβος! Είναι τώρα άποφασισμένος να τ' άβγάλη πέρα με όγδόντα άνθρώπους!... Μά είναι δυνατόν αυτό;... Και το πιο τρομερό είναι πως φαντάζεται ότι θα βγει νικητής από τη μάχη αυτή! Σόν τί άρα γε λογαριάζει να κάνει; Είμαι περίεργος να δω πού θα καταλήξει ή σκηνή αυτή... “Αν ο Ιππότης σκοτωθή, κανείς δεν θα τó φταίη γι' αυτό... “Αν όμως βγή ζωντανός από τό μακελειό... άν βγή ζωντανός, τότε θα έχω βρή τον άνθρωπο που μοι χρειάζεται... “Εννοείται ότι αυτό δεν θα με κάνει να λησμονήσω ότι τó ο-

φείλω ένα καλό μάθημα για μιιά παληά προσβολή...

Και ο καρδινάλιος συνέχισε, ύψηλόφωνα, με προστακτική φωνή:

—Συλλάβετε τον άνθρωπον αυτόν!

Οι τέσσαρες όμιλοι κινήθηκαν, άκολουθώντας τους επί κεφαλής άξιωματικούς των. Προχώρησαν με βήματα άργά και κανονικά, χωρίς να βιάζονται διόλου, σχηματίζοντας ένα μεγάλο κύκλο γύρω από τó Μοντωμπάν...

“Ογδόντα έναντιόν ενός!... Και τó θέαμα αυτό, ο καρδινάλιος της Λωρραίνης τó παρακολουθούσε, χαμογελώντας σαρκαστικά, σαν να έλεγε στον Ιππότη:

—“Αν μωρής, έβγα ζωντανός από αυτόν τον κλοιό...”

Και ο καρδινάλιος σηκώθηκε όρθιος κι' έκανε μερικά βήματα πίσω, για να παρακολουθήσει καλύτερα—και εκ τού άσφαλούς— την ένδιαφέρουσα αυτή σκηνή.

Τη στιγμή ακριβώς εκείνη, άκουσε τον Ιππότη να τó λέει:

—Τόσο τó χειρότερο για δεν διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Τό έφτανε να πη μονάχα μια λέξη, για να σώσει τó κεφάλι του. Και αύ-τή τη λέξη δεν δυσκολεύτηκε διόλου να την πη:

—“Εστω!

“Έχετε τó λόγο μου ότι θα σας αφήσω έλεύθερο!...”

“Ο Μοντωμπάν εί-χε θέσει σ' έφαρμο γ ή τó σχέδιο που μελετούσε από τόσην ώρα και πού άποτελούσε τó μόνο μέσον για να βγί από τη δύσκολη θέση.

Και εί-χε βρεθεί έξ-αφνικά. Ένώ, λοιπόν, ο καρδινάλιος σηκωνόταν από τó κάθισμά του, ο Ιππότης πήδησε πάνω από τó γραφείο, βρέθηκε κοντά στον οικόδε-σπότη, τόν άρπαξε από τó λαιμό με τά δυο χέρια και άρχισε να τόν σφίγγει με όση δύναμη είχε.

“Η σκηνή αυτή έγινε τόσο γρήγορα, ώστε κανείς δεν πρόφτασε να κάνει την παραμικρή κίνηση για να την άποσοθήση...

“Ο Μοντωμπάν χαλάωσε, σε λίγο, τó σφίξιμο τού λαιμού τού καρδινάλιου και, τραβώντας τó ένα χέρι του, άρπαξε τó έγχειρίδιό του και άκούμπησε την αίχμη του στο λαιμό τού αλχημαλώτου του. Και τότε, έγινε κείνο που περίμενε ο Μοντωμπάν: Μπρος στην πειστική εύγλωττία της χειρονομίας αυτής οι άξιωματικοί άπισθοχώρησαν τρομαγμένοι, καταλαβαίνοντας ποιές ήσαν ή πραγματικές προθέσεις τού Ιππότη... “Αντελήφθησαν και οι έ-

διο ότι αν έκαναν ένα περιπλέον βήμα, ο μισότρελλος εκείνος θα σκότωνε ασφαλώς τόν κύριο τους...

Πίσω από τούς άξιωματικούς σταμάτησαν και οι άνδρες τους, κατάληκτοι και αυτοί, μη πιστεύοντας άκόμα στα μάτια τους.

Τότε ο Μοντωμπάν, ο όποιος, παρά τή φαινομενική του άπάθεια παρακολουθούσε άνήσυχος και τήν παραμικρή κίνηση τών συγκεντρωμένων στρατιωτών, πήρε βαθειά τήν άναπνοή του.

—Μοι φαίνεται ότι τήν γλύττωσα! είπε με τó νοι του.

Και, γυρνώντας προς τόν καρδινάλιο, τó φώναξε:

—Χαρίστε μου τή ζωή, έκλαμπρότατε, να σας χαρίσω κι' έγώ τή δική σας! Δώστε μου τó λόγο σας ότι θα μ' αφήσετε έλεύθερο, είδεμ ή θα σας σφάξω...

“Ο καρδινάλιος δεν ήταν γενναίος.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, δεν θα μπορούσε να μιλήσει από τó φόβο του... Τώρα, όμως, τó χειρότερο για δεν διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Τό έφτανε να πη μονάχα μια λέξη, για να σώσει τó κεφάλι του. Και αύ-τή τη λέξη δεν δυσκολεύτηκε διόλου να την πη:

—“Εστω!

“Έχετε τó λόγο μου ότι θα σας αφήσω έλεύθερο!...”

“Ο Μοντωμπάν εί-χε θέσει σ' έφαρμο γ ή τó σχέδιο που μελετούσε από τόσην ώρα και πού άποτελούσε τó μόνο μέσον για να βγί από τη δύσκολη θέση.

Και εί-χε βρεθεί έξ-αφνικά. Ένώ, λοιπόν, ο καρδινάλιος σηκωνόταν από τó κάθισμά του, ο Ιππότης πήδησε πάνω από τó γραφείο, βρέθηκε κοντά στον οικόδε-σπότη, τόν άρπαξε από τó λαιμό με τά δυο χέρια και άρχισε να τόν σφίγγει με όση δύναμη είχε.

“Η σκηνή αυτή έγινε τόσο γρήγορα, ώστε κανείς δεν πρόφτασε να κάνει την παραμικρή κίνηση για να την άποσοθήση...

“Ο Μοντωμπάν χαλάωσε, σε λίγο, τó σφίξιμο τού λαιμού τού καρδινάλιου και, τραβώντας τó ένα χέρι του, άρπαξε τó έγχειρίδιό του και άκούμπησε την αίχμη του στο λαιμό τού αλχημαλώτου του. Και τότε, έγινε κείνο που περίμενε ο Μοντωμπάν: Μπρος στην πειστική εύγλωττία της χειρονομίας αυτής οι άξιωματικοί άπισθοχώρησαν τρομαγμένοι, καταλαβαίνοντας ποιές ήσαν ή πραγματικές προθέσεις τού Ιππότη... “Αντελήφθησαν και οι έ-

διο ότι αν έκαναν ένα περιπλέον βήμα, ο μισότρελλος εκείνος θα σκότωνε ασφαλώς τόν κύριο τους...

Πίσω από τούς άξιωματικούς σταμάτησαν και οι άνδρες τους, κατάληκτοι και αυτοί, μη πιστεύοντας άκόμα στα μάτια τους.

Τότε ο Μοντωμπάν, ο όποιος, παρά τή φαινομενική του άπάθεια παρακολουθούσε άνήσυχος και τήν παραμικρή κίνηση τών συγκεντρωμένων στρατιωτών, πήρε βαθειά τήν άναπνοή του.

—Μοι φαίνεται ότι τήν γλύττωσα! είπε με τó νοι του.

Και, γυρνώντας προς τόν καρδινάλιο, τó φώναξε:

—Χαρίστε μου τή ζωή, έκλαμπρότατε, να σας χαρίσω κι' έγώ τή δική σας! Δώστε μου τó λόγο σας ότι θα μ' αφήσετε έλεύθερο, είδεμ ή θα σας σφάξω...

“Ο καρδινάλιος δεν ήταν γενναίος.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, δεν θα μπορούσε να μιλήσει από τó φόβο του... Τώρα, όμως, τó χειρότερο για δεν διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Τό έφτανε να πη μονάχα μια λέξη, για να σώσει τó κεφάλι του. Και αύ-τή τη λέξη δεν δυσκολεύτηκε διόλου να την πη:

—“Εστω!

“Έχετε τó λόγο μου ότι θα σας αφήσω έλεύθερο!...”

“Ο Μοντωμπάν εί-χε θέσει σ' έφαρμο γ ή τó σχέδιο που μελετούσε από τόσην ώρα και πού άποτελούσε τó μόνο μέσον για να βγί από τη δύσκολη θέση.

Και εί-χε βρεθεί έξ-αφνικά. Ένώ, λοιπόν, ο καρδινάλιος σηκωνόταν από τó κάθισμά του, ο Ιππότης πήδησε πάνω από τó γραφείο, βρέθηκε κοντά στον οικόδε-σπότη, τόν άρπαξε από τó λαιμό με τά δυο χέρια και άρχισε να τόν σφίγγει με όση δύναμη είχε.

“Η σκηνή αυτή έγινε τόσο γρήγορα, ώστε κανείς δεν πρόφτασε να κάνει την παραμικρή κίνηση για να την άποσοθήση...

“Ο Μοντωμπάν χαλάωσε, σε λίγο, τó σφίξιμο τού λαιμού τού καρδινάλιου και, τραβώντας τó ένα χέρι του, άρπαξε τó έγχειρίδιό του και άκούμπησε την αίχμη του στο λαιμό τού αλχημαλώτου του. Και τότε, έγινε κείνο που περίμενε ο Μοντωμπάν: Μπρος στην πειστική εύγλωττία της χειρονομίας αυτής οι άξιωματικοί άπισθοχώρησαν τρομαγμένοι, καταλαβαίνοντας ποιές ήσαν ή πραγματικές προθέσεις τού Ιππότη... “Αντελήφθησαν και οι έ-

διο ότι αν έκαναν ένα περιπλέον βήμα, ο μισότρελλος εκείνος θα σκότωνε ασφαλώς τόν κύριο τους...

Πίσω από τούς άξιωματικούς σταμάτησαν και οι άνδρες τους, κατάληκτοι και αυτοί, μη πιστεύοντας άκόμα στα μάτια τους.

Τότε ο Μοντωμπάν, ο όποιος, παρά τή φαινομενική του άπάθεια παρακολουθούσε άνήσυχος και τήν παραμικρή κίνηση τών συγκεντρωμένων στρατιωτών, πήρε βαθειά τήν άναπνοή του.

—Μοι φαίνεται ότι τήν γλύττωσα! είπε με τó νοι του.

Και, γυρνώντας προς τόν καρδινάλιο, τó φώναξε:

—Χαρίστε μου τή ζωή, έκλαμπρότατε, να σας χαρίσω κι' έγώ τή δική σας! Δώστε μου τó λόγο σας ότι θα μ' αφήσετε έλεύθερο, είδεμ ή θα σας σφάξω...

“Ο καρδινάλιος δεν ήταν γενναίος.

Σε κάθε άλλη περίπτωση, δεν θα μπορούσε να μιλήσει από τó φόβο του... Τώρα, όμως, τó χειρότερο για δεν διέτρεχε σοβαρό κίνδυνο.

Τό έφτανε να πη μονάχα μια λέξη, για να σώσει τó κεφάλι του. Και αύ-τή τη λέξη δεν δυσκολεύτηκε διόλου να την πη:

—“Εστω!

“Έχετε τó λόγο μου ότι θα σας αφήσω έλεύθερο!...”

“Ο Μοντωμπάν εί-χε θέσει σ' έφαρμο γ ή τó σχέδιο που μελετούσε από τόσην ώρα και πού άποτελούσε τó μόνο μέσον για να βγί από τη δύσκολη θέση.

Και εί-χε βρεθεί έξ-αφνικά. Ένώ, λοιπόν, ο καρδινάλιος σηκωνόταν από τó κάθισμά του, ο Ιππότης πήδησε πάνω από τó γραφείο, βρέθηκε κοντά στον οικόδε-σπότη, τόν άρπαξε από τó λαιμό με τά δυο χέρια και άρχισε να τόν σφίγγει με όση δύναμη είχε.

“Η σκηνή αυτή έγινε τόσο γρήγορα, ώστε κανείς δεν πρόφτασε να κάνει την παραμικρή κίνηση για να την άποσοθήση...

“Ο Μοντωμπάν χαλάωσε, σε λίγο, τó σφίξιμο τού λαιμού τού καρδινάλιου και, τραβώντας τó ένα χέρι του, άρπαξε τó έγχειρίδιό του και άκούμπησε την αίχμη του στο λαιμό τού αλχημαλώτου του. Και τότε, έγινε

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ...

στην εκκλησιαστική σχολή της Βιτόννης. Ο πατέρας του, ο μαρκήσιος Γασπάρο ντε Φρεναί, ήθελε να τον κάνει κληρικό, πράγμα που κι ο νέος τόλμει με όλη του την καρδιά.

Από τη στιγμή που πάτησε το πόδι του στην ιερή σχολή, με απόλυτη, βαθειά και ριζική μεταβολή συνετέλεσε στον νεαρό κόμητα. Από την πρώτη μέρα, ο ελβετός αυτός νέος με τη φλογερή ματιά, άρχισε με έντελλος ασκητική ζωή. Μελετούσε, σκεπτόταν και προσεγγίζονταν με θέρι και με πίστη. Ο κόσμος ο πρόσκαιρος δεν τον ενδιέφερε πια, κι' όλη η σκέψη του ήταν ηρωμένη προς τον ουρανό. Ο πατέρας του έβλεπε έτσι με απέλπισία, πως του γάμου τον προόριζε για ιερέα της Αγίας.

Όταν ξεσπάει η Επανάσταση, ο νεαρός κόμης ήταν άδωξ. Μέσα στη θύελλα που ξέσπασε τότε στη Γαλλία, παρεσύρθη κι' αυτός. Έξαφανίστηκε, χάθηκε, χωρίς κανείς να τον ξαναδεί πια από τότε...

Ο μαρκήσιος, ο πατέρας του, από τις πρώτες ημέρες της Επανάστασης, πρόφτασε και κατέφυγε στο ξωκράτιο. Κατοικούσε τότε στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, σ' ένα σπίτι, όπου πήγαιναν και τον έβλεπαν μερικές φιλενάδες του της Αγίας των Βερσαλλιών, εξόριστες σαν κι' αυτόν.

Έκει, απαγγέλλοντας ξωκράτιοι ποιήματα, άκουγαν να θρονιάει από μακριά το κανόνι της Επανάστασης, που νικούσε όλους τους έχθρους της και τους έδιωχνε μακριά απ' το έδαφος της Γαλλίας. Όταν οι Γάλλοι έφτασαν, προχωρώντας, στη Μαγεντία, ο μαρκήσιος έγινε έξω φρενών για τις νίκες των δημοκρατικών συμπολιτών του, σέλλωσε το άλογό του, και πήγε να προσφέρει τις υπηρεσίες του και το σπαθί του στον έξοριστο Λουδοβίκο 18ο, που πολεμούσε μαζί με τους έχθρους της πατρίδας του.

Τον ανέθετε τότε η διοίκηση ενός συντάγματος προορισμένου να πολεμήσει κατά της πατρίδας του. Μια τώρα πια οι βασιλικοί δεν πολεμούσαν έναντι των δημοκρατικών ιδεών, πολεμούσαν έναντι ενός ανθρώπου, του Βοναπάρτου. Έτσι, αφού πολεμήσει λίγο έναντι του Λουδοβίκου 18ο, που πολεμούσε μαζί με τους έχθρους της πατρίδας του, ο μαρκήσιος, ο πατέρας του, από τις πρώτες ημέρες της Επανάστασης, πρόφτασε και κατέφυγε στο ξωκράτιο. Κατοικούσε τότε στο Κόμπλεντς της Γερμανίας, σ' ένα σπίτι, όπου πήγαιναν και τον έβλεπαν μερικές φιλενάδες του της Αγίας των Βερσαλλιών, εξόριστες σαν κι' αυτόν.

Μα τα κανόνια του Βοναπάρτη δεν τον άφηναν να ήσυχάσει. Σαν χείμαρρος ο μεγάλος στρατηλάτης διέσχισε πια την Ευρώπη. Η μάχη διαδεχόταν την άλλη: Μετά το Νόβι, η Ζυρίχη και το Άμπου-κίρ, μετά το Μαρέγκο το Χοχενλίντεν...

Μέσα στην κόλαση αυτή του πολέμου, τι γάμινε τάχα ο τρελός ο γιός μου; αναρωτιόταν κάθε τόσο ο μαρκήσιος ντε Φρεναί.

Ηλιζε όστόσο να τον ξαναδεί κάποτε. Μα τα χρόνια περνούσαν. Με τον πόλεμο και με τους έρωτες, τότε υπηρετώντας τον βασιλέα και τότε υπηρετώντας τις ωραίες κυρίες, ο μαρκήσιος ντε...

Ο λοχίας έσκυψε ν' άκούση την εξομολόγησή του

Φρεναί, ανάμεσα στο διπλό αυτό παιχνίδι, άρχισε σιγά σιγά να γερνάει. Έξ' άλλου, είχε κουραστική πενή. Η Γαλλία έντοια, με τον Ναπολέοντα, εξακολουθούσε να θριαμβεύει. Πολεμούσε με όλη την Ευρώπη, και νικούσε παντού.

—Μέσα σ' αυτή την κοσμοχαλασιά, τι να γίνεται τάχα ο γιός μου; σκεπτόταν πάντα κάθε τόσο ο ντε Φρεναί.

Όταν ο Ναπολέων ξαναόρισε τις εκστρατείες, τις οποίες είχαν κλείσει οι άριστοι, ο μαρκήσιος κίτταξε τους καταλόγους των νέων κληρικών. Μα το όνομα του γιού του έλειπε από εκεί.

— Πέθανε τάχα;... σκέφθηκε. Κι' άμειος με έλαφρη σκέψη σκέπασε την καρδιά του, με τη σκέψη αυτή διαλόγιζε, όταν σε λίγο ξαναέβλεπε τις ώρες του φιλενάδες...

Κι' ύστερα από μερικές ημέρες, με μεγάλη χαρά πληροφορήσε την καρδιά του, και τη γέμισε ελπίδες. Στά Αγγλικά στρατεύματα, στα όποια υπηρετούσε ο Γάλλος μαρκήσιος, έφτασε άξαφνα μια είδηση: Ο Άετός είχε πληγωθεί...

Είχε πληγωθεί θανάσιμα... Μακριά στα χιόνια της Ρωσίας, η αυτοκρατορική στρατιά διαλύονταν συντριμμένη... Ο βασιλόφρων έμαθε σιγά σιγά, αναγνώριζοντας, τις καταστροφές του Σμόλενσκ, της Μόσχας, του Λούτzen, του Μπάου-τζεν... Ήσαν οι τελευταίοι ρόγχοι του πληγωμένου Άετου...

—Τελείωσε!... σκεπτόταν ο ντε Φρεναί. Μόλις σε λίγο θα φύγει ο Κορσικανός και θα γυρίσω με τον βασιλέα στη Γαλλία, θα ψάξω μόνοι μου για να δω τι άποψιν ο γιός μου!...

Γύρισε ο μαρκήσιος στη Γαλλία, με δέν πρόφτασε ν' άρχισι τις έρευνές του, γιατί ο Ναπολέων εξαγύρισε γρήγορα απ' την Έλ-δα, και τον έδιωξε πάλι μαζί με τον βασιλέα του.

Κι' έφτασε το Βατερόν... Ο μαρκήσιος, πολεμώντας μαζί με τους Άγγλους, των οποίων ήταν συνταγματάρχης, έτεσε πλη-

σαν μεθοδικά τα τελευταία απομεινάρια της Αυτοκρατορικής φρουράς, υπερωρώντας θήμα προς θήμα και πέφτοντας θλιμένοι... Κι' εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ο βασιλόφρων μαρκήσιος αναγνώρισε στο πρόσωπο του λοχία του Ναπολέοντος, τον χαμένο γιό του!...

—Καταλαβαίνω τώρα την τρέλα σας!... του είπε. Άντικειμενικά πόν κι' εσείς, σ' αυτούς τους ήρωες!... Ω!... Ασφαλώς τέτοια δόξα δεν την είχε κανείς απ' τους προγόνους μου... Και πόσον καρό υπηρετείτε!...

—Εξίσου χρόνι, απ' τη μάχη του Βαλμύ!...

—Και πως μέναιτε μόνο λοχίας, στο διάστημα αυτό;... —Κι' αυτό ήταν πολύ για μένα... Δεν ζήτησα ποτέ βαθμούς, και λοχία κι' έκαναν αναγκαστικά... —Και στο διάστημα αυτό, θα ξεράσατε χωρίς άλλο την εκκλησία σας!... Έ!...

—Οι δεσμοί μου με το Θεό παραμένουν πάντοτε αδιάλυτοι... Άν κι' είμαι στρατιώτης εξακολουθώ να είμαι και παπάς!... —Αυτό ακριβώς ήθελα να μάθω... Όρα!... Άκούστε με λοιπόν!...

—Ναι... αλλά ξαναβρεθήκαμε... Άφήστε με να σας πω!... Μα ο μαρκήσιος ξεφρόνισε έντονα τώρα:

—Σωπάστε, κύριε... Μου είναι απαγορευμένο να σας αναγνωρίσω, γιατί σε λίγο πεθαίνω... Είστε παπάς μονάχα, αυτή τη στιγμή. Χθές ακόμη ήσαστε παιδί μου, σήμερα εγώ είμαι πνευματικό σας τέκνο... Προσευχηθήτε, για να έτοιμάσω εγώ την εξομολόγησή μου!...

Ο λοχίας γονάτισε στο πεδίο της μάχης. Άρχισε να προσεύχεται, ενώ ο μαρκήσιος, θυσημένος σε σκέψεις για το παρελθόν του, έβλεπε τα μάτια. Έπειτα από λίγο, άργα-άργα, ο έτοιμοθάνατος έφερε τα χέρια προς το στήθος του και ένωσε τα δάχτυλά του. Ο λοχίας έσκυψε ν' άκούση την εξομολόγησή του.

— Πά τ ε ρ ο υ, άρχισε να λέει ο μαρκήσιος στο γιό του, δολοφόνε!...

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο χείμαρρος των άγγλο-προσσωικών στρατευμάτων του Ουέλιγκτον, που κατέδιωκε τους φυγάδες, κατέκλυσε δολοφονη τη νύκτα. Όταν προσπέρασε, ο μαρκήσιος είχε τελειώσει την εξομολόγησή του, και ο λοχίας σκυμμένος από πάνω του, τοίχισε τα μάτια...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε απόλυτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και ολόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΣΕΡΚΕΖΑ

TOY PAUL LORENZ

Κιαζίμ βέης, ο πλουσιότερος άρχοντας του χωριού μας, από τη μέρα που εγκατέστησε στο χαρμ του μια τσερκέζα, έκλεισε με καράσια όλα τα παράθυρα του σπιτιού κι' αμέσως πού έβλεπα στον άέρα τον κήπο του. Δεν ήθελε μάτι ανθρώπου να αντίκρυσσιν τη γυναίκα αυτή, για να μάς ανακουφίσω, χαμηλόφωνα, κάτω απ' το σκέπασμα του από το χαρμ του.

Η ύπνερτρις του σπιτιού έλεγαν πως η Τσερκέζα αυτή ήταν πραγματικό όρι του παραδείσου κι' ότι ο νοις του ανθρώπου δεν μπορούσε να φαντασθή την ομορφιά της.

Κι' έμεις, όλα τα Έλληνόπουλα του χωριού, σκανδαλισμένα από το μυστήριο που σέταζε την κληματα αυτή — και νοιώθοντας μια περίεργη άνησιν στη νεανική καρδιά μας... — κάναμε τ' άδύνατα δυνατά για να την δούμε έστω και μια φορά στο πρόσωπο.

Χαμένες όμως πήγαιναν όλες η προσπάθειές μας. Το μόνο που μπορούσαμε να δώμε από αυτήν — την ώρα που ανέβαινε στο άμαξι, για να πάει να κάνει μπάνιο στη θάλασσα, που βρισκόταν κοντά στο χωριό, συνδεδεμένη πάντοτε από δυο γρήνες ύπνερτρις της — το μόνο, λοιπόν, που κατορθώναμε να δώμε από τη γυναίκα αυτήν ήταν η λυγρή κορμίστα της, τα κάτασπρα χέρια της με τα καυκάκια νύχια και τα μικρά πόδια της, σφιγμένα πάντοτε σε μεταξωτά πασομύδια...

Κάθε βράδυ, όλη η παρέα μαζεμόμαστε κάτω από τον ψηλό τοίχο που περιτοίχιζε τον κήπο του Κιαζίμ βέη, για ν' άκούσουμε την Τσερκέζα να τραγουδά. Από τον τόνο της φωνής της, από τους κυματισμούς του τραγουδιού της, καταλαβαίναμε, και ως ήμασταν μικρά παιδιά, ότι η Τσερκέζα δεν ήταν εύχαιρημένη στο κονάκι του μπέη και ότι θα νοσταλγούσε ίσως το χωριό της και, πως έβρει! την άγκυλιά ενός παλληκαριού, από την όποια θα την απέσπασαν για να την πουλήσουν στον πλούσιο Τορκο... Και όλοι μας αναστενάζαμε. Μα περισσότερο απ' όλους αναστενάζε ο Σταύρος, ο μεγαλύτερος της παρέας μας, ένας έφηβος δέκα έφτα χρόνων, με σώμα αθλητικό και με κατάμαυρο χυμόδι πάνω από τα χείλη του...

Μια μέρα, ο Σταύρος έμαθε πως ο Κιαζίμ βέης έψαχνε να βρή ένα κηπουρό. Και παρουσιάστηκε άμέσως για την θέση αυτή. Τον δοκίμασαν, και όταν κατάλαβαν πως ήταν ικανός γι' αυτή τη δουλειά, τον κρατήσανε και με καλό μάλισμα μισθό.

Μα ο Σταύρος δεν έγινε κηπουρός επειδή είχε ανάγκη από χρήματα. Μια τρελλή και παράλογη επιθυμία είχε οίκοβόληση στην καρδιά του: να δει την Τσερκέζα, να της μιλήσει, να της πη πόσο την αγαπούσε...

— γιατί την αγαπούσε, ο δυστυχής μ' απέλπισμένο πάθος! — κι' ύστερα ως πέθανε, ως τον σκότωναν σαν σκύλι οι μαύροι ύπνερτες του Κιαζίμ βέη...

—Τι έλπίδα έχεις; του λέγαμε μεις. Φαντάζεσαι ότι η γυναίκα του Κιαζίμ θα γυρίση ποτέ να σε κοιτάξει!...

...Αυτόσο, ένα απόγευμα, ο Σταύρος μάς μάζεψε όλους σε μια άπορη τοποθεσία του χωριού για να μάς ανακουφίσω, χαμηλόφωνα, κάτω απ' το σκέπασμα του από το χαρμ του.

Ναι, το απόγευμα της ίδιας μέρας, ενώ το σούρι από τραγουδιόσε στον όντα του, ο Σταύρος σκαρφάλωσε στο παράθυρό της — αν τον ανακάλυπταν θα έλεγε πως ήθελε να κλαδέη την κληματαριά — και, σπάζοντας με μια απότομη κίνησι το καράσι, έδρε από κοντά τη γυναίκα που τον έκανε να ξαγρυπνά όλη τη νύχτα βαρυσναστενάζοντας.

—Την άκουσα να τραγουδά —

Και γνώρισα πως... Σε μια στιγμή, πρόσεξε ότι τα μάτια του Σταύρου ήταν θαλασσομένα, ενώ συγχρόνως ένα παράξενο χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του. Το χαμόγελο αυτό μ' έκανε — δεν ξέρω γιατί — ν' ανατριχιάσω ολόκληρος, μου αποκάλυψε ένα άγνωστο κόσμο...

Και σχημάτισα την έντύπιν ότι ο Σταύρος είχε γνώρισε κάτι που δεν το ήξεραν όλοι οι άνθρωποι...

Σκέπασε το πρόσωπό της με το φερέτζο της...

εξακολουθούσε ο Σταύρος με λαχναρισμένη φωνή, ενώ έμεινε τον άκουγα συγκρατώντας την αναπνοή μου, — είδα το ένα πόδι της, είδα και το ένα χέρι της... Και, κάτω από το φοιτάκι της... Καί, ξαφνικά, με έδρε και κίνη... Πάγωσε τότε το αίμα μου... Φοβήθηκα μήπως η Τσερκέζα βάλε τις φωνές... Μα κίνη, αφού μου έδειξε ένα βλέμμα παρόξενο, χαμογέλασε, σκέπασε το πρόσωπό της με το φερέτζο της... και ξαναόρισε το τραγούδι της... Πήδησα κάτω από το παράθυρο κι' έτρεξα σε μια γωνιά του κήπου, τρέχοντας δολοφονη από χαρά... Είδα την Τσερκέζα!... Και με έδρε και κίνη, χωρίς μίση... μάλλον κι' άγάπη!...

Και ο Σταύρος, λέγοντας τα λόγια αυτά, έκλεισε από χαρά...

Μα και τα δικιά μας μάτια ήταν δακρυοποιμένα από συγκίνηση... Πέρασαν κάποιες μέρες. Στο διάστημα αυτό, ο Σταύρος απέφυγε να μάς ξαναπεί λόγια για την Τσερκέζα... Του κάκου τον δαυ-

νίσαμε μ' αλληπάλληλες έρωτήσεις. Εκείνος δεν ένοιαζε να άνοησι στο στόμα του...

Και ξαφνικά, ο Σταύρος έφυγε από το σπίτι του Κιαζίμ βέη. Φαντασθήκαμε ότι η Τσερκέζα δεν είχε τίποτα στον άντρα της, γιατί δεν θέλησε να πάει μαζί ο νεαρός θαυμαστής της, μα φρόντισε να απομακρυνθή ο Σταύρος από κοντά της, για να προσφύλξη από παντός τον ίδιο από καμιά τρέλλα.

Και ο Σταύρος έγινε ψαράς. Κάθε μέρα πήγαινα και τον έβλεπα στην ακροθαλασσιά, να πολεμά με τα δίχτυα και τα παραγάδια του. Και δεν άργησα να προσέξω ότι το ήλιοκαμένο πρόσωπό του έλαιπε από μια μυστική χαρά.

—Δεν μου λές, τι μαθαίνεις για την Τσερκέζα; τον ρώτησα ένα απόγευμα. Την έβλεπες μήπως;...

—Σώπα! ψιθύρισε ο Σταύρος ανάμεσα στα δόντια του. Μπορεί να μάς άκούση κανείς!...

Μ' άρπαξε άπτομα από το χέρι και με τράβηξε απόμερα, μα-

Και γνώρισα πως... Σε μια στιγμή, πρόσεξε ότι τα μάτια του Σταύρου ήταν θαλασσομένα, ενώ συγχρόνως ένα παράξενο χαμόγελο ήταν ζωγραφισμένο στα χείλη του. Το χαμόγελο αυτό μ' έκανε — δεν ξέρω γιατί — ν' ανατριχιάσω ολόκληρος, μου αποκάλυψε ένα άγνωστο κόσμο...

Και σχημάτισα την έντύπιν ότι ο Σταύρος είχε γνώρισε κάτι που δεν το ήξεραν όλοι οι άνθρωποι...

Πέρασαν κάποιες μέρες. Το καλοκαίρι δεν είχε ακόμα τελειώσει. Η μαυρόλεξη εξακολουθούσαν να βράζουν λουλούδια και τα γιασεμιά σκόρπιζαν μέσ' στη νύχτα τις μεθυστικές ευωδιές τους...

Κι' ένα πρωί, μια τρομακτική είδησι κυκλοφόρησε σαν άστρατη στο χωριό.

Ο Σταύρος και η Τσερκέζα θεώθηκαν σκοτωμένοι σε μια άπορη τοποθεσία, κοντά στις καμπίνες, στην άμμουδιά, πίσω από ένα θάλαμο που σχηματίσε στην κοιλιά του ένα καταφύγιο. Βρέθηκαν γυμνοί, αλλά με σώτη κοινωνιόμο από το αίμα που έτρεχε από τις πληγές τους... Τους είχαν σφάξει άγρια, με ένα κορτερό μαχαίρι... Η Τσερκέζα διατηρούσε και νεκρή την έστωη άμορφιά της. Και ο Σταύρος εξακολουθούσε — όπως μου είπαν εκείνοι που τον είδαν — να έχει ζωγραφισμένο στα χείλη του το παρόξενο χαμόγελο που είχα προσέξει κι' εγώ, χαμόγελο ανθρώπου που είχε μάθει ένα μεγάλο μυστικό, που είχε αντίκρισει ένα κόσμο άγνωστο στους ανθρώπους...

Και πόν προέτασσε, στο χωριό, να συνεορκεί από την δόνηση κατάληψι, στην όποια μάς έδρασε το τραγικό αυτό περιστατικό, μάθαμε ότι και ο Κιαζίμ βέης βρέθηκε νεκρός στο δωμάτιό του... Με τη διαφορά ότι αυτός είχε αυτοκτονήσει, κλονώντας τις φλέδες του μ' ένα ξυράφι...

Και πόν προέτασσε, στο χωριό, να συνεορκεί από την δόνηση κατάληψι, στην όποια μάς έδρασε το τραγικό αυτό περιστατικό, μάθαμε ότι και ο Κιαζίμ βέης βρέθηκε νεκρός στο δωμάτιό του... Με τη διαφορά ότι αυτός είχε αυτοκτονήσει, κλονώντας τις φλέδες του μ' ένα ξυράφι...

PAUL LORENZ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΟΥ

Η ΖΗΛΕΙΑ ΤΗΣ ΝΟΝΑΝΑΣ

Η τρομερές χιονοθύελλες του Β. Πόλου. Πώς χάθηκε ένα καρ αέρινο κυνηγών. Η παράξενη ιστορία του μικρού Τοϊκ-Τόσκ. Γυμνός πάνω στους πάγους! Η άφοσιωσις ενός σκύλου. Πώς ο Κιπ-Μικ μωρίστηκε το δρόμο. Το έγκλημα της γυναίκας του φυλάρχου Κοσένα, κλπ.

περιοχές του Βορείου Πόλου. Η ηρωίδα του, είνε η γυναίκα ενός γέρο Έσκιμου και το τραγικό θύμα της, ένας μικρός ορφανός ο Τοϊκ - Τόσκ. Άλλ' ως άφηγησώμε αυτή την αποτρόπαιη τραγωδία της ζήλειας. Είνε αλήθεια πολύ ενδιαφέροντα.

Ο Τοϊκ - Τόσκ, ήταν ενός χρόνου νήπιος, όταν χάθηκαν σε μία χιονοθύελλα, οι γονείς του. Όπως πάντα, έτσι κι εκείνη τη μέρα, είχαν πάει με το ελκυστικό μακρύ από το χωριό για να κυνηγήσουν άρκιους. Ο καιρός όμως δεν ήταν καλός. Ο τρομερός αέρας του Πόλου, στροβίλιζε με δύναμη το χιόνι και τύφλωνε τους κυνηγούς. Και, ξαφνικά, μία χιονοθύελλα, πρωτοφανούς αγριότητας, ξέσπασε σ' εκείνη την απέραντη λευκή έκταση. Μέσα σε λίγα λεπτά το καραβάρι των κυνηγών χάθηκε κάτω από ένα παχυν στρώμα χιονιού κι οι άτυχοι Έσκιμοι πέθαναν από ασφυξία. Κανείς πια δεν έμαθε τίποτε γι' αυτούς. Μάταια δολέκησε η φύλη, όταν σωματίτης ή χιονοθύελλα, έρεϊνιζε παντού. Δεν φαινόταν πούθεν κανένα ίχνος τους. Είχαν πορεύεται παρασυρθη από κανένα παρόμοιο κατά τα νότια. Γύρισαν λοιπόν άπραγοι στον καταυλισμό τους και σε λίγο το δράμα των κυνηγών ξεχάστηκε. Αυτό όμως το δυστύχημα έκανε ορφανό τον μικρό Τοϊκ - Τόσκ, που βοήθηκε ξαφνα χωρίς κανέναν δικό του στον κόσμο. Τι θα γινόταν τώρα; Πώς θα φρόντιζε γι' αυτόν;

Ειδικώς τότε ένας γέρος άρχηγός της φυλής των Έσκιμων λυπήθηκε τον Τοϊκ - Τόσκ και τον πήρε στην καλύβα του.

— Άκουσε, Νονάνα, είπε στη νεαρή γυναίκα του, φρόντισε να γίνει μία καλή μητέρα γι' αυτό το δυστυχισμένο ορφανό. Μία μέρα θα μάς ανταποδώσει όλες τις πεποιθήσεις μας. Θα γίνει ένας καλός κυνηγός, όπως ο πατέρας του.

Η Νονάνα, όμως, από την πρώτη μέρα, δεν είδε με καλό μάτι αυτό το μικρό που ήρθε στην καλύβα τους, για να τον πάρει την αγάπη και τις φροντίδες του ανθρώπου της. Γιατί πράγματι ο Κοσένα, ο γέρο - φυλάρχος, είχε αρχίσει να συμπαιώνει πάρα πολύ τον μικρό Έσκιμο. Ο λόγος ήταν γιατί ο Κοσένα δεν είχε παιδιά και στο πρόσωπο του μικρού Τοϊκ-Τόσκ έβλεπε έναν πραγματικό διάδοχο του. Την ίδια αγάπη, παραδόξως, είχε νοιώσει για το μικρό ο άρχιος σκύλος του Κοσένα, κι ο άρχιος σκύλος του Κοσένα, ο Κιπ-Μικ, που δεν άφηνε κανένα

να τον άγγιξη. Μόλις είδε το μικρό Τοϊκ - Τόσκ στην καλύβα, πήγε και ξαπλώθηκε κοντά του κι άφησε τον άτιχο ορφανό να παίξει τραβώντας τ' αυτιά του και το σιδερένιο περιλαμίο του. Τη νύχτα πάλι πήγαινε κοντά του και τον έστανε με το πικρό τριχιά του. Ο Τοϊκ - Τόσκ ήταν ο αχώριστος φίλος του άρχιου σκύλου. Ο γέρο - φυλάρχος καμάρωνε το θαρραλέο ορφανό και τα παιχνίδια του και κάθε μέρα το αγαπούσε περισσότερο. Κάθε φορά που γύριζε από το κυνήγι, ή πρώτη του κυβέντα ήταν να αωτήση τη γυναίκα του, πως πέρασε αυτές τις ώρες ο Τοϊκ Τόσκ κι όταν πάλι, μέσ' στις άγριες χιονοθύελλες, έμενε κλεισμένος στην καλύβα, έπαιζε διαρκώς μ' αυτόν. Η Νονάνα, η γυναίκα του Κοσένα, δεν άργησε φυσικά να καταλάβει ότι ο

Ο Κιπ - Μικ έτρεξε να σώσει το μικρό του φίλο...

φυλάρχος την είχε βολεθί και την περιφρονούσε, γιατί τόσο χρόνια που ζούσαν μαζί δεν είχε κάνει ένα παιδί. Όταν δέ μία μέρα του παραπονέθηκε γι' αυτή την αλλαγή της συμπεριφοράς του, εκείνος της απάντησε άποια.

— Όταν μία γυναίκα δεν κάνει παιδιά, είνε σαν το δένδρο που δεν κάνει καρπούς. Μπορεί να είνε όμορφο, μα κανείς δεν το προσέχει. Τι μου παραπονέσαι; Σκέφτηκες πόσο διαφορετική θα ήταν ή καλύβα μας αν από χρόνια είχαμε ένα δικό μας παιδί, όπως τώρα έχουμε αν Τοϊκ - Τόσκ;

Η Νονάνα τον γιάνει απάντησε. Ζάρωσε μόνο σε μία γωνιά κι άρχισε να κλάει. Μα ο Κοσένα ούτε την κνταζε καθόλου. Έξακολούθησε να παίζει με τον μικρό ορφανό που τον θεωρούσε πια σαν γιό του.

Άλλ' κι αυτός άόμοι ο σκύλος

άρχισε να δείχνει μία άνεξηγητη εχθρότητα στη Νονάνα. Θα έλεγε κανείς ότι την είχα καταλάβει ότι είχε αρχίσει να νοιώθει ένα θανάσιμο μίσος γι' αυτό τον μικρό που της είχε κλέψει την αγάπη του ανθρώπου της.

Όστόσο οι μήνες περνούσαν κι ο ορφανός Τοϊκ - Τόσκ κάθε μέρα και μεγάλωνε. Ήταν τώρα ένα χαριτωμένο αγοράκι, υπερβολικά έξυπνο και με μία υπερφυσική δύναμη. Πάλευε σαν θηρίο με τον Κιπ - Μικ, τον έριχνε κάτω και τον βασάνιζε, μα ο άρχιος σκύλος διασκεδάζε μαζί του και δεν τον πείραζε. Ο Κοσένα πήγαινε να τρελλαθί από τη χαρά του όσο τα έβλεπε αυτά. Είχε εγκαταλείψει το κυνήγι και προτιμούσε να τρώει τις προμήθειες του καπνισμένου κρέατος που φιλάει κάθε Έσκιμός για την ατέλειωτη πολική νύκτα παρά

της λευκής άρκούδας. Πριν φύγει όμως ο Κοσένα είπε στη γυναίκα του:

— Το νου σου στον Τοϊκ - Τόσκ. Άν πάει τίποτε θα το πληρώσεις με τη ζωή σου.

Κι ο φυλάρχος χάθηκε μαζί με τους άλλους συντρόφους του ακολουθούμενος από τον Κιπ-Μικ που ήταν ο καλύτερος σκύλος του ελκυστικού του. Το κυνήγι θα διαρκούσε μία εβδομάδα. Ο καιρός ήταν άσκημος μα οι κυνηγοί είχαν λάβει όλα τα προφυλακτικά μέτρα για να αντιμετωπίσουν μία χιονοθύελλα. Την τρίτη μέρα πράγματι σηκώθηκε ένας δυνατός ανέμος που έμπόδιζε τα έλκυστρα να προχωρήσουν και τους τύφλωνε με το πυκνό χιόνι που στροβίλιζε. Σταμάτησαν τότε, έζησαν μία καλύβα από χιόνι και περίμεναν να καλυτερέψει ο καιρός. Μα το ίδιο κιάλας βράδυ τα σκυλιά παρασυρμένα από τον Κιπ-Μικ, άρχισαν να ουρλιάζουν πένθημα. Όσο για τον Κοσένα ένοιωσε μία άνεξηγητη μεταβολή στην καρδιά. Ο φυλάρχος κνταζε ανήσυχος τους συντρόφους του. Άσφαλώς κάτι κακό επρόκειτο να συμβή αυτή τη νύχτα. Είχαν βιολισθί λοιπόν σε πένθιμες σκέψεις, όταν, ξαφνικά, είδαν τον Κιπ - Μικ να σπάει τα λουριά, με τα οποία ήταν δεμένος, να περπάτη από το άνοιγμα της καλύβας και να χάνεται σαν άστραπη μέσα στη χιονοθύελλα. Ο Κοσένα ταράχθηκε. Δεν άργησε να καταλάβει ότι κάτι σοβαρό συνέβαινε στον καταυλισμό των Έσκιμων κι έσωσε και στην ίδια την καλύβα του. Τρελλός από την απελπισία του έβρεξε από το έλκυστρό του και αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχε, πήγαινε μέσα στη χιονοθύελλα για να γυρίσει στο χωριό. Ήταν όμως από τους πιο άτυχους κυνηγούς και γι' αυτό κατορθώσε με χιλίους κόπους να ξαναγυρίσει. Ποιά ήταν αυτόσο η έμπληξίς του, όταν βόηξε άνω-κάτω την καλύβα του και καί σε μία γωνία της το ματωμένο πτώμα της γυναίκας του. Η Νονάνα είχε μία μεγάλη δαγκωνιά στο λαιμό και το πρόσωπό της ήταν καταξοχισμένο από τα συνθλαστά δόντια του θηρίου. Όσο για τον μικρό Τοϊκ-Τόσκ, είχε γίνει άφαντος. Ποιά τραγωδία λοιπόν είχε ξετυλιχθί εκεί πέρα κατά την άπουσία του; Το μυστήριο δεν άργησε να το διαφωτίσει, όταν βόηξε από λίγο έλδε τον Κιπ - Μικ καταματομένο να κρατάει με προσοχή στα δόντια του τον μικρό Τοϊκ - Τόσκ και να τον φέρει στην καλύβα. Ο μικρός ορφανός ήταν μ' ένα λεπτό ποικιμύσσο κι είχε παγώσει από το κρύο. Μα ζούσε ακόμη. Ο Κοσένα τον τούλιζε με τρετές γούνες, του έτοιφε δυνατά έλδο το σώμα, του έδωσε να πιη δυνατό ρεζι και κατόπιν έσπεσε να τον κάνει να συνέλθει. Και τότε ο Τοϊκ - Τόσκ του διηγήθηκε ότι η Νονάνα τον είχε πάρει έτσι

Τον καιρό που ο Δουκάς πατήρ έβριεν στην λιμνοτάπη έπαυλ του τοι Σαιν - Ζερυάιν, είχε το τραπέζι του, μεσημέρι και βράδυ, στη διάθεση του πρώτου τυχερού.

Μία μέρα λοιπόν, ο Άλφόνσος Κάος, φρόντισε από ποιότητα τον Δουκά, αν έγνώριζε έναν νέο που καθόταν άπέναντί του στο τραπέζι.

— Δεν τον γνωρίζω, αποκρίθηκε ο οικοδεσπότης. Θα είνε κανένας από τους σκύλους που γυιό μου.

Τότε ο Άλφόνσος Κάος γύοισε στον Δουκά υό και τον υπέβαλε την ίδια ερώτηση που είχε υποβάλει και στον πατέρα του:

— Δεν ξέρω ποιος είνε αυτός ο νέος, απάντησε κι ο Δουκά υός. Θα είνε κανείς απ' τους φίλους του πατέρα μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μία κυρία ένεννηντα δυό χρόνων είχε, μία μέρα, στον Γερμανό συγγραφέα Μέντσελ, ο οποίος είχε κι αυτός την ίδια περίπου ηλικία.

— Άχ, κύριε Μέντσελ, ο θάνατος μάς έλασε.

— Σοι!.. Σωπάστε μήπως σάς άκούσει, είπε ο Μέντσελ κι έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη.

...

Η νέα ύπηρετρια πηγαίνει στην κυρία της κάποιο γράμμα που έφερε ο διανομέτης.

— Τ' είν' αυτά; Έτσι μου το φέρονε; Δεν ξέρεις ότι τα γράμματα τα φέρνουν μέσα σε δίσκο;

— Τό ξέρω, κυρία, αλλά ήθελα να δοκιμάσω αν τού... ξέρετε και σεις!..

γυμνό και είχε βγί μαζί του από την καλύβα για να πάνε να συναντήσουν τον Κοσένα. Μόλις όμως ποικιμύσθηκαν από το χωριό τον άφησε μέσα στο χιόνι για να πεθάνη από το κρύο. Ο Κιπ - Μικ όμως που είχε προσισανθί το έγκλημα της, μόλις την αντίκρινε την κοιμήτασε με τα δόντια του κι έπειτα έτρεξε να σώσει το μικρό φίλο του που κινδύνευε έτσι, όπως ήταν γυμνός κι α στην τρομοχτική χιονοθύελλα.

Ο Κοσένα δεν λυπήθηκε καθόλου να τον θάνατο της γυναίκας του. Άγάπησε μάλιστα περισσότερο τον σκύλο του, που ένοιωσε κι αυτός την ίδια άφοσίωση για τον μικρό ορφανό, που θα γινόταν μία μέρα ο διάδοχός του.

Αυτή είνε ή ιστορία του μικρού Τοϊκ - Τόσκ, που έγινε άφορη, καθώς γράφουν ή άμερικανικές εφημερίδες. να έκτυλιχθί στις παλαιές εκτάσεις του Πόλου ένα άνοιμα και φοικιστικό δράμα. Η ζήλεια, βλέπετε, είνε ένα πάθος, που κντρίνει όλες τις γυναίκες. Άλωση κι έκείνης που ζουν στην άκρη του πλανήτη μας.

ΤΖΩΡΤΖ ΜΑΝΤΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΜΑ

Τον καιρό που ο Δουκάς πατήρ έβριεν στην λιμνοτάπη έπαυλ του τοι Σαιν - Ζερυάιν, είχε το τραπέζι του, μεσημέρι και βράδυ, στη διάθεση του πρώτου τυχερού.

Μία μέρα λοιπόν, ο Άλφόνσος Κάος, φρόντισε από ποιότητα τον Δουκά, αν έγνώριζε έναν νέο που καθόταν άπέναντί του στο τραπέζι.

— Δεν τον γνωρίζω, αποκρίθηκε ο οικοδεσπότης. Θα είνε κανένας από τους σκύλους που γυιό μου.

Τότε ο Άλφόνσος Κάος γύοισε στον Δουκά υό και τον υπέβαλε την ίδια ερώτηση που είχε υποβάλει και στον πατέρα του:

— Δεν ξέρω ποιος είνε αυτός ο νέος, απάντησε κι ο Δουκά υός. Θα είνε κανείς απ' τους φίλους του πατέρα μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΟΡΑ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Μία κυρία ένεννηντα δυό χρόνων είχε, μία μέρα, στον Γερμανό συγγραφέα Μέντσελ, ο οποίος είχε κι αυτός την ίδια περίπου ηλικία.

— Άχ, κύριε Μέντσελ, ο θάνατος μάς έλασε.

— Σοι!.. Σωπάστε μήπως σάς άκούσει, είπε ο Μέντσελ κι έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη.

...

Η νέα ύπηρετρια πηγαίνει στην κυρία της κάποιο γράμμα που έφερε ο διανομέτης.

— Τ' είν' αυτά; Έτσι μου το φέρονε; Δεν ξέρεις ότι τα γράμματα τα φέρνουν μέσα σε δίσκο;

— Τό ξέρω, κυρία, αλλά ήθελα να δοκιμάσω αν τού... ξέρετε και σεις!..

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΔΙΑΛΥΣΕΙΣ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ ΑΠΟ ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΑΦΟΡΜΕΣ

Όπου τό...πάχος του πεθερού χαλάει τον άρραβώνα. Ο μνηστήρ ήθεποις που δεν έχει ταλέντο. Το άποικιστικό κοστούμι. Ο μνηστήρ με την μανία των στατιστικών. Πώς πήρε τα παπούτσια στο χέρι. Τα σαλιγκάρια άφορη διαλύσεως άρραβώνων. Το σκυληκόζουμο της Ίαπωνίδος ήθεποιού, κτλ.

Τό περασμένο καλοκαίρι μία άξέροστη Άγγλις από το Μπριμινγκχαμ είχε άρραβωνισθί μ' ένα νεαρό συμπολίτη της διηγόρο.

Όλα ήταν πια έτοιμα για τον γάμο και το ετυμωμένο ζευγάρι δεν περίμενε παρά μόνο την άφιξη του πατέρα του γαμπρού, ο οποίος βρισκόταν στην Άμερική κι επρόκειτο να γυρίσει σε λίγες μέρες για να παραστή στην γαμήλιο τελετή.

Πράγματι, την ώρα εκείνη μέρα τον υποδέχθηκαν στο σταθμό. Όταν όμως ή νύφη είδε ότι ο μέλλων πεθερός της ήταν υπερβολικά παχύς, άρχισε να σκέπτεται με άποικιστικό για το μέλλον... Και την άλλη μέρα έστειλε στον άγαπημένο της ένα γράμμα δια το οποίον διέλυε τους άρραβόνες της. Ός δικαιολογία δέ έφερε τον φοβό της ότι σε λίγα χρόνια ο σύζυγός της θα γινόταν παχύς σαν τον πατέρα του, πράγμα που θα της ήταν άφορητο!

Ένας άλλος Άγγλος, ο Τζορτζ Σ. θεωρούσε τον έαυτό του ως ήρωα με μεγάλο ταλέντο, πας όλες τις άποικίες του στη σκηνή. Όταν, λοιπόν, άρραβωνισθηκε, ή μνηστήρ του, ή οποία τό ήξερε από τό, τον παρακάλεσε να μην άνέβη πια στη σκηνή. Έκείνος όμως δεν την άκουσε κι έξακολούθησε να παίζει σημειώνοντας άλλεπάλληλες άποικίες. Άγανακτισμένη τότε ή μνηστήρ του το έστειλε ένα γράμμα, στο οποίο του γνωστοποιούσε ότι δεν τον θέλει για σύζυγό της για το λόγο ότι το κοστούμι που φορούσε τελευταία φορά, πάνω στην σκηνή, κατά την γαμήλι των φιλενάδων της, τον έκανε άποικιστικό.

...

Ένας άλλος έλασε την άρραβωνιστική του έπειδή είχε άδυναμία στά... σαλιγκάρια. Αυτό συνέβη σ' έναν ήπάλληλο ενός παργαλειοδοχικού γραφείου στο Λονδίνο, ο οποίος, όταν επέστρεψε από ένα ταξίδι του στην Γαλλία, άνέφερε τυχαία στην μνηστήρ του, ότι είχε πάει θαμνάσια σαλιγκάρια. Αυτή ή άφορη άμολογία τόσο πολύ τρομοκόρησε την νέα, ώστε του έδωσε ότι είνε άδύνατη ή ένωσις των, λυμφομένη ότι ένας

Ένα νοσημιότατο κορίτσι από το Κλήθελαν της Άμερικής διέλυσε τελευταία τους άρραβόνες του, για τον λόγο ότι ο τρελλός έρωτευμένος μαζί της μνηστήρ της είχε την μοναξιά να κάνει διαρκώς στατιστικές.

Σε στιγμές, π. χ. που ή σκηνή της των δυό έρωτευμένων βρισκό-

ταν στο πιο τρυφερό της σημείο, έκείνος κνιενόταν απ' τον στατιστικό του οίστρο και την έπιζε να του δώσει στοιχεία για να της πη πόσες τσούφες κατεβρόχθισε ως τώρα, πόσα δάματα έχει κάνει, τις χιλιμετρικές άποικίες που διήνυσε, πόσες κινήσεις έχουν κάνει τα σαγόνια της και ή γλώσσα της.

...

Αυτές ή έπιμονες στατιστικές παρατηρήσεις του είχαν γίνει σωστός έφιάλης για την άτυχη νέα, και, παρ' όλη την αγάπη που του είχε, άναγκάστηκε να άμολογήσει τό... πάθημά της στους γονείς της, οι οποίοι έδωσαν τον μνηστήρα της. Τώρα ο νεαρός στατιστικός κάνει υπολογισμούς πόσες φορές στην

...

Ένας απ' τους δικαστές του Προνοικιακού Δικαστηρίου στην Ίρλανδία, λίγες μέρες πριν παντρευθί, έδωσε κάποιο σέκυνο, ο οποίος είχε μνησθί από την γυναίκα του έπειδή την έξακολούθησε. Ο δικαστής, λοιπόν, στην άποικία σι του διέταξε την γαμήλι ότι, μολονότι ένας άνδρας δεν έχει το δικαίωμα να χτυπά την γυναίκα του, ωστόσο μ' ένα μικρό και λεπτό μπασιτόν ή μία βέργα μπορεί να την σωφρονίσει. Για την άτυχία του όμως αυτά τα λόγια, έφτασαν σ' αυτά της άρραβωνιστικής του, ή οποία τον έδωσε και αυτή με την σειρά της άφήνοντας τον στα κρύα του λουτρού.

...

Ένας άλλος έλασε την άρραβωνιστική του έπειδή είχε άδυναμία στά... σαλιγκάρια. Αυτό συνέβη σ' έναν ήπάλληλο ενός παργαλειοδοχικού γραφείου στο Λονδίνο, ο οποίος, όταν επέστρεψε από ένα ταξίδι του στην Γαλλία, άνέφερε τυχαία στην μνηστήρ του, ότι είχε πάει θαμνάσια σαλιγκάρια. Αυτή ή άφορη άμολογία τόσο πολύ τρομοκόρησε την νέα, ώστε του έδωσε ότι είνε άδύνατη ή ένωσις των, λυμφομένη ότι ένας

...

Ένα νοσημιότατο κορίτσι από το Κλήθελαν της Άμερικής διέλυσε τελευταία τους άρραβόνες του, για τον λόγο ότι ο τρελλός έρωτευμένος μαζί της μνηστήρ της είχε την μοναξιά να κάνει διαρκώς στατιστικές.

Σε στιγμές, π. χ. που ή σκηνή της των δυό έρωτευμένων βρισκό-

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Ναί... είπε η λαίδη Παμέλα. Άλλά η Όριέττα ποτέ δεν έδειξε καμιά ιδιαίτερη προσοχή σ' αυτόν, ούτε και σ' άλλο κανένα. Έπειτα πρέπει να σημειώσης, ότι μια γυναίκα δεν εγκαταλείπει έτσι εύκολα την μεγάλη, την ανέλπιστη τύχη να γίνει σύζυγος του μαρκιζού Σέσμπουρυ. Είνε γεγονός ότι η Όριέττα αγαπούσε τον Βάλτερ, κι' αν τον σκεφτή κανείς καλά το ζήτημα, θα πεισθί ότι η σύγχρονος αναγωγής της Όριέττας και του Γουίλντντς οφείλεται σε απλή σύμπτωση!

Η λαίδη Παμέλα, με τον τρόπο αυτό, προσπαθούσε να διορθώσει το κακό, που είχε κάνει η ίδια. Είχε μαντέψει από καιρό το κρυφό αίσθημα, που έτρεφε η Ρόζα για τον Ούίλλιαμ Φίνλεϋ κι' είχε φροντίσει, με τη βοήθεια του Όμφρεϋ και της μίς Πόρομπ, να καλλιεργήσει στην ψυχή της μικρούλας Ρόζας τη ζήλεια και το μίσος προς την Όριέττα. Ήθελε να την αποτραβήξει όπωςδήποτε από την «μισή της» Όριέττα. Τώρα όμως η άρρωστος της κόρης της την έκανε να υποφέρει και γι' αυτό προσπαθούσε καταπονημαγμένη, να διορθώσει το κακό, που είχε κάνει.

Η θέσι της λαίδης Παμέλας λοιπόν δεν ήταν διόλου εύχρηστη. Μα κι' αν δεν ήταν εύχρηστη, αυτό δεν σημαίνει ότι ήταν και απελπιστική. Άπεναντίας, υπήρχαν αρκετές ελπίδες να βελτιωθεί. Η μυστηριώδης ανάγνωση της Όριέττας είχε αναπτερώσει όλες τις φιλοδοξίες της ηλικιωμένης γυναίκας, γιατί φανταζόταν ότι θα ξανάπαιρνε τον τίτλο της οικοδεσποίνης, αν η διάσπασις των άρρωσθωνισμένων ήταν σοβαρή. Αποβλέποντας λοιπόν προς το σκοπό αυτό, η λαίδη Σέσμπουρυ φερνόταν με μεγάλη επιτηδειότητα, προσπαθούσε ν' αποφύγει κάθε επικίνδυνο διάβημα προς τον Βάλτερ. Μα και πάλι, παρ' όλα τα μέτρα της, δεν ήταν σίγουρη αν κατάθωνε να πραγματοποιήσει το όνειρό της.

Ο Βάλτερ φερόταν στους προσκαλεσμένους του όπως και πρώτα, σαν ένας ευγενής οικοδεσπότης, αλλά ένας παρατηρητής με διεισδυτικό μάτι, θα μπορούσε να μαντέψει ότι η σκέψι του ήταν μακριά απ' αυτούς.

—Ενα δειλινό, πέντε μέρες μετά την εξαφάνισι της Όριέττας, ο Βάλτερ βρισκόταν κλεισμένος μέσα στην αίθουσα των Κύκνων, βυθισμένος σε βαθεία συλλογή.

—Εξοφνα, ένα χτύπημα ακούστηκε, άνοιξε απότομα μία πόρτα και μπήκε μέσα ο Ράμ-Σάλ, ο άφωσιωμένος του υπηρέτης.

—Ενώ ο Ίνδός έκανε μια βαθειά υπόκλιση, ο κύριος του τον ρώτησε, κυττάζοντάς τον με αγωνία στα βλέμματά του:

—Λοιπόν...

—Αφέντη, απάντησε άμέσως ο Ίνδός, άκουσα και είδα πολλά πράγματα!

—Ελα, να μου τ'α πής, Ράμ-Σάλ! είπε, άδημονώντας ο λόρδος Σέσμπουρυ.

Κι' ο Ίνδός, αφού γονάτισε άπάνω σ' ένα μαξιλάρι, που ήταν μπροστά στον κύριό του, άρχισε να μιλά με σιγαλή φωνή:

—Όσο προχωρούσε ο Ίνδός, τόσο τα βλέμματά του Βάλτερ έλαμπαν παράξενα και φοβερά!

—Η έκθεσι του Ράμ-Σάλ τε-

λείωσε έπειτα από δυο-τρία λεπτά και τότε ο Βάλτερ είπε:

—Καλά! Θα χαλάσουμε τη γιορτή!

Και το βλέμμα του πήρε μια έκφρασι σκληροτάτης ειρωνείας!

—Όταν λοιπόν εημέρωσε αυτή η έπίσημη μέρα, μόλις ξύπνησε απ' τον βαρύ, σχεδόν ληθαργικό ύπνο της Όριέττας, το πρώτο που σκέφτηκε ήταν, ότι η τελετή του γάμου θα γινόταν σε λίγες ώρες. Και τότε, με την καρδιά σφιγμένη και το μυαλό ταραγμένο, θολό, άρχισε να σκέφτεται:

—Είνε δυνατόν;... Είν' αλήθεια δυνατόν;... Θα γίνει σύζυγος του Όμφρεϋ;...

Βέβαια, στο δαχτυλό της φορούσε ένα δαχτυλίδι της μητέρας του κ. Μπάρφορντ. Το δαχτυλίδι αυτό το φορούσε στη θέσι που φορούσε πριν το δαχτυλίδι με τον σάπφειρο, το οποίο είχε βγάλει μόλις έφυγε από το Φάλστον-Χόλλ και το οποίο θα έπεστρεφε στον λόρδο Σέσμπουρυ, στέλνοντάς μαζύ μ' αυτό και μερικές επεξηγηματικές λέξεις, όταν θάφευγε από την Άγγλία. Ο γάμος της με τον κ. Μπάρφορντ λοιπόν μπορούσε από τώρα κιόλας να θεωρηθί ως γεγονός και μάλιστα ως ένα γεγονός άπειρώς ευχάριστο και ευεργετικό γι' αυτήν.

—Άλλά τότε; άρχισε ν' άναρωτιέται η Όριέττα. Γιατί με βασανίζει τόσο αγωνία;... Γιατί αισθάνομαι μια τόσο φοβερή εξάντλησι, ψυχική και σωματική;... Ο κ. Μπάρφορντ είναι αγαθός, εύαισθητός και θα ζήσω ευτυχισμένη κοντά του, ίδως, όταν θάχω ξεχάσει τα περασμένα!... Γιατί λοιπόν είμαι τόσο άησυχη;...

Η άπειρη νέα δεν μπορούσε ν' άντιληφθί, πόσο δύσκολο ήταν να ξεχάσει! Δεν ήταν σε θέσι να γνωρίσει πόσο υποφέρει μια καρδιά, που έχει δοθή ολοκληρωτικά στον έρωτα, ως ότου να λησμονήσει!... Και συνεχίζοντας τις σκέψεις της, πρόσθεσε:

—Μά γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω τον άλλον... Θα έπρεπε να είχα πάψει να τον αγαπάω, έπειτα απ' όσα έμαθα γι' αυτόν!...

Όταν σηκώθηκε, αισθανόταν πιο βαρύ το κεφάλι της και γι' αυτό, μόλις η Έλεν της έφερε το σαί, της είπε:

—Θέλω να πάω στον κήπο. Αισθάνομαι κάτι σαν ζάλη κι' έλπίζω ότι ο άέρας θα μου κάνει καλό.

—Έχετε δικη, μίς! συμφώνησε άμέσως η θαλαμηπόλος. Πρέπει να καθήσετε στον κήπο όσο μπορείτε περισσότερο. Ο κ. Μπάρφορντ είναι άπασχολημένος με κάτι λογαριασμούς κι' ο πάσταρ, που θα εulογήσεται το γάμο σας, δεν θ' άρθη πριν απ' τις ένδεκα.

Η Όριέττα ήπιε άνόμεχτα το σαί της και κατόπιν πήρε το έργόχειρό της, έλπιζοντας πως μ' αυτό θα ξεχνούσε τις σκέψεις της, και βγήκε από τη φυλακή της.

Καθώς περνούσε από το χώλλ, είδε τον ύπνοπτη του Μπάρφορντ να έτοιμάζει τις άποσκευές γιά την άναχώρησι του κυρίου του, ή όποια θα γινόταν άμέσως μετά το γάμο.

Ο Μάριο, μόλις άντελήφθη την ντόνα Όριέττα, άφησε το

ποιο είχε βγάλει μόλις έφυγε από το Φάλστον-Χόλλ και το οποίο θα έπεστρεφε στον λόρδο Σέσμπουρυ, στέλνοντάς μαζύ μ' αυτό και μερικές επεξηγηματικές λέξεις, όταν θάφευγε από την Άγγλία. Ο γάμος της με τον κ. Μπάρφορντ λοιπόν μπορούσε από τώρα κιόλας να θεωρηθί ως γεγονός και μάλιστα ως ένα γεγονός άπειρώς ευχάριστο και ευεργετικό γι' αυτήν.

—Άλλά τότε; άρχισε ν' άναρωτιέται η Όριέττα. Γιατί με βασανίζει τόσο αγωνία;... Γιατί αισθάνομαι μια τόσο φοβερή εξάντλησι, ψυχική και σωματική;... Ο κ. Μπάρφορντ είναι αγαθός, εύαισθητός και θα ζήσω ευτυχισμένη κοντά του, ίδως, όταν θάχω ξεχάσει τα περασμένα!... Γιατί λοιπόν είμαι τόσο άησυχη;...

Η άπειρη νέα δεν μπορούσε ν' άντιληφθί, πόσο δύσκολο ήταν να ξεχάσει! Δεν ήταν σε θέσι να γνωρίσει πόσο υποφέρει μια καρδιά, που έχει δοθή ολοκληρωτικά στον έρωτα, ως ότου να λησμονήσει!... Και συνεχίζοντας τις σκέψεις της, πρόσθεσε:

—Μά γιατί δεν μπορώ να ξεχάσω τον άλλον... Θα έπρεπε να είχα πάψει να τον αγαπάω, έπειτα απ' όσα έμαθα γι' αυτόν!...

Όταν σηκώθηκε, αισθανόταν πιο βαρύ το κεφάλι της και γι' αυτό, μόλις η Έλεν της έφερε το σαί, της είπε:

—Θέλω να πάω στον κήπο. Αισθάνομαι κάτι σαν ζάλη κι' έλπίζω ότι ο άέρας θα μου κάνει καλό.

—Έχετε δικη, μίς! συμφώνησε άμέσως η θαλαμηπόλος. Πρέπει να καθήσετε στον κήπο όσο μπορείτε περισσότερο. Ο κ. Μπάρφορντ είναι άπασχολημένος με κάτι λογαριασμούς κι' ο πάσταρ, που θα εulογήσεται το γάμο σας, δεν θ' άρθη πριν απ' τις ένδεκα.

Η Όριέττα ήπιε άνόμεχτα το σαί της και κατόπιν πήρε το έργόχειρό της, έλπιζοντας πως μ' αυτό θα ξεχνούσε τις σκέψεις της, και βγήκε από τη φυλακή της.

Καθώς περνούσε από το χώλλ, είδε τον ύπνοπτη του Μπάρφορντ να έτοιμάζει τις άποσκευές γιά την άναχώρησι του κυρίου του, ή όποια θα γινόταν άμέσως μετά το γάμο.

Ο Μάριο, μόλις άντελήφθη την ντόνα Όριέττα, άφησε το

μπαούλο που έδενε εκείνη τη στιγμή, την χαίρετσε και, βλέποντάς την ν' άπομακρύνεται, ψιθύρισε:

—Λυπάμαι, όταν την βλέπω!... Κι' όμως, έχω κάνει χίλιες-δυο άτιμιες στη ζωή μου!... Περίεργο!...

Η Όριέττα, αφού έκανε έναν μικρό περίπατο στον κήπο, κάθισε σ' έναν πάγκο κι' άρχισε να κεντά.

—Ενα σκυλάκι έπαίξε μπροστά της. Σε μια στιγμή, ένα κουβάρι χρωματιστό μαλλί έπεσε από το καλάθι της Όριέττας και το σκυλάκι τ' άρπαξε στα δόντια του κι' άρχισε να τρέχει. Η Όριέττα πετάχτηκε άμέσως και το πήρε ξοπίσω, τρέχοντας. Με το κυνηγητό, έφτασαν σε μια συστάδα από ροδοδάφνες, ή όποια βρισκόταν άκριβώς κάτω από το παράθυρο με τα σιδερένια κάγκελλα. Το σκυλάκι χώθηκε μέσα στις ροδοδάφνες κι' έπειτα από μια στιγμή φάνηκε χωρίς να κρατά ανάμεσα στα δόντια του το μάλλινου κουβάρι.

Η Όριέττα τότε έσκυψε κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο. Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

Από περιέργεια, ή νέα πήρε μαζύ με το κουβάρι της και την μπουτίλια κι' άρχισε να ψάχνει κάτω από τις ροδοδάφνες. Σε λίγο, είδε το κουβάρι. Μα κοντά σ' αυτό είδε και μια μπουτίλια από σκυρό γυαλί, μέσα στην όποια ήταν βαμμένο κάτι, που άσπριζε λίγο.

στέψη αυτά που γράφω εδώ. Άλλά τάχα δεν θα βρεθί κανείς να διακρίνη τον τόνο της αλήθειας στις βεβαιώσεις μιας δυστυχισμένης φυλακισμένης, ενός ύμματος της μεγαλύτερης φιλοχρηματίας και της πιο ταπεινής υποκρισίας, που ύπάρχει στον κόσμο; Η έλπίδα αυτή μου δίνει κουράγιο να εκθέσω εδώ την τραγική μου ζωή.

—Ός την ήμερα που με ζήτησε γιά γυναίκα του ο Όμφρεϋ Μπάρφορντ, ζούσα κοντά στον μόνο συγγενή που είχα, στον θείο μου σερ Ράλφ Φέμπροκ. Δεν ήμουν ώμορφη, μά άπλως μια νόστιμη κοπέλλα.

—Όστόσο, πολλοί ήθελαν να με κάνουν σύζυγό τους, γιάτί ήταν γνωστό ότι ήμουν ή μοναδική κληρονόμος του πλουσιώτατου θείου μου. Ο Μπάρφορντ μου άρεσε εξ άρχης κι' ύστερα από λίγον καιρό τον αγάπησα, γιάτί δεν μπόρεσα να διακρίνω ότι ήταν ψεύτικος ο φλογερός του έρωτας γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα. Ο θείος μου πάλι τον έκτιμούσε πολύ και φάνε να κέραιε τον έρωτα γιά μένα.

—Αυτά όλα τ'α έχει πλάσει με τη φαντασία της ή Βαλέρια Ιαλατήρησα μάλιστα ότι εδώ και λίγο καιρό έχει καποια έξαιρετική νευρική όποια... Και, γιά να μιλήσω πιο καθαρά, σάς λέω ότι παθαίνει συχνά παρακρούσεις, ή όποιες μ' άνησυχούν φοβερά!

Ο θείος μου, μόλις άκουσε τη φοβερή και ύπουλη αυτή κατηγορία, έγινε κατακόκκινος απ' το θυμό του και φώναξε στον σύζυγό μου:

—Η Βαλέρια είναι πολύ καλά διανοητική! Φοβάμαι μόνο ότι σείς είσθε ένας μεγάλος ύποκριτής!

—Με βρίζετε, σερ Ράλφ!... φώναξε ο Όμφρεϋ με τόνο άνθρώπου, που του έθιξαν και οιών την τιμή του. Άλλά πρέπει να είμαι έπεικής προς έναν άρρωστο και ηλικιωμένο άνθρωπο! Όταν όμως θα γίνετε καλύτερα, θα τ'α ξαναπούμε!

Και βγήκε άμέσως από το δωμάτιο, αφήνοντας τον θείο μου σε μια νευρική έπικίνδυνη κρίσι.

Γιά να καταλάβη καλύτερα ο άναγνώστης των γραμμών αυτών, έκείνα που θα έκέσσω πιο κάτω, νομίζω ότι πρέπει να του κάνω γνωστά τα έξης: Την έποχη που συνέθεσαν όσα εξέθεσα προηγούμενας, μέναμε κοντά στον θείο μου, στο κτήμα του Στραφορδοσίρ, αλλά ο σύζυγός μου πήγαινε κι' έμενε συχνά στα Λονδίνα, προφασιζόμενος, ότι έπρεπε να φροντίσει γιά τα πολλά φιλάθρατα σώματά, στα

—Όποια ήταν ταίρια!... Λοιπόν, ο θείος μου, όπως προηγούμενος, είχε συγχιθί τρομερά από την συνομιλία, που είχα με τον Όμφρεϋ και το βράδυ έπεσε στο κρεβάτι με πυρετό. Όταν άποκοιμήθηκε, έγω δεν πήγα στον κοιτώνα μου, αλλά ελατώθηκα όπως ήμουν γυμνή σ' ένα δωμάτιο, το όποιο συγκοινωνούσε απ' ευθείας με τον κοιτώνα του θείου μου και κάθε τόσο πήγαινα και τον έβλεπα.

Κατά τη μιά τα μεσάνυχτα, ένα ήμουν ελατωμένη, άκουσα έξαφνα ν' άνοιγη σιγά ή πόρτα του κοιτώνος του θείου μου κι' έπειδή υπέθεσα, ότι την άνοιξε ο ύπνερτης του, γιά να τον δει, άπεφάσινα να πάω κι' έγω να τον δω.

—Άλλά μόλις πήγα κοντά στην πόρτα, είδα τον Όμφρεϋ

—Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, είδα πως βρισκόμουν μέσα σ' ένα κλειστό άμάξι, πλάι στην Έλεν.

—Υστερα από ένα μαρτυρικό γιά μένα ταξίδι, φτάσαμε στο Ρόκντον-Μανόρ, το όποιο μόδε προκάλεσε θλίβερ έντύπως την πρώτη και μοναδική φορά που το είχα επισκεφτή.

—Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, είδα πως βρισκόμουν μέσα σ' ένα κλειστό άμάξι, πλάι στην Έλεν.

—Υστερα από ένα μαρτυρικό γιά μένα ταξίδι, φτάσαμε στο Ρόκντον-Μανόρ, το όποιο μόδε προκάλεσε θλίβερ έντύπως την πρώτη και μοναδική φορά που το είχα επισκεφτή.

—Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, είδα πως βρισκόμουν μέσα σ' ένα κλειστό άμάξι, πλάι στην Έλεν.

—Υστερα από ένα μαρτυρικό γιά μένα ταξίδι, φτάσαμε στο Ρόκντον-Μανόρ, το όποιο μόδε προκάλεσε θλίβερ έντύπως την πρώτη και μοναδική φορά που το είχα επισκεφτή.

—Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, είδα πως βρισκόμουν μέσα σ' ένα κλειστό άμάξι, πλάι στην Έλεν.

(Άκολουθεί)

Η Όριέττα έκανε ένα μικρό περίπατο στον κήπο

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΓΚΟΥΕΛ ΖΑΜΑΚΟΤΣ

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

χωρο δωμάτιο στο πατρικό της μέγαρο της οδού Φορντίνου.

Σε μία γωνιά του δωματίου, το μοντέλλο της, μία μικρή Ιταλίδα, έβγαζε με λήθη της το όραό χωριάτικο κοστούμι της πατρίδας της για να ξαναφορέσει τα κουρελλισμένα της ρούχα.

Ο πατέρας της νεαρής καλλιτέχνης χτύπησε διακριτικά στην πόρτα και μπήκε μέσα. Ο κ. Ντεζαρνέ ήταν ένας πλούσιος, καλο-εξοισμένος μεγαλοβιομήχανος. Τα όνειρά του ήταν να φανταστούν τον δέν γνώρισαν ούτε για μία στιγμή την παγκόσμια κρίσι.

— Καλοσπέρα, αγαπημένο μου παιδί...

— Καλησπέρα, μπαμπά...

— Τι κάνεις σήμερα ;

Η Γενεβιέθ του έδειξε την εργασία της πάνω στο καβαλέτο.

— Όπως βλέπεις, ή μάλλον όπως θάβλεπες, μπαμπά, αν είχε φως, άρχισα μία σπουδή, με τη Λουλου, ντυμένη με το χωριάτικο Ιταλικό κοστούμι που μου αγόρασες στη Ρώμη.

— Μία σπουδή ; Εύγε, κόρη μου! Μου άρσκει πού στέκεις μακριά από τις άνοιξιες και τους κούφιους νεωτερισμούς. Μου κάνει ειχαρίστησι, ύστερα από έξη χρόνια που έργαζομαι για να τελειοποιηθής, που καταλάβαινα πάντοτε με σοβαρά θέματα... Υπάρχουν σήμερα τόσο ψευτοκαλλιτέχνες, που όλη τους ή μελέτη κρατάει στο χειράρισμα ν' αγοράσουν τα ήλικά για τη ζωγραφική.

Η Γενεβιέθ δεν φάνηκε να τρέμει ενθουσιασμένη απ' την κατευτική αυτή κρίσι του πατέρα της. Σάν να μη της πολώρεσε αυτή η συζήτησι. Όχι μονάχα δεν έδωσε καμιά απάντησι στην φιλορρόνησι του αλλά και ξερόδωξε σαν να την στενοχωρούσε υπερβολικά.

— Απτόσο ή μικρή Λουλου έφυγε, άκούσ' πώς απ' την Γενεβιέθ το μεροκάματό της κι' ένα μικρό φιλοδώρημα απ' τον Ντεζαρνέ. Η Γενεβιέθ άναψε τότε ένα σιγαράκι, έπεσε στο ντιβάνι κι' έβλεπε, κοιτάζοντας κατάματα τον πατέρα της:

— Μπαμπά, θέλω να σου μιλήσω.

— Σε ακούω, παιδί μου.

— Μπαμπά, ξέρεις πόσων χρόνων είμαι;... Θά σου το πω εύω: κλείνω τα είκοσιέντε... Ίσως να το ξέρεις και συ αυτό...

— Πού θέλεις να καταλήξεις ;

— Δεν νομίζεις πως είνε ή κατάλληλη ήλικά για μία νέα να παντρευτεί ;

— Βεβαίωτα ! Δεν μείναις όμως σύμφωνοι κάποτε, πως ή κορούλα μου θά προτείνη κι' άπαυτο πάχως της θ' άποφασίση γι' αυτό το

ζήτημα ;...

— Πολύ σωστά... Λοιπόν... προτείνω.

— Πούν προτείνεις ;

— Τόν κ. Φαρντιέ.

— Τόν Φαρντιέ ;... Αυτόν τον νεαρό παράδοξο ζωγράφο ;... Αυτόν που δεν μπορούσαμε ποτέ να καταλάβουμε τί παριστάνουν οι πίνακές του ;... Πώς είνε δυνατόν έσύ, μία κατέλλα σοβαρή, που έμαθες την τέχνη σου με τόσους κόπους και τόση θειική εργασία, έσύ που γλύτωσες απ' τις καλλιτεχνικές πλώραφες της εποχής μας, πως είνε δυνατόν να σκεφτη- κες να ζήσης μ' έναν άνθρωπο που στήριζει όλες του τις έλπίδες στην ήλιθιότητα του κοινού; Για πές μου πως τάπαδες αυτά, παιδί μου ;...

— Τόν είδα για πρώτη φορά στο ταύί της κ. Ζιλές. Μας προσκάλεσε να ιδούμε την εργασία του. Πήγαμε λοιπόν...

— Μήπως ήτανε κείνη τη μέρα που γύρισες άρροστη ;...

— Δεν σου το κρύβω, στην άρχη σάστισα... τάχασα... Μας εξήγησε όμως τη θεωρία του με τόση θέρημ, με τόση πεποίθησι...

— Ωραία ! Η κόρη μου δηλητη- ριάστηκε !... Παρακάτω ;...

— Τόν ξανά- βλεπα στής κ. Ζιλές, σκεδόν κάθε Παρασκευή... Είνε πολύ εύχάριστος κ. Καταλαβ άί τον πώς του άρέσει, κι' αν δεν είχε άνδρικήσι...

— Δυστυ- χώς έχω, και με το παραπάνω !... Πρόστ' απ' να αυτός ο νέος δεν θά μπορού ή να χω- νένη την ζω- γραφική σου! δηλ. την άν- θει της ετε- ροποσί ας του—άν μπο- ρούμε να δ- νομάσω υ με ετερχνο τ ο ο- πώς τις άρ- λούμτες που φτιάχνει !...

— Ό κ κ, υπαμπά μου ! Παραδέ χε- ται πως χρε- άζεται κι' ή δική μου ή τεχνοτροπία... — Η καλο- σήνη του ! — Δεί με λίστα πως έ- κείνος δοί- σκεται στην άκρα άριστε- ρά των πρω- τοπόρων, ενώ εγώ...

— Ένώ εσύ δεν έχεις ιδέα τί θά πη πρόδοος... Μά δεν καταλαβαί- νεις, άνόητο κορίτσι, πως όλη ή άκατανόητη αυτή πρόδοος του έκ- κεντρικού σου ζωγράφου δεν είνε παρά μονάχα άδυναμία και τεμπε- λιά; 'Ο έρωτας περνάει πολύ εύκο- λά, κι' ύστερ' από λίγον καιρό, τα καλλιτεχνικά σας ένστικτα, ή άρχές σας, ή πεποιθήσεις σας θύ- εκδηλωθούν άμέσως αντίθετες, θ' άρχίσουν οι καυγάδες κι' ή γρι- νες, ή φαγομαρία, ή κόλασι... Εί- σαι ή πολυαγαπημένη ή κορούλα μου και δεν έπαγα τη ζωή μου εύω στα έργοστάσια για να σέ ιδώ δυ- στυχισμένη: άύριο κιάλας θά πάμε στο ψευτοζωγράφο σου να ιδώ, να καταλάβω μόνος μου, τί καπνό φοιμάει !

Τήν άλλη μέρα μπαμπάς και κό- ρη πήγαν στο άτελιέ του Φαρντιέ. 'Ο ζωγράφος είχε, φυσικά, προει- δοποιηθ ή μ' ένα τηλεφώνημα της Γενεβιέθης.

Μόλις κάθησε, ο κ. Ντεζαρνέ άρχισε με το σοβαρώτερό του ύ- φος:

— Νεαρέ μου κόριε, πριν γίνη κουβέντα για σχέδια μελλοντικά, τα όποια θά ήσαν υπερβολικά εύ- χάριστα και συμφερτικά για ένα

Αυτό σημαίνει πως τα σχέδιά μας δεν παρουσιάζουν τη γραμμή και τόν χρωματισμό των πραγμάτων, όπως τα παίρνει το μάτι άνάμεσ' από την ταραχή της ψυχής μας, τη στιγμή που βλέπουμε κάτι... Οι πέντε αυτοί πίνακες σάς δείχνουν το ίδιο τοπειο άνάμεσ' από πέντε διαφορετικά συναισθήματα: το ζω- ηρό κόκκινο ζωγραφίστηκε μία μέρα που ήμουν θυμαμένος, το ροζ άνοι- χτό μία μέρα άλωγής ήρεμίας, το πράσινο σε στιγμές μεγάλης νευρι- κής υπερεντάσεως, το γκριζό ένα με- λαγχολικό άπόγευμα και το άνοι- κτό κίτρινο σε μία όρα ένθουσια- σμού. Αυτή είνε ή μοναδική, ή αληθινή τέχνη, ή τέχνη της άρη- ρημένης ψυχανάλσεως... Το πρα- κτικό της μέρος παρουσιάζει το μεγάλο πλεονέκτημα — άφού εν- διαφέρεστε τόσο πολύ γι' αυτό — ότι ο άγοραστής είνε άναγκασμέ- νος να πάρη και τους πέντε πίνα- κες, όλόκληρη τη σειρά ! Θαύμα σάς λέγω, θαύμα !

— Πολύ όραία όλα αυτά !... εί- πε τότε ο κ. Ντεζαρνέ. 'Επειδή όμως εγώ δεν έχω καμιά διάθεσι να δώσω την κόρη μου και την περιουσία μου σ' έναν ζωγράφο, του όποιου το μέλλον εξαρτάται απ' την άνοησία του κόσμου, σάς δηλώνω πως θά πάρετε την Γενε- βιέθ μονάχα, όταν μπορέσετε να την ζωγραφίσετε, όπως την βλέπει όλος ο κόσμος με τα ματάκια που του χάρισε ο καλός Θεός.

Σ' αυτό άπάνω χαρέτησε, πη- ρε την κόρη του κι' έφυγε.

Ύστερα από λίγες μέρες ο κ. Ντεζαρνέ μάθαινε απ' την Γενε- βιέθ πως ο κ. Φαρντιέ, απ' την άγάπη του γι' αυτήν, άποφάσισε να στρωθ ή στην πραγματική δου- λειά. "Υστερ' από έξη μήνες; ή- ταν ικανός να ζωγραφίση ένα κα- νονικό πορτραίτο, όπως το κατα- λαβαίνει όλος ο κόσμος, κι' έτσι άρχισε την προσωπογραφία της Γενεβιέθης, καθισμένης μπροστά στο καβαλέτο της, με την παλέ- τα και τα πινέλλα στο χέρι.

Πέρασε άκόμη ένας μήνας κι' επί τέλους ο κ. Ντεζαρνέ πήρε την πρόσκλησι του νεαρού ζωγρά- φου να πά ή να θαυμάση το πορ- τραίτο της κόρης του. Πήρε πάλι την Γενεβιέθ και πήγαν στο ά- τελιέ του νέου. Δεν μπόρεσε αυτή τη φορά να κρύψη την έκπληξι και τόν θαυμασμό του: ή ομοιότητα ήταν καταπληκτική, το πορτραίτο, καλοδουλεμένο, είχε όλο το θέλ- ητρο, όλη την έκφρασι της κό- ρης του. 'Ο υπαμπάς ήταν έτοι- μος ν' άνοίξη την άγκαλιά του στον μέλλοντα γαμπρό του, όταν ξαφνικά κατσίκαρισε, έκανε δυό βήματα πίσω και έλε:

— Α ! Όχι, παιδί μου ! Δεν κολλάει !...

— Τι τρέχει, μπαμπά ;

— Τι τρέχει; Φανταστήκατε πως μπορείτε να κοροϊδέψετε έναν γέ- ρο - παιμόνηρο σαν και μένα; Τό πορτραίτο, κόρη μου, τώκανε σή ή ίδια !

— Εγώ ;

— Εγώ, με τη χαράκια σου! Τό ζωγράφισες, βλέποντας τόν έαυ-τό σου σ' έναν καθρέφτη, γιατί

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΝΤΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥ

πιο θορυβώδες από τ' άλλα περνούσε, ένοιωσε κάτι να σπάξη μέσα στο στήθος του και να τόν ρουφή ένα κύμα που μούγκριζε.

Κ' οι έργάτες που τινάζοντουσαν άπάνω σ' αυτό το άμάι, είδαν να τρέχη προς αυτούς ένας άνθρωπάκος, που κούτσανε και που τούς ένεφε άπελπισμένα.

Ο σφάερ λιγότεψε το δρόμο του. Μερικά νευράδη μπράτσα άρπάξαν τόν φέντορ 'Ιθάνις.

— Εκείνος έρόγγασε:

— Πάρτε με, σύντροφοι. Είμαι από τους δικούς σας!

— Ένας μεγάλος διάβολος, κοκινότρυχος και μούνοβαλμος, ο άρχηγός, τόν ρώπησε:

— Πώς σέ λένε; Ποιός είσαι;

Ο καθηγητής της Γεωμετρίας φέντορ 'Ιθάνις Ζούμπωφ άπάντησε χωρίς να διστάση:

— Είμαι ο φέντκα ο Κουτσός.

Τό όνομα αυτό το είχε 'ρήξ έξ άνωτίκτου από μυαλό του Θιμίξε ύποπτα χά- νια και μεγάλους δρόμους της υπαίθρου. Οι πρόγονοί του οι Τάρταροι, άκούγον- τας το, θά χαμολογούσαν σαν συνένοχοι. Όταν ο Ζούμπωφ τόν φώναξε, ένοιωσε να τόν πλημμυρίξη μ' άπέραντη χαρά σαν να ήταν νεκρός και ναχε άνασταθή.

Όλη τη μέρα, ο Ζούμπωφ κυλούσε άνάμεσα από την πόλι. Τού είχαν δώσει ένα περσικό ρεβθέρ και, μολονότι δεν ήξερε να τόν χρησιμοποίησι, έφοργε σπασιμικά το κοντάκι του μ' ένα αίσθημα άχόρτατης πείνας. Ο ένθουσιασμός των κανούργιων του συντρόφων ελχορούσε μέσα τόν τόσο όλοκληρωτικό, ώστε δεν μπορούσε πιά να σκεφθ ή σκέψι του, καθώς και το κορμί του, παρσου- ρόταν από το καμινό που ήταν φορτωμένο από μίσος και κραυγές. Άγαπούσε τα φλογέρα μάτια των έργατών, τα κτηνώδη χέρια τους, τη δυνατή τους μυω- διά και πώς απ' όλα τα τραγούδια τους. Όταν τραγουδούσαν έναν ύμνο άπει- λητικό μία μεγαλοπρεπή σαν ψαλμό, ο Ζούμπωφ ένοιωσε τόν έαυτό του γεμάτο από μία βερή μέθη. Καθώς δεν ήξερε τα λόγια αυτών των τραγουδιών, περιορίζο- ταν να συνάδων το σκοπό τους και ή διαπεραστική φωνή του ξεχώριζε μέσ' στο θορό χορό των συντρόφων του.

Περίμενε άσυπόμια μία μάχη, μία σύγκρουσι, μία έντύπωσι πού δυνατή απ' δ- σες είχε δοκιμάσει ως τη στιγμή εκείνη. Μά τα κυβερνητικά στράτεύματα, χωρίς ήθικό πιά άπόμενον να συγκρουστούν, προτιμώντας να περιμένουν ως τη στιγμή που ή νίκη θά κρινόταν άποφασιστικά για τόν ένα μέρος ή για τόν άλλο, για να πάνε με τόν μέρος πού νικητό.

Μη θρυσίνοντας λοιπόν πιά τροφή, ο ένθουσιασμός του Ζούμπωφ άρχισε να δια- λύεται. Άργά, άπόκτησε συνείδησι του έαυτού του. Η άνάγκη της λογικής ξα- ναγύρισε στο άπελευθερωμένο πινέλο του, κ' έδω το καμινό κυλούσε παταγωδώς πάντα, ο καθηγητής άναρωτιόταν τί είχε κάνει.

Ποιός δαίμονας τόν είχε σπρώξει άνάμεσα σ' αυτούς τους ανθρώπους που όβριλάν και πού σύνθημα λούταν είχε άκούσει μέσα στους πυροβολισμούς που τόν έτύπησαν; "Όλα τού ήσαν άγνωστα μέσ' στην πρέλλα που τά είχε προκαλέ- σει... 'Ο φέντορ 'Ιθάνις θυμήθηκε τότε μερικές νύχτες όργιων κατά τις όποιες έ- νας τερατώδης έννος πήγαινε και καθόταν στο πλάι του. Θυμήθηκε προπιάτων την παράλογη ταραχή που τού προκαλούσαν οι έξωφρενικοί χοροί και τά τρα-

Η ΚΟΥΚΛΑ

— Γιατί οδες έφερα εδώ; είπε άναστενάζοντας. Μήπως έχω άνάγκη από σάς; Μήπως πού φέρνεται την ευθύνη έσείς; Στεκόσαστε εκεί και κυττάζετε, άντι να γελάτε και με διασκεδάζετε. Βλέπετε πως είμαι θλιμμένος, θιμμένος τόσο ώστε να σπυρλιάζω σά σκύλος... Τού κάκου έχω κερδίσει χιλιάδες ρούβλια... δεν μπορώ να ξεχάσω... Μου σκότωσαν τόν γυιό μου, ένα μεγάλο παιδί που ήταν ά- ζωμικός... Ναι, εγώ ο Νικήτας, ο ταπεινός έμπορος Νικήτας, είχα ένα ώρατο καλλιγράφι αξιωματικό, που ήταν ή περιφάνεια των ματιών μου... Μου τόν σκό- τωσαν και τόν φάντασμα του με κυνηγάει.

Στάθηκε λαχαναγαμένος κ' έπειτα εξακολούθησε πού θίαια:

— Μά σταματήστε με, πού να σάς πάρη ο Διάβολος! Δεν πρέπει να μιλάω γι' αυτό!... Πρέπει να είμαι εύθυμος άπόψε... Έλάτε, φωνάχτε, χορέψτε! "Α! δουτυαί! Δεν μπορεί πιά κανείς να διασκεδάση σήμερα... Άλλοτε, όταν είχα τίποτε πού με θασάνιζε, πήγαινα στους Ταγκάνους... Τους πλήρωνα και τραγου- δούσαν... "Α! τί τραγούδια ήσαν εκείνα, τραγούδια πού άμορφα άπό τόν Παρά- δεισο!...

Χειρονομώντας, άρχισε να μιλά για τά όργια του παρελθόντος, για τόν λα- μπό άπόρ της σαμπάνας, για τις κραυγές, τους ρήγους, τά γέλια των θιολών και για τους ξετρελαμένους χορούς των γυναικών και για μία στιγμή από τόν πρώτο πού πέρασε ή τρέλλα αυτών των έορτών, πού ήσαν γεμάτες χαρά ύπε- ρική και θανάσιμη άπόγνωσι.

Το θέλημα του έπεσε στην άδειανή μπουτίλα. Μά μία γροθιά συντάραξε τόν τραπέζι, και φώναξε:

— Κόμισσα!... Κόμισσα του Διάδολου!...

Εκείνη παρουσιάστηκε πελιδνή.

— Βότκα! Βότκα άκόμα! Μά παίρνεις για μαθητή και με σερίβεις άσκημα.

— Νικήτα Βασίλις, είπε ή γρηά με φωνή συντομιμένη, θά σδες παρακαλούσα να μη χρησιμοποιείτε τέτοιες έκφράσεις και να μη φωνάζετε τόσο δυνατά... Έχω κόμο.

— Κόμο;... "Α, έτσι! "Α! Έχεις προσκαλεσμένους... "Ε λοιπόν, μ' έμποδίζουν να διασκεδάσω οι προσκαλεσμένοι σου, μου ρίχνουν τόν κακό μάτι και τη θλίψι και θά τους πετάξης έξω άμέσως.

— Μά δεν μπορώ, Νικήτα Βασίλις. Σκεφθίτε ότι...

— Πληρώνω για όλους τους. Νά, πάρε λεφτά! "Επειτ' από μία στιγμή δεν θέ- λω να ύπάρχη όδτε ίχνος τους μέσα σ' αυτό τόν σπίτι. "Όταν ο Νικήτας γλεν- τάει, θέλει τόν τόπο ελεύθερο.

Παρ' όλα τά χρήματα πού της έδινε ο Νικήτας, ή γρηά θά τόν ξεφορτωνόταν εύχαρίστος. Μά τόν κύτταξε και φοβήθηκε. "Ηταν ικανός για όλα μέσ' στην τρελ- λή μέθη του, μέσ' στην έπιθυμία του πού δεν είχε φραγμό, φοδούσαν μήπως με κα- νένα τρομακτικό σκάνδαλο προκαλέσει την προσοχή της άστυνομίας κ' ήξερε ότι στην περίπτωση αυτή την περιέμεναν τά ύπόγεια της Τσέκας και τά θασανι- στήρια. Υποτακτική, ψιθύρισε:

— Ναι, Νικήτα Βασίλις, θά τους δώζω... Θά τούς πώ ότι φοβάμαι μήπως μου κάνουν κατ' όικον έρευνα...

— Μιλάς άμορφα, κόμισσα... Μη φοβάσαι... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

— Ό Νικήτας πλήρώνει... *

ΤΟΥ ΜΟΝΤΖΟΥΕΥΧ

ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο μέγαρο φλεγότανε πια δολόκληρο. Η μάχη του σιλονέττα δοθονόταν ακόμα σάν ένα γιγάντιο φάντασμα μέσα στο κόκκινο βάθος των φιλογών. Κοιμάτια τοίχων κατακυλούσαν με πάταγο, ανασπώνοντας στην πτώση τους σύννεφα από σκόνη και καπνό. Μεγάλα τούβλα, πέφτοντας, βούλιαζαν τα πατώματα και, σιγά-σιγά, δολόκληρο το χτίριο κατέρρεε σε φλεγόμενα έρεπια.

Μπροστά στα συντρίμια αυτά, κινιτάζοντάς τα καρτερικά, σάν άνθρωπος που δεν ζημιώνεται και πολύ από τέτοιες καταστροφές, στεκόταν δρδής, σιωπηλός, ο ιδιοκτήτης του μεγάρου, μαρκήσιος ντε Νερβάλ. Κοντά του ένα παλληκάρι, ένας υπηρέτης με τα μαλλιά και τα φρύδια καυλωμένα από τη φωτιά, μάζευε σε μια μεγάλη πετσέτα διάφορα αντικείμενα, τα όποια είχε κατορθώσει να σώσει από την καταστροφή.

Έξαφνα ο κ. ντε Νερβάλ τον ήρωήσε: — Έλθρες την εικόνα της μητέρας μου, που ήταν απάνω στο γραφείο μου ;

Ο νέος χτύπησε δυνατά το μετωπό του, σάν να είχε διαπράξει μια πράξη άσυγχώρητη, και, πλιν ακόμα προφτάσει να τον αποδιώξει κανείς, ώριψε προς το φλεγόμενο χτίριο που κατέρρεε.

Μα την ίδια στιγμή το πλήθος ξεφώνισε από ήγωνα. Όλόκληρη η πόρση του χτίριου έγειρε έξαφνα μπροστά και σωριάστηκε κάτω μ' έναν τρομακτικό κρότο. Μια κραυγή ξέφυγε από όλων τα στήθη. Η γη έτρεμε...

Καί έπειτα από μερικά λεπτά ακόμην, μερικοί πυροσβέστες έφεραν μέσα σ' ένα σεντόνι το κατακαμμένο, απανθρωπωμένο σχεδόν, πτώμα του υπηρέτου, ο οποίος ανέπνεε ακόμα.

Αμέσως ύψωσε προς την κύριό του ένα βλέμμα ένφραστικό, γενικό από τη χαρά ενός θριαύλου... Ο μαρκήσιος ντε Νερβάλ κατάλαβε και σκόδοντας πήρε την είδηση...

Καί έπειτα από μερικά λεπτά ακόμην, μερικοί πυροσβέστες έφεραν μέσα σ' ένα σεντόνι το κατακαμμένο, απανθρωπωμένο σχεδόν, πτώμα του υπηρέτου, ο οποίος ανέπνεε ακόμα.

Αμέσως ύψωσε προς την κύριό του ένα βλέμμα ένφραστικό, γενικό από τη χαρά ενός θριαύλου... Ο μαρκήσιος ντε Νερβάλ κατάλαβε και σκόδοντας πήρε την είδηση...

Καί έπειτα από μερικά λεπτά ακόμην, μερικοί πυροσβέστες έφεραν μέσα σ' ένα σεντόνι το κατακαμμένο, απανθρωπωμένο σχεδόν, πτώμα του υπηρέτου, ο οποίος ανέπνεε ακόμα.

Αμέσως ύψωσε προς την κύριό του ένα βλέμμα ένφραστικό, γενικό από τη χαρά ενός θριαύλου... Ο μαρκήσιος ντε Νερβάλ κατάλαβε και σκόδοντας πήρε την είδηση...

Καί έπειτα από μερικά λεπτά ακόμην, μερικοί πυροσβέστες έφεραν μέσα σ' ένα σεντόνι το κατακαμμένο, απανθρωπωμένο σχεδόν, πτώμα του υπηρέτου, ο οποίος ανέπνεε ακόμα.

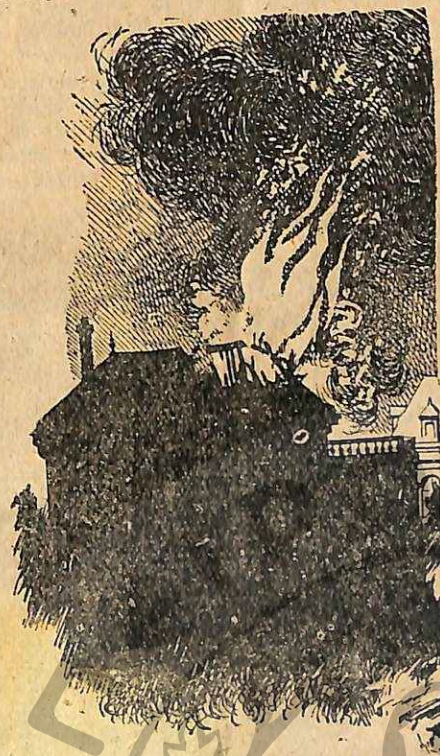
Αμέσως ύψωσε προς την κύριό του ένα βλέμμα ένφραστικό, γενικό από τη χαρά ενός θριαύλου... Ο μαρκήσιος ντε Νερβάλ κατάλαβε και σκόδοντας πήρε την είδηση...

Καί έπειτα από μερικά λεπτά ακόμην, μερικοί πυροσβέστες έφεραν μέσα σ' ένα σεντόνι το κατακαμμένο, απανθρωπωμένο σχεδόν, πτώμα του υπηρέτου, ο οποίος ανέπνεε ακόμα.

Κόνα της μητέρας του, που ο έτοιμοθάνατος την είχε χώσει ανάμεσα από το γιλέκο του και το σακάκι του. Έπειτα γονάτισε, έφερε τα χείλη του προς το μετωπό του υπηρέτου και απόδωσε σ' αυτόν, κλαίγοντας, ένα φλογερό φίλημα αποχαρτισμού...

Μάρτυς κι' εγώ αυτής της σκηνής, σκανδαλισμένος από το μυστήριο της τόσο τρυφεράς αυτής άφροσύνης, ζήτησα άργότερα από το φίλο μου μαρκήσιο ντε Νερβάλ το λόγο του μαρκήσιου. Ίδου λοιπόν σχετικές πληροφορίες.

— Πάνε καμιά δεκαριά χρόνια, όταν μια νύχτα, στο ίδιο αυτό μέγαρο, που είδατε να καίγεται, πρδόλιγον, καθώς κοιμόιουν, ξύπνησα άξαφνα, ακούγοντας ένα δυνατό κρότο, κρότο μεγάλου επίπλου που πέφτει και τραντάζει το πάτωμα.

Το μέγαρο φλεγότανε πια δολόκληρο...

Πήδησα άμέσως από το κρεβάτι μου, ντύνθηκα γρήγορα-γρήγορα και φοβούμενος επίσκεψη διασηκτών, άναψα το φως, πήρα το περιστροφό μου και διευθύνθηκα προς το δωμάτιο, απ' το οποίο ήρθε ο κρότος.

Έκει, είδα το χρηματοκιβώτιό μου αναποδογυρισμένο, και από κάτω, πλακωμένο κάτω απ' το τεράστιο βάρος του, έναν άνθρωπο, ο οποίος αναγκαστικά στεκόταν ακίνητος.

— Τι κάνεις εκεί ; τον ρώτησα. — Βλέπετε καλά τί κάνω, μου απάντησε έκείνος. Η κόπια σας με πλάκωσε και δεν μπορώ τώρα να την ξεφορτωθώ.

Στην άρχη μου ήρθε ή ιδέα να τον αφήσω έτσι, όπως ήταν και να στείλω να ειδοποιήσω την αστυνομία. Μά' ένα αίσθημα σίκτου με συγκράτησε. Βρισκόταν πασιένος στην παγίδα και, άν άκόμα, άπειρο να φύγη, είχα μαζί μου το πιστόλι μου.

— Άν σε βοηθήσω να σηκωθείς, του είπα, μου υπόσχεσαι ότι δεν ήλ προσπαθήσης να φύγης ;

— Όσο γι' αυτό, μη φοβάστε... Έξ' άλλον ο όμνος μου είνε σε κακά χάλια... Δεν είμαι πια επανδίνος...

Τότε, με τη βοήθεια ενός λοστού, ανασήκωσα το κιβώτιο, ενώ ο κλέφτης με μεγάλη δυσκολία τραβήχτηκε από κάτω. Κατόπιν τον έσήκωσα μόνος μου, γιατί ο όμνος του ήταν σ' άξενη κατάσταση. Υπέφερε φρενιά, κι' έπειδή ήταν κατάχλωμος και φαινόταν έτοιμος να λιποθυμήσει, τον έβαλα να καθήσει σε μια πολυθρόνα.

— Φαντάζομαι, του είπα, ότι το πάθημά σου αυτό θα σε γιαιτρέψη από τη μαγία σου να μπαίνεις στα σπίτια των άλλων και να τα γδύνεις... Η κατάσταση σου είνε άξιο...

— Δεν περιμένα να την πάθω. Άκόμα δεν άρχισα αυτή τη δουλειά...

— Τι λές, φίλσράκο μου; του είπα. Πρώτη φορά μπαίνεις μέσα σε σπίτι ; Δεν σε πιστεύω...

— Σου τ' όρκίζομαι... Σου λέω την αλήθεια...

Τα είπα αυτά τα λόγια με μια τέτοια έμφραση, όπως πιστεύα πως έλεγε πράγματι την αλήθεια. Τον ρώτησα τότε:

— Πώς λοιπόν ξούσες ως τώρα; — Διάβολε ! Όύτε κι' εγώ δεν ξέρω... Σάν τα σκυλιά...

— Καί μεις γι' αυτό την κοινωνία, τους ανθρώπους που έχουν λεφτά ;

— Μα την πίστι μου ! Καί τί έκανε ποτέ ή κοινωνία γιά μένα;... Ήρθα στον κόσμο χωρίς πεντάρα !... Γιατί να μη γεννηθώ κι' εγώ πλούσιος ; Γιατί ;... Κανείς δεν τό ξέρει αυτό... Όύτε σεις, ούτε εγώ !... Μά' εγώ υποφέρω από τη φτώχεια μου... Ήταν γραφτό μου έτσι...

Είχα ενδιαφερόθ, χωρίς να θέλω, γι' αυτόν τ'ν άνθρωπο, ο όποιος μου μιλούσε χωρίς θυμό κι' ο οποίος, άν κι' άποκαρίοταν την τύχη του, την δεχόταν σάν ένα κακό άναπόφευκτο.

— Ε ! λοιπόν, του είπα. Τι θα έλεγες άν σ' ευσπλαχνισόμουν;... Μά' αυτός μου απάντησε σαρκαστικά:

— Αφήστε τ' άστεία !... Δεν περνούν αυτά σε μένα !... Δεν μπορείτε να με ευσπλαχνισήτε... Κι' άν ακόμα μου άποδώσετε την έλευθερία μου, τί τό όφελος;... Αύριο ή μεθαύριο πάλι θα κάνω τα ίδια και θα με πιάσουν... Τι θα κάνω αφού θα πεινάω κι' αφού δεν θα μπορώ άλλως να βγάλω τό ψωμί μου ; Θα κλέψω !...

— Σου μιλάω σοβαρά... του είπα τότε. Άν σε κρατούσα εδώ κοντά μου, στην ύπηρεσία μου, άν σου έξοφάριζα τη ζωή σου, δινοντάς σου έργασία, πές μου, θα μπορούσα νη άπολογίζω σε σένα ;...

— Εκείνος με κούταξε έμφρασμένος, έπίμονα, σάν να έψαχνε να βρη μέσα στα μάτια μου μια άπόδειξη της ελκωνείας μου. Έπειτα δυό δάκρυα κύλισαν στα μάγουλά του και με λυγμούς είπε:

— Άχ, Θεέ μου ! Να ήταν αλήθεια αυτό !...

Ο κ. ντε Νερβάλ στάθηκε με στιγμή κι' έπειτα εξακολούθησε: — Τι να σάς πω περισσότερα... Δέκα χρόνια ο διασηκτής αυτός έζησε κοντά μου, περιστοιχισμένος με τις πιο στοργικές φροντίδες... Ήμουν γι' αυτόν ένας Θεός... Μά' κι' αυτός δεν ήταν γιά μένα ύπηρετής, ήταν φίλος... Είδατε δε ως πού έστιασε ή άφροσύνη του...

Στο σημείο αυτό, ή φωνή του κ. ντε Νερβάλ αλλοιώθηκε... Κατάλαβα τη συγκίνησή του και τον άφησα, γιατί ίσως ήθελε να κλάψει...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟΥ ΦΕΝΤΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

I

Ο φένορ Ίλένις, Σούμπωρ κ' ή Εύδοξία Νικολάδου, ή γυναίκα του, άποτειόσαν ένα ζευγάρι πολύ ταπεινωμένο. Παντρεμένοι πρδ δεκάτη χρόνω, ένοώσαν ο ένας γιά τον άλλο μ' άγάπη χωρίς διαγώσεις πρδ έπαρκόσε στις μέρες αίσθηματικές άπατήσεις των. Η άγάπη των λούσαν τους ήσαν έπισης άγνωστη κι' από τότε πού ο φένορ Ίλένις, πού ήσαν καθηγητής της Γεωμετρίας, είχε διορισθί στο Γυμνάσιο του Ν..., φοιτητικής πόλεως του Βόλγας, ήσαν έντελώς εύτυχισμένοι.

Η καλή τους συνεννόησης ένοχούσαν από τό γεγονός, ότι ή Εύδοξία Νικολάδου, γυναίκα άδύνατη και ζαρωμένη, ήσαν γυναίκα φλόσση κι' ο σούλγος της, εκ φύσεως σιωπηλός, είχε μ' άπέραστη όμοιοση ν' άκούη χωρίς να καταλάβει. Η δάξια είνε ότι, την έποχή των άρραδών των, ή Εύδοξία Νικολάδου στενοχωριόταν από τό παγωμένο παρουσαστικό του φένορ Ίλένις, μιά είχε άποδοσει την ψυχρότητα αυτή στο ότι ο μυστηρ της ήσαν άδικημένος απ' τη φύση, γιατί κούσανε εκ γενετής. Τόν κατέλασε τότε με τοξό των μελαγχολικών άνθρώπων κ' ήλούσε.

Αυτή ή ιδέα γιά τό φένορ Ίλένις, πού ήσαν, έλλωστε, γενική, δεν άντιστοκρούσαν καθόλου προς την δάξια. Τη χροστούσε σε κάποια θροδουκινρία πού είχε και στην άνάλογη έκφραση του προσώπου του, τό όποιο, με τό έξέχοντα μήλα του και τό τραβηγμένα μάτια του, πρδόδε, πρδσοφτη άκόμα, την ταπεινική καταγωγή του.

Μά' αυτό δεν έμπόδιζε καθόλου τον Ίλένις να έχη γιά τη ζωή του ένα γού-

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΝΤΚΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΥ

στο μεθοδικό. Ένδιαφερόταν γιά τη δουλειά του ήξερε να έπαφελήται απ' τις διακοπές, απ' τα θεία, απ' τις έφημερίδες. Εκτιμώμενος απ' τους συνάδελφους του, όπως και από τους άνωτέρους του, άκριβής σε όλα κ' εύδυνάμηντος, ένοώθε γιά όλα αυτά μιά περηφάνεια πού τη μετρούσε ή ψυχρή λογική του. Άγνοούσε πάνω απ' όλα την τάξη, τις στέαρες ήθικές άρχές, τις στέαρες χορές πού έχουν όρις γνωστά από πριν. Είχε, έκτός των άλλων, μιά κίλη πού ζωνη, ν' άποταυνάται κ' ή μέλση του χαρακτήρος του τού έδινε μ' άπόλαυση πάντοτε κανούργια, γιατί σμυφαινόσε με τη γνώμη πού είχε κι' ο ίδιος γιά τον έαυτό του, τον όποιο θεωρούσε σάν έναν άνθρωπο με κεφάλι ψυχρό, με καρδιά γερή και με νεύρα δοκιμαμένα.

Μας χρειάζονται εδώ, στη Ρωσία, άνθρωποι σάν και μένα, σκεφτόταν με ίκανοποίηση. Ο άστογυέροκ θα εύρισκε έτσι λυώτερους ήρωες, μιά τα πράγματα θα ήλπιαν καλύτερα.

Μερικές άναμνήσεις, άστοσο, τον στενοχωρούσαν στην έκτίμηση πού είχε γιά τον έαυτό του. Τού ήσαν πού δούληρ να θυλάται ότι, στέ φοιτητικά γλέντια, ξεπρινούσε όλους τους συνάδελφους του σε τρέλινες ή ότι ένα θρόνο, γυρίζοντας με τ' άπεί απ' τό θέατρο μαζί με την Εύδοξία Νικολάδου, σκεπτεσε στις γροθίες τον άπεί, πού δεν ήλπιαν, όσο αυτός άθέλα, γρήγορα. Δεν καταλάβαινε έπίσης, γιατί μερικοί ταργάνικοι σκονοί του θόλωναν την όραση, τον έκαναν να μάξην τα δαχτύλα του και φλόγιναν τις φλέδες του με μ' άγρια έπιθυμία άκχινών όργων, ότρε γιατί, μερικές ήμέρες, δοκίμαζε μιά σκεπτική ήδονή να θέαρινή τους μεθιτάς του, δίνοντάς τους δούτα προδλήμματα και θάξινοντάς τους να χλωμάζον από τις προσθέλας πού τους έκανε.

Μά' αυτές ή άνωμαλίες ήσαν τόσο σπάνιες, στη ζωή του, όστε δεν μπορούσε να τους δώσει και τόση σημασία.

Κοντά τις πρώτες μέρες της Έπαυστάσεως, έμιασε να έκτιμώ τον έαυτό του άκόμα περισσότερο. Όλες ή ιδέες της έλευθερίας με τις όποιες έθλάτε, σάν μ' ένα κροαί πού κανούργιο, τα κεφάλια μεθουμένα, τού φαίνονταν παιδίστατες κι' άτάξιες προς την άνθρωπινή φύση. Άκούγε με περιφρόνηση τους ενυαδέφους του, απ' τους όποιους πολλοί είχαν λυνέες φεδορίτες, να εύλογού τη δούλη και με μίσος τους μεθιτάς του να τραγουδούν τη «Μαοδολιότισσα» στην στή του Γυμνασίου.

«Δεν μάς χρειάζεται γιά κούερνήτης ένας δικηγόρος, μιά ένας διευθυντής της Άστυνομίας, πού νάχη γροθιά !» είπε ένα θρόνο στην Εύδοξία Νικολάδου, σκεπτόμενος τον Κερένοκ. Έλευθερία ! Έλευθερία φανόλουν όλοι !... Τι είπε, σε παρακαλώ, αυτή ή έλευθερία ! Άποξία, αυτό είν όλο... Θά τους συγύριζα έγώ καλά ατόους πού ζητούν έλευθερία, άν μπορούσα...»

Η Εύδοξία Νικολάδου, πού δεν είχε άκούσει ποτέ τό σούλγό της να λην με μίος μιά τόσο μικροπύ φρόνη, σέφτηκε ότι, χωρίς άλλο τό πράγματα ήλπιαν άόχημα και σκαροκομήθηκε, άναστενάζοντας.

Κάθε μέρα πού περνούσε, έρέθιζε περισσότερο τον φένορ Ίλένις. Μά, τό φανόταρο, υπερεμμένες είδησεις έφταναν απ' τις Ρωσικές πρωτεύουσες, άναγνέλλοντας στάσεις και κινήματα, κανένας δεν ήξερε τί άκριβός. Ο καθηγητής δεν έκούσε τη χαραά του.

— Έτσι όλες αυτές ή άνωμαλίες θα τελέωσαν, σκεφτόταν. Ο τούρος θα έανυγνίστη και μερικά στανόγμματα Κούζακων θ' άποκαταστήσουν την τάξη με τό κινδύνο !

καμιά δωδεκαριά νεκρούς και πληγωμένους. Έκείνος ο άρχηγός τους ήρθε τότε κοντά μας με το σπαθί του κόκκινο απ' το αίμα. Ξέρεις με ποιόν μοιάζει ;

—Με τόν λοχαγό Κάισαρα ντέ Σαμπανείλ ;

—Τόν ξέρεις λοιπόν ;

—Ναι, τόν αδελφό του Ξεαδέλφου μου Κάισαρας ;

—Ε, λοιπόν ο άλλος, ο Γάλλος υπερασπιστής σας, λέγεται κόμης Έκτωρ ντέ Σαμπανείλ.

III

Mientras mi vida, ninguno
fuera de mi (*)

Καθώς άκουσε τὸ ὄνομα Σαμπανείλ ἡ Ζοακίνα, άρπισε νὰ τῆς ξεφύγῃ μὰ ἀστραπή ἀπὸ τὰ μάτια της, μὰ σχεδὸν άμέσως, ὁ άνεμος τῆς σκέψεώς της στράφηκε ἄλλου, κ' ἕνα δάκρυ έλαμψε στὰ ὑγρά μάτια της.

—Ο Κάισαρ ! ψιθύρισε. Ἡ Λευκή ! Ἡ πολυαγαπημένη μου Λευκή ! Πεδιαιμένοι καὶ οἱ δύο !

Ἡ Λίλιας χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

—Ἡ μητέρα μου πρώτη παρατήρησε, ξαναόρισε ἡ Ζοακίνα ἀπολευθώντας μὰ ἄλλη σκέψη της τώρα, ὅτι μοιάζετε μὲ τὴ Λευκή, Λί-

—Ἡ Λίλιας χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

—Πενταόσοι... κ' ὁ ὠραίος σας Σκότος μεταξύ των.

Τὸ χαριτωμένο κεφάλι τῆς Ζοακίνας έγυρε πρὸς τὸ στήθος της.

—Ἄν δὲν τὸν εἶχα συναντήσει, ψιθύρισε, θὰ εἴδικα στὸν ἄλλο ἕνα ὑπερασπιστή. Τὸ ξέρω αὐτό, χωρὶς νὰ μὴ τὸ ἐξομολογηθῶν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος : κ' ἀγαποῦν κ' οἱ δύο κ' εἶνε κ' οἱ δύο τους αἰνετικές καρδιές. Μὲ συνάντησα τὸ Γάλλο, τὸν ἀγάπησα καὶ θὰ τοῦ μείνω πιστὴ καὶ σὴν δυστυχία του.

—Ἀπὸ τὴ στιγμή, εἶπε ἡ Λίλιας εἰς ἀκούα αἰχμάλωτος, μὰ πρὶν ξημερώσει θάναυ ελευθερός.

—Μήπως εἶσαι καὶ σὺ καμιά μάγισσα, Ζοανίτα καὶ τὸ λές αὐτό ;

—Όχι, μὰ ἂν κάποιος πού ξέρω μὴ ἔταξε πὼς θὰ σὰς σόση, θὰ έλεγα ἀπὸ πρὶν χωρὶς διαταγὴ : Σάθησαν !

—Ο ὠραίος Γενικός Ταχυδρόμος εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος ;

—Ὁ κάποιος ἦν Κάιπανλ.

Ἡ Λίλιας δὲν ἔδωσε καμιά ἀπάντησι.

—Καὶ θὰ εἶνε ὁ σινιόρο Πενταίλλο πού θὰ ελευθερώσῃ καὶ τὸ Γάλλο ἀξιωματικό ;

—Ὁ Πενταίλλο δὲν ἔδωσε καμιά ἀπάντησι.

Ἡ Λίλιας δὲν στεκόταν μὲ τὰ μάτια ἀνευρέοντα, δὲν ἀπάντησε πάλι. Μὰ ὥστόσο εἶπε :

—Δὲν ξέρω τί εἶνε ἀλήθεια καὶ τί εἶνε ψέματα ἀπὸ τὴν τέχνη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού προλέγουσιν τὸ μέλλον. Ἡ Ἀντιόχα σὰς εἶπε ὅτι ἕνας ἀνθρώπος ἀπὸ τὴ Σκωτία θὰ σὰς φέρῃ τὴν τέχνη σας. Ξέρετε τὸ ὄνομα τοῦ Σκότου πού σὰς ἀγαπᾷ ;

—Θὰ ποτιμούσα νὰ ἤξερα τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου πού θὰ γίνῃ ἡ εἰδήσιό μου.

—Ο Σκότος λοιπόν λέγεται Έκτωρ ντέ Σαμπανείλ, εἶνε παιδί ἑνὸς Ἀγγλοῦ πατριζίου καὶ ἀνημέρος τοῦ Ἀγγλοῦ ἀριστοκράτου !

(*) Ἐμοὶ ζῶντος, οὐδεὶς ἐκτός ἐμοῦ.

—Ἡ Λίλιας χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

—Ἡ μητέρα μου πρώτη παρατήρησε, ξαναόρισε ἡ Ζοακίνα ἀπολευθώντας μὰ ἄλλη σκέψη της τώρα, ὅτι μοιάζετε μὲ τὴ Λευκή, Λί-

—Ἡ Λίλιας χαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ δὲν μίλησε.

—Πενταόσοι... κ' ὁ ὠραίος σας Σκότος μεταξύ των.

Τὸ χαριτωμένο κεφάλι τῆς Ζοακίνας έγυρε πρὸς τὸ στήθος της.

—Ἄν δὲν τὸν εἶχα συναντήσει, ψιθύρισε, θὰ εἴδικα στὸν ἄλλο ἕνα ὑπερασπιστή. Τὸ ξέρω αὐτό, χωρὶς νὰ μὴ τὸ ἐξομολογηθῶν οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος : κ' ἀγαποῦν κ' οἱ δύο κ' εἶνε κ' οἱ δύο τους αἰνετικές καρδιές. Μὲ συνάντησα τὸ Γάλλο, τὸν ἀγάπησα καὶ θὰ τοῦ μείνω πιστὴ καὶ σὴν δυστυχία του.

—Ἀπὸ τὴ στιγμή, εἶπε ἡ Λίλιας εἰς ἀκούα αἰχμάλωτος, μὰ πρὶν ξημερώσει θάναυ ελευθερός.

—Μήπως εἶσαι καὶ σὺ καμιά μάγισσα, Ζοανίτα καὶ τὸ λές αὐτό ;

—Όχι, μὰ ἂν κάποιος πού ξέρω μὴ ἔταξε πὼς θὰ σὰς σόση, θὰ έλεγα ἀπὸ πρὶν χωρὶς διαταγὴ : Σάθησαν !

—Ο ὠραίος Γενικός Ταχυδρόμος εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος ;

—Ὁ κάποιος ἦν Κάιπανλ.

Ἡ Λίλιας δὲν ἔδωσε καμιά ἀπάντησι.

—Καὶ θὰ εἶνε ὁ σινιόρο Πενταίλλο πού θὰ ελευθερώσῃ καὶ τὸ Γάλλο ἀξιωματικό ;

—Ὁ Πενταίλλο δὲν ἔδωσε καμιά ἀπάντησι.

Ἡ Λίλιας δὲν στεκόταν μὲ τὰ μάτια ἀνευρέοντα, δὲν ἀπάντησε πάλι. Μὰ ὥστόσο εἶπε :

—Δὲν ξέρω τί εἶνε ἀλήθεια καὶ τί εἶνε ψέματα ἀπὸ τὴν τέχνη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού προλέγουσιν τὸ μέλλον. Ἡ Ἀντιόχα σὰς εἶπε ὅτι ἕνας ἀνθρώπος ἀπὸ τὴ Σκωτία θὰ σὰς φέρῃ τὴν τέχνη σας. Ξέρετε τὸ ὄνομα τοῦ Σκότου πού σὰς ἀγαπᾷ ;

—Θὰ ποτιμούσα νὰ ἤξερα τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου πού θὰ γίνῃ ἡ εἰδήσιό μου.

—Ο Σκότος λοιπόν λέγεται Έκτωρ ντέ Σαμπανείλ, εἶνε παιδί ἑνὸς Ἀγγλοῦ πατριζίου καὶ ἀνημέρος τοῦ Ἀγγλοῦ ἀριστοκράτου !

ναὶς κ' ἐγὼ δὲν φοβάμαι τίποτε !

Λίλιας, δὲν μὰς μένει πολὺ ὀκνά γιὰ νὰ ζήσουμε εἰρηνικά σ' αὐτὸ τὸ καταφύγιο. Τὸ τέλος τῆς σήμερινης ἡμέρας ἴσως νὰ μὴ μὰς βρῇ πιά ἐδῶ. Θέλεις νὰ ζητήσης γιὰ μένα ἕνα ραντεβὺ ἀπὸ τὸν κ. κόμητα Έκτωρα ντέ Σαμπανείλ, ἂν ελευθερωθῇ πραγματικῶς, ὥπως μοῦ εἶπες ;

—Θέλω ὅ,τι ἐσεῖς θέλετε, ἀγαπημένη σενορίτα, μὰ ὁ ὑπολοχαγὸς Έκτωρ ντέ Σαμπανείλ κινδυνεύει ὅπως ἐσεῖς, μέσα σ' αὐτὴ τὴ χώρα καὶ ἴσως μάλιστα περισσότερο κ' ἀπὸ σὰς. Γιατὶ νὰ ἐνδοσώμε τὸς δύο αὐτοὺς κινδύνους τὴ στιγμή πού θὰ μπορούσε νὰ σὰς στηρίξῃ ἕνα πολὺ δυνατό χερί ;

—Εἰσαι βέβαιη, ὅτι θὰ εἶνε ελευθερός τὴν ὥρα πού θὰ ἔχω τὴν ἀνάγκη του ;

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

—Ἡ Ζοακίνα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὴν ἐρώτησί της.

τὴν παραγγελία σας στὸν κόμητα Έκτωρα ντέ Σαμπανείλ.

Ἡ Ζοακίνα κοκκίνισε καὶ ἡ φλόγα τῶν ματιῶν της δυναμώσκει.

—Έκείνοι πού φυλάκισαν τὸν πατέρα μου εἶνε Ἰσπανοί !

εἶπε μὲ θυμὸ καὶ δυσάρεσκεια. Θέλω νὰ πάω ὅπὸ τὸν θησαυρὸν τῶν Καμπανίλ, ἐκεῖνο πού χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ελευθερία τοῦ πατέρα μου. Κι' εἰπα, δὲν ξέρεις ἐσύ !

φώναξε ἀφίνοντας ἀδέσμευτο τὸ πᾶθος της. Ὁ Πορτογάλος πού ἔχει τὴν διπλὴ τέρατος ἀγορεύει. Εἶνε ἐδῶ, σὲ προειδοποιῶ, ἐκεῖνοι πού μὰς κυνηγοῦν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸν ὅποιον τὰ χτυπήματα μοιάζουν μὲ τὰ χτυπήματα τῆς μοῖρας...

—Ἀξάφνα, ἐνῶ μιλοῦσε, σηκώθηκε κ' ἔκανε μερικά βήματα πίσω. Ἡ στάσις της ἐξεδήλωνε ἕνα εἶδος φοβῆς.

—Τὴν πρώτη φορά πού ἤρθε στὸν πύργο, ἔταυσε μὲ μὴ φωνὴν τσακισμένη καὶ θαθεῖα, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους σοῦ μιλοῦ, μαχαίρωναν τὸν Κάισαρα, μπροστὸς τὸν πύργο κ' ἔκλειναν τὴν ἀδελφὴ μου τὴ Λευκή... Ποιὰ εἶσαι σὺ ;

Δὲν μὰς ἀγαπᾷς. Μὰς μισεῖς ὅμως. Μοιάζεις μὲ μὰ κόρη τῶν Καμπανίλ καὶ λένε πὼς ὁ πατέρας μου εἶχε καὶ μὴ ἄλλη κόρη ἢ ὅποια πρέπει νὰ ἔσῃ ἀπὸ τὸν θάνατό μας.

Ταλαντεύθηκε, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀγριότητα τοῦ θυμοῦ της, μὰ ἔπειτα γοητευτικῶς μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ δύο σταυρωμένα χέρια τῆς Λίλιας, ἡ ὁποία τὴν κυττοῦσε μὲ μὴ θλιμμένην τρυφερότητα. Τὸ στήθος της χτυποῦσε σάν νὰ ἦταν ἔτοιμο νὰ σπάσῃ, οἱ λυγμοὶ τὴν ἐκινῶσαν κ' ἐλάληρο τὸ φτωχὸ της κορμὶ ἔτρεμε.

Τέλος τὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της πλημμυρίζοντας τὰ μάγουλά της καὶ τὰ χέρια τῆς Ζοανίτας.

—Συγχώρα με, ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι, σπλαχνίσου με, σὲ παρακαλῶ, πολυαγαπημένη μου ἀδελφούλα !

Δὲν ἔχω παρὰ ἐσένα καὶ ὁμοῦ σὲ βρίζω !

—Ὁ ! ξέρεῖς καὶ πὼς εἶμαι τρελλή καμιά φορά... Εἰμαστε πολὺ δυστυχισμένες καὶ δὲν εἶμαι, παρὰ ἐγὼ, βλάμεις, στὴν ὁποία ἔλαχε ἡ τύχη νὰ φανερωθῇ τὸ τοῦ ἐμοῦ μυστικό.

—Εἰμαστε δύο, εἶπε ἡ Λίλιας μὲ τὴν φωνὴν της πού ἦταν πὺ γλυκεῖα ἀπὸ ἀγγέλου, σφίγγοντας τὴ Ζοακίνα στὸ στήθος της.

—Πῶς ; τὸ ξέρεις κ' ἐσύ τὸ μυστικό ;

—Μὲ τὸν πὺ ἀκριβὴ καὶ ὀριστικῶς τρόπο.

—Καὶ νομίζετε, σενορίτα, ξανάτε, ἡ Λίλιας, ὅσοτερά ἀπὸ μὴ σιωπῇ, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλύψετε τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα σας ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι πού θὰ γίνῃ σύζυγός σας ;

Ἡ Ζοακίνα τὴν κυττοῦσε κατάπληκτη.

—Τὸ μυστικὸ ἐνός Ἰσπανοῦ σὲ ἕνα Γάλλο ;

ἐξομολόγησε ἡ Λίλιας μὲ μὰ σοβαρότητα πού διακρίως μεγάλωνε Ἀποσώφον τὸν λόγο μου καὶ ἀνοῦμαι νὰ μεταβιβάσω

τὴν παραγγελία σας στὸν κόμητα Έκτωρα ντέ Σαμπανείλ.

Ἡ Ζοακίνα κοκκίνισε καὶ ἡ φλόγα τῶν ματιῶν της δυναμώσκει.

—Έκείνοι πού φυλάκισαν τὸν πατέρα μου εἶνε Ἰσπανοί !

εἶπε μὲ θυμὸ καὶ δυσάρεσκεια. Θέλω νὰ πάω ὅπὸ τὸν θησαυρὸν τῶν Καμπανίλ, ἐκεῖνο πού χρειάζεται γιὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ελευθερία τοῦ πατέρα μου. Κι' εἰπα, δὲν ξέρεις ἐσύ !

φώναξε ἀφίνοντας ἀδέσμευτο τὸ πᾶθος της. Ὁ Πορτογάλος πού ἔχει τὴν διπλὴ τέρατος ἀγορεύει. Εἶνε ἐδῶ, σὲ προειδοποιῶ, ἐκεῖνοι πού μὰς κυνηγοῦν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ τὸν ὅποιον τὰ χτυπήματα μοιάζουν μὲ τὰ χτυπήματα τῆς μοῖρας...

—Ἀξάφνα, ἐνῶ μιλοῦσε, σηκώθηκε κ' ἔκανε μερικά βήματα πίσω. Ἡ στάσις της ἐξεδήλωνε ἕνα εἶδος φοβῆς.

—Τὴν πρώτη φορά πού ἤρθε στὸν πύργο, ἔταυσε μὲ μὴ φωνὴν τσακισμένη καὶ θαθεῖα, αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ τοὺς ὁποίους σοῦ μιλοῦ, μαχαίρωναν τὸν Κάισαρα, μπροστὸς τὸν πύργο κ' ἔκλειναν τὴν ἀδελφὴ μου τὴ Λευκή... Ποιὰ εἶσαι σὺ ;

Δὲν μὰς ἀγαπᾷς. Μὰς μισεῖς ὅμως. Μοιάζεις μὲ μὰ κόρη τῶν Καμπανίλ καὶ λένε πὼς ὁ πατέρας μου εἶχε καὶ μὴ ἄλλη κόρη ἢ ὅποια πρέπει νὰ ἔσῃ ἀπὸ τὸν θάνατό μας.

Ταλαντεύθηκε, ἐξαντλημένη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀγριότητα τοῦ θυμοῦ της, μὰ ἔπειτα γοητευτικῶς μὲ τὸ κεφάλι μέσα στὰ δύο σταυρωμένα χέρια τῆς Λίλιας, ἡ ὁποία τὴν κυττοῦσε μὲ μὴ θλιμμένην τρυφερότητα. Τὸ στήθος της χτυποῦσε σάν νὰ ἦταν ἔτοιμο νὰ σπάσῃ, οἱ λυγμοὶ τὴν ἐκινῶσαν κ' ἐλάληρο τὸ φτωχὸ της κορμὶ ἔτρεμε.

Τέλος τὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της πλημμυρίζοντας τὰ μάγουλά της καὶ τὰ χέρια τῆς Ζοανίτας.

—Συγχώρα με, ψιθύρισε μὲ ἀπόγνωσι, σπλαχνίσου με, σὲ παρακαλῶ, πολυαγαπημένη μου ἀδελφούλα !

Δὲν ἔχω παρὰ ἐσένα καὶ ὁμοῦ σὲ βρίζω !

—Ὁ ! ξέρεῖς καὶ πὼς εἶμαι τρελλή καμιά φορά... Εἰμαστε πολὺ δυστυχισμένες καὶ δὲν εἶμαι, παρὰ ἐγὼ, βλάμεις, στὴν ὁποία ἔλαχε ἡ τύχη νὰ φανερωθῇ τὸ τοῦ ἐμοῦ μυστικό.

—Εἰμαστε δύο, εἶπε ἡ Λίλιας μὲ τὴν φωνὴν της πού ἦταν πὺ γλυκεῖα ἀπὸ ἀγγέλου, σφίγγοντας τὴ Ζοακίνα στὸ στήθος της.

—Πῶς ; τὸ ξέρεις κ' ἐσύ τὸ μυστικό ;

—Μὲ τὸν πὺ ἀκριβὴ καὶ ὀριστικῶς τρόπο.

—Καὶ νομίζετε, σενορίτα, ξανάτε, ἡ Λίλιας, ὅσοτερά ἀπὸ μὴ σιωπῇ, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ ἀποκαλύψετε τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα σας ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι πού θὰ γίνῃ σύζυγός σας ;

Ἡ Ζοακίνα τὴν κυττοῦσε κατάπληκτη.

—Τὸ μυστικὸ ἐνός Ἰσπανοῦ σὲ ἕνα Γάλλο ;

ἐξομολόγησε ἡ Λίλιας μὲ μὰ σοβαρότητα πού διακρίως μεγάλωνε Ἀποσώφον τὸν λόγο μου καὶ ἀνοῦμαι νὰ μεταβιβάσω

τὴν παραγγελία σας στὸν κόμητα Έκτωρα ντέ Σαμπανείλ.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΟΙ "ΦΥΛΑΚΕΣ-ΑΓΓΕΛΟΙ,, ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Μία συνέντευξη με τον πιο παλιό Παρισινό «σωματοφύλακα». 'Ο εφιάλτης του τραπέζιου Ρομπέρ Μαρτέλ. 'Η έρωτική δικη της έχρυνος ντε Λ... Ένας παράξενος έγχρως. 'Ο Πουανκιάρ και οι μυστικοί αστυνόμοι. 'Η αγωνιώδης ζωή ενός διπλωμάτου, κλπ. κλπ.

Γενική Ασφάλεια κάθε κράτους διαδέχεται έναν αριθμό μορφωμένων ή αστυνομικών, οι οποίοι χρησιμοποιούνται ως «φύλακες-αγγελοι» του ανωτάτου άρχοντος της χώρας, του πρωθυπουργού και των άλλων προσωπικοτήτων. Μα και κάθε πολίτης μπορεί να ζητήσει από την αστυνομία ένα τέτοιο φύλακα, όταν κατάλαβε ότι απειλείται η ζωή του. Οι «φύλακες-αγγελοι» λοιπόν έχουν ένα πλήθος εξουσιών. 'Ο κ. Λουί Ρανσόν, ένας από τους πιο παλιούς «σωματοφύλακες» που διηγήθηκε μερικά από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπέτειές του.

—Ένα βράδυ, μου είπε, θυμάμαι με δυο συνδεδεμένους μου στο αστυνομικό τμήμα της οδού Σουαί, όταν ξαφνικά άκουσταν βιαστικά βήματα στο διάδρομο κι ένας άνθρωπος μπήκε στο γραφείο κι έπεσε ξαπλωμένος σε μια καρέκλα. Ήταν ντυμένος μ' εξαίρετη κομψότητα, μα το πρόσωπό του είχε μια έκφραση απεριγραπτών τρόμων.

—Κύριε δικηγόρε, είπε στον ένα από τους αστυνομικούς, γλιτώστε με από τα χέρια του. Μια βδομάδα τώρα με παρακολουθεί και ζητάει να βρή την κατάλληλη ευκαιρία για να με σκοτώσει. Απόψε μάλιστα, το βράδυ, με είδωποσε ότι θα ξεκαθαρίσει μαζί μου τους λογαριασμούς του.

—'Ο αστυνομικός κίνησε προσεκτικά τον τρομοκρατημένο άνθρωπο κι έπειτα του είπε: —'Αν δεν απαντάει είμαστε ο τραπέζιτης Ρομπέρ Μαρτέλ. —'Ακριβώς, κ. δικηγόρε. —Θα σας παρακαλέσω να μās διηγηθήτε λεπτομερώς τί σας συμβαίνει.

—Ένας από τους πελάτες μου ο Μωρίς Σομιέ μου είχε αναθέσει να του αγοράσω ένα πλήθος μετοχών, χωρίς να ζητήσει τη συμβουλή μου. Άν πράγματι άξιζαν να θυσιάσει κάνει μια δολοφονία περίπου. Καί, φυσικά, όπως συμβαίνει πολλές φορές, ή μετοχή αυτές έπεσαν σε μια εξαιρετικά κακή τιμή κι ο πελάτης μου έχασε όλα του τα χρήματα. Από εκείνη τη μέρα ο Σομιέ με τρέφει για μένα ένα θανάσιμο μίσος. Ορκίστηκε να με σκοτώσει. Με περιμένει δολοφονίες όρες έξω από την τράπεζα και σήμερα είπε στους υπαλλήλους μου ότι δεν θα με ξαναδουν, γιατί κάποιος έχει κάνει λογαριασμούς να κανονιστεί μαζί μου. Καταλαβαίνετε τώρα, κ. αστυνομίκο, το φόβο μου. Κινδυνεύω σε κάθε βήμα να δεχθώ μια σφαίρα περιστροφής. Γι' αυτό ζητάω τη συνδρομή σας.

—'Ο Ρομπέρ Μαρτέλ ήταν ένας από τους πιο γνωστούς και τους πιο έντιμους τραπεζίτες του Παρισιού. Ασφαλώς δε θα είχε πέσει

θύμα κανενός ανισορρόπου, ο οποίος είχε χάσει τα λογικά του μετά την οικονομική καταστροφή του. Αιτός ο τρελλός φαίνεται, ότι δεν είχε πια καμιά άλλη επιθυμία, παρά πως να «ξεκαθαρίσει» τον άτυχο τραπεζίτη, ο οποίος ήταν η αιτία της δυστυχίας του.

—Θα σας δώσω έναν «φύλακα-αγγελο», του είπε ο δικηγόρος του τραπεζίτη, όταν άκουσε την ιστορία του, για να προσέχει τη ζωή σας. Όσο για τον Σομιέ δεν υπάρχει πια λόγος να τον φοβάστε.

Και πράγματι, την άλλη μέρα το πρωί, ο Μωρίς Σομιέ συνελήφθη, έξω από την τράπεζα του κ. Μαρτέλ. Στις τσέπες του βρέθηκαν δυο πιστόλια κι ένα σωρό σφαίρες, εάν να επρόκειτο να έξω τον ένα δολοφονο σύνταγμα έχρυνος του. Κι έτσι ήσυχασε ο Παρισινός τραπεζίτης από τις απειλές του τρελλού πελάτου του.

—Μα γιατί αυτοί οι αστυνομικοί της Ασφαλείας λέγονται «φύλακες-αγγελοι»; ρώτησα τον φίλο μου.

—Γιατί απλούστατα προσέχουν τη ζωή των ανθρώπων που ζητούν τη συνδρομή τους. Καθώς καταλαβαίνετε, είναι μια παραπομπή δολοφονίας γιατί έχει πολλούς κινδύνους και μεγάλες απειλές.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο διάσημος Άγγλος ιστορικός Κάρλαυ

«φύλακες-αγγελοι» είναι ή σκηλ πολλών διασημών καλλιτεχνών, όλων των πολιτικών μας και των εκπαιδευτικών. Πρέπει να γνωρίζουμε όλες τις υποθέσεις του ανθρώπου του οποίου έχει αναλάβει τη φύλαξη, τα πρόσωπα του περιβάλλοντός του, την ιδιωτική ζωή του. Είναι δηλαδή μια εμπιστευτική θέση που χρειάζεται ανθρώπους που έχουν μια κρατική τή γλώσσα τους. Ίδου τι μου συνέβη πρό καιρού όταν ήμουν στην υπηρεσία ενός υπουργού. Μη ζητάς βέβαια να σ' αναφέρω τ' όνομά του. Δεν μου επιτρέπεται. Αιτός ο υπουργός φημιζόταν ότι μόνο για την εξουσία του, αλλά και για τις έρωτικές του κατακτήσεις. Μια μέρα, όμως, παρατήρησα ότι, όπου και να πήγαινε, τον παρακολουθούσε μια εξαιρετικά όμορφη κυρία. Στην άσχημ δεν έδωσα καί μεγάλη σημασία. Όταν όμως πέρασαν δυο εβδομάδες, αναγκάστηκα να ρωτήσω τον υπουργό ποιά ήταν αυτή ή κυρία, που τον παρακολουθούσε με τόσο επιμονή. Έκείνος χαμογέλασε και μου απάντησε: —Είπε μια ιδιωτική υπόθεση.

—Επειδή είχα εθιστεί για τη ζωή του, ζήτησα τότε μερικές πληροφορίες για την όμορφη κυρία κι έμαθα πράγματι ότι ήταν ή βαρύνη ντε Λ... μια πολύ πλούσια χήρα.

ή οποία ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον υπουργό. Μα φημιζόταν για την περιπετειώδη ζωή της κι εκείνος επειδή δεν ήθελε να βρούν άφορη ή έφημερίδες της αντιπολίτευσης για να τον χτυπήσουν, απέφυγε να συνδεθεί μαζί της. Αιτή ή ιστορία όμως είχε ένα παραπομπή τραγικό τέλος και σε βεβαιώ ότι καίσα πολλή για να μη μάθουν οι δημοσιογράφοι την αλήθεια, εκείνη την εποχή της πολιτικής κρίσεως. Μια μέρα, την ώρα που τ' αυτοκίνητο του υπουργού έβγαине από το ύπουργό, ή βαρύνη Λ... στάθηκε ξαφνικά μπροστά του, βγαλε ένα μικρό περιστροφικό, σημάδεψε τον υπουργό και πυροβόλησε! Με την ίδια ταχύτητα κατόπιν το στήριξε στον κρόταφό της και τράβηξε τη σκανδάλη. 'Ο υπουργός εύντυχως δεν έπαθε τίποτε γιατί ή σφαίρα άστόχησε νεκρή στο λινόστρωτο.

Για ν' αποργώ το σκάνδαλο, αναγκάστηκα, τότε, να διαδώσω ότι ή βαρύνη ήταν μια επικίνδυνη τρελή που έχρταν κάθε μέρα στο γραφείο του υπουργού για να τη ζητήσει ένα σωρό κρουσέτιας για αντιμαρτυρίες γνωστούς της κι ότι είχε αποπειραθεί να τον σκοτώσει επειδή την κορόιδευε. Ή αλήθεια, όμως ήταν πολύ διαφορετική. Ή βαρύνη είχε αποφασίσει να σκοτώσει τον άγαμήμιό της ύπουργό και κατόπιν ν' αυτοκτονήσει, αφού δεν μπορούσε να ύποφέρει την άδιαφορία του. Και, καθώς είδες, προσπάθησε να πραγματοποιήσει το σχέδιό της.

Μια άλλη φορά ήμουν ο «φύλας-αγγελο» ενός βουλευτού, ο οποίος κάθε πρωί με την αλληλογραφία του έπαιρνε κι ένα παράξενο σημείωμα, το οποίο είχε ζωγραφισμένο στην άριστερή άκρη ένα χάρο με το δρεπάνι του κι έγραφε τα εξής στερεότυπα:

«Δέν μου άρέσει το κεφάλι σου, γι' αυτό θα στο κόψω!» Δέν ύπηρεζε καμιά άμυνή, ότι κάποιος τρελλός είχε βάψει στο μάτι τον άτυχο βουλευτή. Άλλά πούος ήταν αιτός ο ανισορρόπος; Άρχισα ν' ανησυχώ για τη ζωή του «πελάτου» μου, όταν ένα βράδυ στο προαύλιο της Βουλής με πλησίασε ένα παράξενος ύποκειμενο και με ρώτησε αν είμαι ο αστυνόμικός του κ. Ρ... Κι όταν του απάντησα καταφατικά, μου είπε μ' ένα παράξενο γέλιο:

—Είδες τί άσχημο κεφάλι που έχει; Ναίξεις ότι είναι κοροϊδία; Αιτό μου ήταν άρετό για να καταλάβω ότι είχα προστά μου τον τρομερό εφιάλτη του βουλευτού. Έσπευσα λοιπόν να τον συλλάβω και να του περάσω τις χειροπέδες. Όταν δέ του έκανα σωματική έρευνα ανακάλυψα στις τσέπες του δυο χειροβομβίδες κι ένα μικρόνιγκ. Αιτός ο τρελλός είχε αποφασίσει φαίνεται να ξε-

καθαρίσει» εκείνο το βράδυ τον άτυχο «πελάτη» μου.

Έκείνοι όμως που μας κάνουν να θυσιάζουμε σε μια διαρκή άγωνία είναι οι διάφοροι Πρόεδροι της Δημοκρατίας κι οι πρωθυπουργοί! 'Ο καθέας τους έχει τις ίδιες τροπές του και τις ιδέες του για τον γαλλικό λαό. 'Ο Γκαστόν Ντουμέργκ, παραδείγματος χάριν, ήταν ο πιο ήσυχος κι ο πιο καλός «προστατευόμενος» μας. Δέν στενοχωριόταν καθόλου που τον παρακολουθούσαν κι άκουγε κάθε παράκλησή μας. 'Ο Ραϊμόνδος Πουανκιάρ όμως ήταν τόσο δύστροπος και τόσο ήθιμονε μαζί μας, ώστε αναγκάσαμε να τον παρακολουθούμε με χίλιες προφυλάξεις. Όταν τύχαινε να μās αντικριθεί μας έλεγε με στενοχωρημένο ύφος:

—Παιδιά, μη κοιράζεσαστε άδικως. Όλοι οι Γάλλοι είναι σωματοφύλακές μου. Κι' όλοι με προσέχουν εάν κι' εσάς. Άφήστε με λοιπόν ελεύθερο...

Μα καθώς καταλαβαίνετε, δεν μπορούσαμε να τον αφήσουμε. Στο Παρίσι ύπρχαν ένα σωρό άναρχοί:

Μα κι' ο δολοφονηθείς Πρόεδρος της Δημοκρατίας Ντουμέργκ ήθελε να μη τον παρακολουθούμε. Πολλές φορές, μάλιστα, έσπευγε με τα πόδια από το προεδρικό μέγαρο, για να κάνει ένα περίπατο, εάν άστος στα παρισινα βουλεύματα και να διασκεδάσει με την κρίση των δρομών. Οι «φύλακες-αγγελοι» του αιτές τις ώρες θοισκόντουσαν διαρκώς σε μια θανάσιμη άγνοία. Είχαν μήπως κανένα προαίσθημα; Πούος έξερε. Ή αλήθεια είναι ότι ο Πρόεδρος Ντουμέργκ, καθώς έξερε, έπεσε νεκρός από τις δολοφονικές σφαίρες του παράφρονος Γκρογκνύλφ πριν να προλάβουν οι «σωματοφύλακες» του να τον προστατεύσουν.

Πολλές όμως προσωπικότητες του πολιτικού και του καλλιτεχνικού κόσμου φοβούνται τόσο τη ζωή τους ώστε, την παραμικρή ύπόνοια να έχουν για ένα άτομο, ζητούν την συνδρομή της αστυνομίας. Ένας τέτοιος «πελάτης» μας ήταν κι' ο προσβητής μας ζένης δυνάμεις. Αιτός ο διπλωμάτης φοβόταν παραπομπή μη τον δολοφονήσουν γι' αιτό ένας ζητιάνος να χτυπήσει την πόρτα του ηέγράφου του έπιανε άμέσως το τηλέφωνο κι άναστάσωνε την αστυνομία καλώντας σε βοήθεια. Δέν εμπιστευόταν ούτε κι' αιτούς τους «φύλακες-αγγελοές» του φοβόμενος μήπως καίνε τους δοροδοκίσει. Γι' αιτό τους έλαζε κάθε μέρα και μάλιστα τους έδινε και ήγειμονικά δορά. Εύντυχως ότι ο τόσο φοβιτάρας διπλωμάτης μετετέθη σε μια άλλη προσβεία κι έτσι ήσυχάσαμε από τις φωνές του και τα παρακάλια του.

Καθώς βλέπετε λοιπόν, μου είπε τελειώνοντας ο φίλος μου, οι «φύλακες-αγγελοι» πρέπει όχι μόνο να είναι εύγενείς και μορφωμένοι αλλά να έχουν και μεγάλη έπιμονή. Έχουν να κάνουν πάντα με προσοικότητες. Κι' όλοι οι «μεγάλοι άνδρες» δεν φημιζονται ούτε για τον ήρωα χαρακτήρα τους ούτε για τα ηρωικά χαρίσματά τους.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Το ξέρω πως ο άνδρας σας δεν θα γυρίσει πίσω... —Πούος σάς το είπε αυτό;... —Άπεναντ ή ας μπορεί ναρρή από στιγμή σε στιγμή. Και αν σάς βρή εδώ, τότε τί γίνεται;

—Όποτε φοβάστε;

—Κάθε άλλο. Μα δεν θέλω, το ξέρετε καλά...

—Μήπως δεν σάς άρέσει;

—Άγαπώ το σέξυρο μου και δεν θέλω να τον άπατήσω. Θα γινόμουν τότε γι' αυτόν μια γυναίκα του δρόμου!...

Και, λέγοντας τα λόγια αιτά ή Μπιάνκα, γύρισε περιφρονητικά το πρόσωπό της προς τον έπισκέπτη. Είχε μισοκλεισμένα τα μάτια της και το στήθος της φούσκωνε άσυγκράτητα από την άγνοία και τον τρόμο που τη πλημύριζε.

Ο ένοχλητικός έκείνος άνδρας με μια άπαισιμη χειρονομία θέλησε τότε να χαιδέψει τα δόγηνια μπράτσα της. Ή Μπιάνκα όμως τραβήχτηκε με άποστορη και του είπε:

—Πρέπει να καταλάβετε, κύριε, ότι ή παρουσία σας εδώ μέσα, τη στιγμή μάλιστα που λείπει ο άνδρας μου, με φέρνει σε πολύ δύσκολη θέση. Άλλωστε, ο Βίκτωρ δεν σάς βλέπει με καλό μάτι.

—Όποτε δεν πρέπει να ξαναέρω σπίτι σας;

—Ναί...

—Μά δεν μπορώ να κάνω άλλως. Θέλω να σας βλέπω συχνά από κοντά. Σας αγαπώ!

—Προσπαθήστε να παραγυρηθήτε...

—Δέν μπορώ!...

Την είχε πάρει από τα γυναικούς μπράτσα και προσπαθούσε να την αγκαλιάσει και να σμίξει τα φλογισμένα χείλη του με τα δικά της. Μα ή γυναίκα του Βίκτωρος, είρωστη, και σβέλα καθώς ήταν, του γλύστισε από τα χέρια.

Τώρα, μέσα σ' εκείνο το δωμάτιο, του χαμυλίσπιτου που ήταν χτισμένο σε μια άπαισιμη συνοικία της Γιάβας, άκουγότανσαν βαθεία-βαθεία δυο άναπνοες γεμάτες άγνοία. Κι' έτσι ο κατός που γινότανε στο πλαγινό δωμάτιο από το τράνταγμα ενός βασιλιάς άλυσίδας δεν μπόρεσε να φτάσει ως τ' αιτιά τους. 'Ο Ράμπος, ο άδραγκοτάγκος είχε κόψει την αλυσίδα του και φεύγοντας από το κλουβί του, είχε πλησιάσει στο δωμάτιο, απ' όπου άκουγε τη κίχτερνή εκείνη φιλονικία.

Ο Ράμπος ήταν ένας ήμερος άδραγκοτάγκος, που τον είχε φέρει ο Βίκτωρ από την Ίνδονία, όταν γύρισε από μια εξορευτική άποστολή. Όταν έλειπε σε λαντα τοξείδι ο Βίκτωρ δεν άνησυχούσε και τόσο για την Μπιάνκα του, γιατί ο Ράμπος ήταν για το σπίτι του ένας πιστός και άφοισμένος ύπηρετης. Δέν χόνανε όμως την κνρία του, γιατί μόλις έφτανε ο άφέντης του, άμέσως ή Μπιάνκα έπιανε και τον έβλεπε στο κλουβί

του. Κι' από ο Ράμπος τώφερνε πολύ θορεία. Ήθελε ναμια πάντα ελεύθερος, να τριμυρίσει έξω στην αήλη και μέσα στο σπίτι, εάν τέλειος νοικοκύρης κι' άναπληρωτής τ' άφεντικού του, να βλέπει και να παρακολουθεί όλα τα πράγματα.

Μόλις άκουσε λοιπόν την παράφρη εκείνη σύζητησι της Μπιάνκας και του έπιμονου νικητενίου έπισκέπτη της, ο Ράμπος έσπασε τα δεσμά του για να δει τί συνέβαινε. Σάν άπολυτρώθηκε, βιάχτηκε στα νύχια, άίμωσε στο σάλονάκι και παρακολουθούσε τη σσηνή που γινόταν μέσα. Φανόταν πολύ έξαγριωμένος. Δέν θέλησε γάμνη μέσα, γιατί είχε την περφόρεια να ιδεί ως που θάφταν ή έπιμονή εκείνου του άνδρουπου.

—Πηγαίνετε τώρα γιατί είναι πολύ άγνά, άκούστηκε να λεί ή Μπιάνκα ιστόν παράξενο έπισκέπτη της, με μια έντονη φωνή.

—Δέν το κουνάω άν δεν μου δώστε τοιλάχριον ένα... φίλι!...

—Μου προσέβαίτε άηδία, επί τέλους...

—Όποτε δεν θέλετε, λοιπόν;....

Κι' άμέσως άνοιξε ένα συτάρκι μέσα στο όποιο έξεσε προς ο Βίκτωρ είχε το πιστόλι του. Το πήρε και στρέφοντάς το κατέπαινο στη Μπιάνκα, της είπε:

—Τώρα πια δεν θα μου γλυτώσει. Ζωντανή ή νεκρή θα σε άντισω!...

Ή Μπιάνκα τρέμοντας σόγγωμη έμεινε άποσβολομένη. 'Ο έπισκέπτης εκείνος άφησε τότε το πιστόλι πάνω στο κομοδίνο πλησίον το ήθια του και το φίλησε. 'Ο Ράμπος παρακολουθούσε τη σσηνή με γοητισμένα τα μάτια.

Ή Μπιάνκα είχε κλεισμένα τα παραθυρόφυλλα του σαλονιού της και καθότανε σε μια καρέκλα κεντώντας ένα έργοχέριο.

—Και ξεπυρέδωνες πολλά έτος τώρα;... Ξαναρώτησε εκείνος έπιμονος.

—Χμ... Για να παραδεχθώ ένα έργο μου της προκοπής, πρέπει να άποκεφαλίσω προηγουμένως ένα δυό δοκιμαστικά!... Ξανάπε ο μεγίλος γλύπτης χαμογελαστός.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφω: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

πως έδρε τη βραδεία εκείνη να κάνει ο «άλλος».

Ή Μπιάνκα άφησε τότε μια στιγμιά φωνή, γέροντας προς τα πίσω το γλωιδό πρόσωπό της, και σπρώχνοντας από κοντά της τον Ράμπος, προσπαθούσε άπεγνόμενα ν' άλλάγη από τα χέρια του. Στο τέλος κατόρθωσε να γλυτώσει και τρέχοντας πήρε το πιστολιού του Βίκτωρος και του κατέφερε άλύπητα μια, κατακέφαλα. Το έξω μούγγρισε από τον πόνο του κι' άποτραβήχτηκε προς στιγμήν, πιάνοντας σφίχτα το κεφάλι του με τα δυό του χέρια. Μόλις ένοιωσε ο Ράμπος πως μάτωσαν τα χέρια του από την πληγή του, ξεαγοιάθηκε. Έκανε σάν φρενασιμένος ένα σάλο κι' άνοιξε το συτάρκι — όπως είχε κάνει κι' ο «άλλος» — κι' έσυρε το πιστόλι του άφεντικού του, που βρισκόταν πάντα εκεί μέσα. 'Ο άδραγκοτάγκος έστρεψε το πιστόλι προς τη Μπιάνκα και πυροβόλησε. Ή γυναίκα του Βίκτωρος κωλύστηκε κάτω άναίσθητη. Ένα κίμα αίματος ξεχύθηκε από το στήθος της πούβαρε κατακόκκινη την μελόδα της.

Ο Ράμπος ξανάβαλε το πιστόλι στη θέση του και πλησίασε κατόπιν το ήθια του. Σίμωσε τα χείλη του πάνω στο μέτωπο της κνρίας του και δυό δάκρυα κύλισαν από τα μάτια του. Ύστερα με γρήγορα βήματα βρόθηκε στο δρόμο. Έρριξε μια τελευταία ματιά τριγύρω του κι' άμέσως όμωρε με άστραπιαία ταχύτητα προς το δάσος, όπου εξαφανίστηκε για πάντα.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΘΟΡΒΑΛΔΕΝ... ΔΗΜΙΟΣ!

Ο περίφημος γλύπτης της Δανίας Θορβάλδεμ, δέχθηκε ένα πρωί, το 1801, στο άτελλό του, την έπισκεψη ενός έπιστηδίου φίλου του.

—Μά τί κάνεις αιτό;... τον ρώτησε εκείνος έπιμονος σε μια στιγμή, βλέποντάς τον να άποκεφαλίζει με έναν βαρύ λαστό δυό μοιράεινες πρωτότες.

—Κάνω χρέη δημίου, φίλε μου, σε δυο άγαλματά μου βρισκω εκ των ύστερων ελαττώματα!... άπάντησε γαλήνια ο θεός όσο και μετωφύων εκείνος καλλιτέχνης.

—Και ξεπυρέδωνες πολλά έτος τώρα;... Ξαναρώτησε εκείνος έπιμονος.

—Χμ... Για να παραδεχθώ ένα έργο μου της προκοπής, πρέπει να άποκεφαλίσω προηγουμένως ένα δυό δοκιμαστικά!... Ξανάπε ο μεγίλος γλύπτης χαμογελαστός.

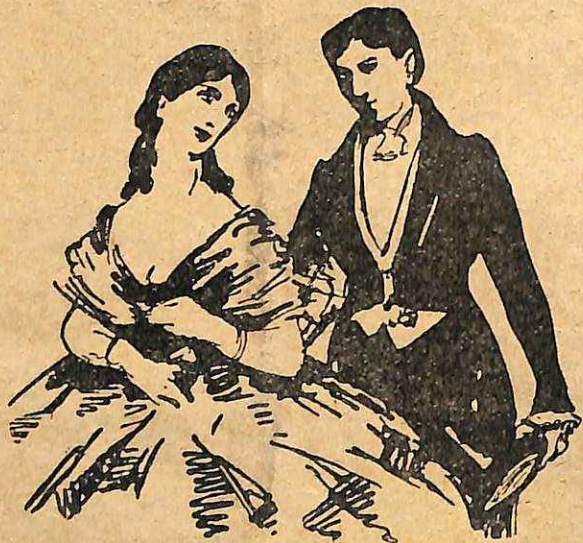
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράφω: «Οικογένειαν», Λέκα 7, Αθήνας.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

περίφημος βιο-
λινίστας Ρο-
σέτι καθότι αν-
μαζία σε
μια άναπαι-
κή πολυθρόνα
στην αντισμέ-
νη βεράντα
του ξενόδο-
χείου «Νό-
μαντι», στη
Ντωβλ. Γνώ-
του ήταν ένας
κύκλος από
φαντασι-
ο-
θαυμαστάς κι' όμορφες θαυμαστρί-
ες της μαγευτικής τέχνης του. Ό-
λοι μιλούσαν για τις αλημονήστες
εκτελέσεις του Ροσέτι κι' ό κα-
νας προσπάθησε να βρή πού μου-
σικό κομμάτι ήταν το εφάρθε του.
—Είπε ή «Ελεγεία» του Έρνστ!
είπε σε κάποια στιγμή ό παχύσαρ-
κος σύμβουλος Μπάουερ.
—Όχι δά, ξεχνάτε το «Κον-
σέρτο» του Μέντελσον ; του ά-
πάντησε μία όμοια κυρία, θαμνί-
σαν κοίτεια, ή όποια κτύπαζε με
υπερβολική τρυφερότητα τόν ώ-
μοφο μουσικό.
—Εγώ έχω την γνώμη ότι τό
πνεύμα της μουσικής του Σοπέν
ταυριάζει περισσότερο με τό πνεύ-
μα του «μαέστρου» μας, παρατή-
ρησε μία χοντρή Όλλανδέζα, «ν-
ναίκα ενός βασιλοπούλου έμπόρου
διαμαντιών.
—Δέν έχετε δίκιο ! Έκανε τότε
μία γλυκιά γυναικεία φωνή, πού
έτρεφε από τη συγκίνηση. Ή κα-
λύτερη εκτέλεσις του άγαπημένου
μας «μαέστρου» είναι «Οι παλμοί»
του Παγκανίνι.
Ή γυναικα του Όλλανδο έμ-
πόρου κτύπαζε με τό χρυσά γυα-
λιά της την κυρία με τη γλυκιά
φωνή και χαμογέλασε με περιφρό-
νησι. Ό παχύσαρκος σύμβουλος
Μπάουερ όστόσο γύρισε τό κεφά-
λι γεμάτος θαυμασμό. Κι' αυτός
άκούη ό Ροσέτι, πού παρακολού-
θουσε τη συζήτηση, έκοιξε μία μα-
τιά κι' είδε κατάπληκτος ότι είχε
δίπλα του μία υπέροχη νεαρή
κυρία με σαγηνευτικά μάτια. Στα
χέρια της κρατούσε ένα μουσικό
από κόκκινα τριανταφυλλά.
—Είμαι ή Μαίρη Ντωβλ -
Μπλάνς, είτε ή κυρία με τό τρε-
νιόφιλο, δίχως να διστάση. Με
συγχωρείτε πού άνακατέψαμε έ-
τσι ξαφνικά στη συζήτησή σας, μα
δέν μπορούσα να μ'ην πω κι' εγώ
την ιδέα μου.
—Είπε μία Γαλλίδα κόμησησα,
φιθύρισε ό σύμβουλος Μπάουερ
στό αήτι του Ροσέτι.
Ό περιφρονησ βιολινίστας είχε
κολαυευθή από τό λόγια της, πε-
ρισσότερο από κάθε άλλη φορά.
—Καθήστε, παρακαλώ... της εί-
πε προσφρονώς της μία πολυ-
θρόνα. Είμαι πολύ εύτυχής πού έ-
κανα τη γνωριμία σας.
Ή όμορφη κόμησησα καθήσε
κοντά του.
—Εδώ και πέντε χρόνια δώσα-
τε μία συναντία στην Πράγα, του
είπε μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Εγώ
τότε ήμουν ένα μικρό κορίτσι, μα
δέν θα ξεχάσω ποτέ μου τό μαγι-

κό βιολί σας.
—Μου φάνεται ότι έμεις έμια-
στε περιττοί, έκανε σιγανά, με κα-
κία, ή χοντρή Όλλανδέζα και ση-
κώθηκε από την πολυθρόνα της.
Οι άλλοι, την άκολουθήσαν άμέ-
σως κι' έτσι ό βιολινίστας και ή
κόμησησα έμειναν μόνοι.
—Όλη την νύχτα, ύστερ' από
τό κονσέρτο έκλαιγα, στο κρεβάτι
μου, έξακολούθησε ή κόμησησα,
συγκινημένη. Ήταν άνοιξις τότε,
και μέσα στους ευνωδιασμούς κή-
πους κελαιδούσαν τ' αήδονια.
Πριν από εκείνη τη μέρα σάς εί-
χα άκούσει πολλές φορές, μα ώ-
νο, όταν άκουσα τους «Παλμούς»
του Παγκανίνι, ένιωσα την ύ-
περοχη ψυχής σας. Μα την άλλη
μέρα φύγατε από την Πράγα...
Α ! Τί γόησις πού είσαστε, «μαέ-
στρο», τί γόησις !
Ό Ροσέτι τού ήξερε πολύ κα-
λά ! Ήξερε πώς ήταν τό ειδωλο
των γυναικών, μήπως κάθε μέρα
δέν τού έκαναν αυτό τό κουτιλμέν-
το ;
—Καθήστε... Είμαι πολύ εύτυχής,
πού έκανα τη γνωριμία σας !...
—Με ξανακούσατε από τότε ;
ρώτησε περίεργος την όμορφη κό-
μησησα.
—Όχι. Μα θα έδινα άκούη και
την ψυχή μου για να ξανακούσω
τους «Παλμούς» του Παγκανίνι...
του είπε εκείνη με σαγηνευτικό
χαμόγελο.
—Ελάτε άπάντε στο διαμέρισμά
μου, της πρότεινε ό Ροσέτι. Θα
παίζω για σάς αυτό τό κομμάτι.
—Αλήθεια, μαέστρο ; φώναξε
κοινωνίζοντας από τη χαρά της, ή
όμορφη κόμησησα. Δέν μπορείτε να
φαντασθήτε πόσο σάς είμαι ευνώ-
μων. Θάρω δίχως άλλο... Άρε-
σόνόμ, μαέστρο...
Και μ' ένα άνάλαφρο βήμα έ-
φυγε από την ανθισμένη βεράντα.
Τό βράδυ, ό γραμματέας κι' ό υ-
πηρετής του Ροσέτι ντυτάζονταν
σαν με κυρτές κι' ανήσυχες νατιές.
Ό Ροσέτι περπατούσε άπάνω-κά-
τω στο δωμάτιό του, νευρικός,
ταραγμένος...
Όταν χτύπησε τό κουδούνι για
τό δείπνο, δέν είχε φορέσει άκούη
τό φράκο του. Είπε λοιπόν να τού
φέρουν τό φαγητό στο δωμάτιό
του.
—Θυμάσαι τί έπαιξα εδώ και
πέντε χρόνια στην Πράγα; ρώ-
τησε μία στιγμή τόν γραμματέα
του.
Έκείνος έτρεξε άμέσως και τού
έφερε τό μεγάλο βιβλίο με τό
προγράμματα όλων των συναντιών
του.
—Εδώ και πέντε χρόνια δέν
ήμαστε στην Πράγα... του άπάν-
τησε ό γραμματέας του ξεφυλί-
ζοντας τό βιβλίο. Έκεί πέρα πη-
γαίε εδω και έφτά χρόνια. Έδώ-
σατε δυό κονσέρτα...
—Εδώ κι' έφτά χρόνια; Τί ση-
μασία έχει ; Τό ίδιο έινε ! Έκανε
ό Ροσέτι με κάποια στενοχώρια.
Τί έπαιξα λοιπόν στην Πράγα;
—Έπαιξα Μέντελσον. Μπε-
τόβεν, Σαρζάτ και Μόζαρτ...
Έκτός προγράμματος δέ, Σούμαν
και Κορσακώφ...
—Επαιξα και τους «Παλμούς»
του Παγκανίνι. δέν έινε έτσι ;
—Όχι, μαέστρο. Δέν τους έπαί-
ξατε στην Πράγα...

Στις έννέα ό υπηρέτης άνήγγει-
λε μία κυρία. Ή κόμησησα Μαίρη
Ντωβλ - Μπλάνς - Μπλάνς μπήκε στο δω-
μάτιο σκορπίζοντας γύρω της ένα
μεθυστικό άρωμα.
—Είμαι τόσο εύτυχισμένη ! τού
είπε και τού έδωσε τό χέρι της.
Ό Ροσέτι την υποδέχθηκε με
μεγάλη ευγένεια.
—Παίξτε τούς «Παλμούς» τού
Παγκανίνι, μαέστρο ! τόν παρα-
κάλεσε ή κόμησησα, καθώς έφυ-
γαν άναπαυτικά σε μια πολυθρό-
να. Α ! Δέν ξερετε πόσο θέλω
ν' τους άκούσω !...
Ό Ροσέτι πήρε τό μαγικό βιο-
λί του κι' άρχισε να παίζη. Ή
κόμησησα άκούγε την θεία μουσική
με κλειστά μάτια. Στο γλυκό προ-
σωπό της έβλεπε κανείς όλες τις
επάρσεις τόν συναισθημάτων πού
προκαλούσε στην ψυχή της τό άθά-
νατο κομμάτι τού Παγκανίνι.
Μα κι' ό Ροσέτι έπαιζε μ' ένα
τρολλό πάθος, όπως δέν είχε παί-
ξει ποτέ στη ζωή του. Είχε ξεχά-
σει τά πάντα, μεθυμένος από τό
άρωμα της όμορφης κόμησησα.
Έξαφνα, στο διπλανό δωμάτιο
άκούσθηκαν ουλόφωνα τρόμυα.
Ό Ροσέτι στάθηκε ασταμένως,
κι' έπειτα έκανε να πάη ως την
πόρτα. Μα την ίδια στιγμή ή πόρ-
τα άνοιξε και μπήκε ό γραμματέας
του, κρατώντας από τη γυναικα ένα
παράξενο ύποκειμενο, με άγριο
φρόνο, πού έτρεφε από τόν φόβο
του.
—Τί τρέχει ! φώναξε ό Ροσέτι
έξω φρενών.
—Αυτός ό άνθρωπος έινε ό συ-
νενοχος αυτής της γυναικας ! τού
άπάντησε ό γραμματέας του. Εί-
χαν σχεδιάσει να σάς κλέψουν την
ώρα πού θα παίζατε τούς «Παλ-
μούς»...
Από τό τρομοκρατημένο πρόσω-
πο τού άγνώστου μπροσσε κανείς
να καταλάβη ότι αυτή πραγματικά
ήταν ή αλήθεια. Ό Ροσέτι γύρι-
σε προς την κόμησησα, μα είχε γί-
νει κίολας άφαντη !
—Άφησε τόν να φύγη, είπε στο
γραμματέα του.
Κι' έπειτα σωριάστηκε σε μία
πολυθρόνα, ντυτάζοντας με διαρκυ-
μένα μάτια τό βιολί του.
Ποτέ άλλοτε δέν είχε δοκιμά-
σει μία τόσο πικρή απογοήτευσι.
Α. Η. ΡΟΤΑΣΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ
ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ... ΝΙΚΟΛΟΥ

Μεταξύ των τύπων της Παλμής
Αθήνας ήταν κι' ό Νικόλδς, εο
ποιητής περιηγητής, όπως συστα-
νόταν μόνος του.
Ένα από τά παταγωδέστερα
τραγουδία τού Νικόλου έινε και τό
ακόλουθο:
Απ' τόν καιρό πού έτρελλάθηκα
δούκα χοιζούρι
Και να φρονιμένο δέν με συμφέρει !
Ή τρέλλα πάει γούρι
Και... ή κοιλία δέν υποφέρει !
Ας βαστάξη τέτοια τρέλλα
έως δτου άποθάνω.
Αλλά θέλω μία κοπέλλα
κι' άλλο Νικόλδ να κάνω.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ ΜΠΛΟΝΤΕΛ

(Ένα ένδιαφέρον άρθρο της Jeanne Roudot για την παράδοση ζωής της «ξανθής νεράιδας» τού Χόλλυγουντ)
ΑΕΣ ή βεντέτες
του Χόλλυγουντ
έχουν ένα πλη-
θος έπεισοδίων.
Έκείνη όμως πού
σημειώνει σ' αυ-
τά πραγματικό
ρεκόρ, είναι ή
«ξανθή νεράιδα»
της φιλομυτολέως, ή Τζόαν Μπλόν-
τέλ. Στο στούντιο, στο δρόμο, στο
νυχτερινό κέντρο, άκούη και στο
σπίτι της, διασκεδάει πάντα εις
βάρος τού άλλου και κάνει ό,τι της
περάσει από τό κεφάλι της. Οι κα-
λύτεροι φίλοι της δέν έινε οι πλού-
σιοι «βασίλεις» τού Νέου Κόσμου,
αλλά οι άσπρηροί πόλισμαν. Είπε ά-
δύνατον να περάση μία μέρα, χω-
ρίς να συλληφθή και να οδηγηθή
στό αστυνομικό τμήμα ! Οι λόγοι ;
Μά έινε τόσο πολλοί ! Σκεφθήτε ότι
και ή ίδια παραδέχεται ότι έχει
πληρώσει μία όλοκληρη περιουσία
δε πρόστημα κι' ότι με τό να την
καταδικάζουν κάθε τόσο, έμαθε
άπ' έξω κι' άνακατωτά όλες τις ά-
στυνομικές διατάξεις. Μα άς αφή-
σουμε την ίδια να μάς διηγήθη με-
ρικά από αυτά τά έπεισόδια της κα-
θημερινής ζωής της. Ή Τζόαν
Μπλόντέλ έχει μία καταπληκτική ελ-
μολογία τά σφάλματά της. Γι' αυτό
άλλωστε, παρ' όλες τις φασαρίες
της, οι πόλισμαν την άγατούν. Θα
έλεγαν κανείς ότι την συλλαμβάνουν
όχι για κανένα άλλο λόγο, παρ' ό-
χι για να διασκεδάσουν με την εύθυ-
μία της και την κομική στενοχώ-
ρια της.
—Είμαι ή πύ τρελλή βεντέτα
του Χόλλυγουντ, μου έξομολογήθη-
κε ή όμορφη Τζόαν Μπλόντέλ. Ά-
γαπώ όλα τά σπόρ, τόν έλιγγο και
τόν σύζυγό μου. Όσο για τόν κινη-
ματογράφο, ήταν τ' όνειρό μου,
πού εύτυχώς πραγματοποιήθηκε. Μή
θέλετε να σάς διηγήθω τις στερή-
σεις και τις στενοχώριες πού τρά-
βηξα ως δτου να γίνω άστράς.
Σκεφθήτε μόνο ότι ήμουν μία φτω-
χή δασκτολόγος κι' ότι, για ν' ά-
νεβώ ως τό στερέωμα τού Χόλλυ-
γουντ, χρειάστηκαν ένα σωρό προσ-
πάθειες, κόποι, και μία διαβολική
τύχη. Έχω λοιπόν άπόλυτο δικαίω-
στον σήμερα προσπαθώ να νιώσω
όλες τις χαρές της ζωής, πού είχα
στερηθ' στα πρώτα χρόνια της νεό-
τητός μου. Γιατί, βέβαια, με τά σα-
ράντα δολάρια, πού έπαιρνα ως
δασκτολόγος, δέν μπορούσα να
έχω ούτε μία πολυτελή «Ανταία»,
ούτε να φορώ πανάκριβες τουα-
λέτες. Όσο για τις διασκεδάσεις
και τά ταξείδια μου ; Κάθε νύχτα
έμενα άγρυπνη και ταξίδευα με
τη φαντασία μου σ' όλες τις μυθι-
κές χώρες ή τις μεγάλες πρωτεύ-
ουσες, πού είχα δει στον κινηματο-
γραφο. Γι' αυτό μ' έ με παρεξηγήτη
πού σήμερα τ' όνειρό μου περνάει
κάθε τόσο στην κοσμική στήλη των
έφημερίδων και στο άστυνομικό
δελτίο. Σας είπα, θέλω να έξω
καί να χαρώ την όμορφιά μου. Ό
και να χαρώ την άγαπαιη πού και
σύζυγό μου μ' άγαπάει πολύ και
δέν μου χαλάει την καρδιά μου με
τις παρατηρήσεις του. Οι μόνοι πού
δέν με λογαριάζουν, είναι οι πόλι-
σμαν. Δέν θα μπορούσε άρά γε να

καταργηθή αυτό τό σώμα ; Τί χρει-
άζεται, παρακαλώ ; Μήπως δέν έ-
ξακολουθώ να γίνονται ένα σωρό
έγκληματα, λαποδυσιές και δυστε-
χήματα ; Έπειτα να ήσαν τούλά-
χιστον περισσότερο εύγενείς !... Μα
δέν βαρύνετε !... Με τό παραμικρό
σας συλλαμβάνουν. Άκούστε με
κι' έπεισόδιό μου και θα με δικαιω-
λογήσετε.
Ένα άπόγευμα γύριζα από τό
στούντιο στο σπίτι μου, για ν' άλ-
λάξω τουαλέτα. Είχα ένα ραντεβού
με μία εύθυμη συντροφιάνη, έτρεχα μ'
όλη την ταχύτητα της μηχανής μου.
Ήμουν τόσο άφροσύμηνη στη σκέ-
ψη να φτάσω γρήγορα στη βίλλα
μου, ώστε είχα ξεχάσει ότι βρισκό-
μουν σ' έναν από τούς πύ κεντρι-
κούς δρόμους της φιλομυτολέως.
Έαρνικά είδα
μυροστά μου έ-
να ζευγάρι. Ό
νέος κρατούσε
τη φίλη του ά-
πό τό χέρι και
περπατούσαν μ'
όλη την ήσυχία
τους. Άναγκά-
σθηκα να έλατ-
τώσω την τα-
χύτητα μου και
να κορνάρω μ'
όλη μου τη δύ-
ναμη. Τότε μο-
νάχα τό ζευ-
γάρι γύρισε και
μ' είδε. Ήταν
τόσος ό τρώμος
τους, ώστε χώ-
ρισαν άμέσως.
Ή νέα έτρεξε
προς τό πεζο-
δρόμιο, ενώ ό
συνόδος της μ'
έινε πηδημα
βρόθηκε σκαρ-
φαλωμένος στο
αυτοκίνητό μου.
Με κυτούσε
μ' ένα τόσο ή-
λίθιο έρωσ από
τό φόβο του,
πού έγνα έξω
φρενών. Στα-
μάτησα τη μη-
χανή μου, πή-
δησα από τη
θέσι μου και σφίγγοντας τις γο-
θιές μου, τού οίχητκα μ' όλη μου
τη δύναμη. Ήθελα να τού δώσω
ένα καλό μάθημα, για να σέβεται
άλλοτε τούς σωφρο και να μη τούς
βάξω σε μυτελάδες. Μα δέν πρόφτα-
σα. Ένας δαιμονισμένος θόρυβος
από σφυρίδες και μοτοσυκλίνες,
μ' έκαναν να τά χάσω. Τι συνέ-
βαινε, λοιπόν ; Άπλοστάτα, μισή
ώρα τώρα με κυνηγούσαν ένα σωρό
πόλισμαν με τις μοτοσυκλίνες τους
για να με συλλάβουν, επειδή έτρο-
χα με περισσώτερη ταχύτητα από
την κανονική. Άναγκάστηκα να
τους άκολουθήσω στο τμήμα και να
πληρώσω τό σχετικό πρόστιμο.

Η Τζόαν Μπλόντέλ

Μία άλλη φορά πάλιν βρισκόμουν
με την άγαπημένη μου φίλη, την
Ρούθ Τσάττερτον, στο «Σέλεκτ».
Είχαμε πη άρκετά ποτήρια σαμπά-
νις κι' είχαμε έρθει στο κέρι. Ή

Ρούθ γελοούσε μ' ένα νευρικό γέλιο
μεθυμένης. Όσο για μένα, οι θα-
μνές τού κέντρου μου φαινότου-
σαν διπλοί.
—Τζόαν, μου είπε σε μία στιγμή
ή Τσάττερτον, πάμε να περπατή-
σουμε στο δρόμο. Θέλω ν' άναπνεύ-
σω λίγο καθαρό αέρα... Άρχισα να
ελαίζωμαι...
Βγήκαμε από τό «Σέλεκτ» τρακί-
ζοντας. Τά σπία, τ' αυτοκίνητα, ή
φωτεινές επιγραφές, χοροπηδούσαν
μπρός στα μάτια μας. Ωστόσο, κά-
ναμε μερικά βήματα. Στη γωνία
του δρόμου ξαφνικά άκούσαμε μία
φυσσαρόνια. Ένας φτωχός ήταν
σφαλισμένος εκεί πέρα και ζήτηγε
από τούς διαβάτες έλεημοσύνη. Τό-
τε μου ήρθε ή τρελλή ιδέα να τόν
κάνω εύτυχισμένο.
—Ρούθ, είπα στη φίλη μου, βοή-
θησε με να κάνω
μία καλή πράξη.
Κι' άμέσως ά-
δειασα τη τσάν-
τα μου στο κα-
σέττο τού καιά-
πληκτου φτωχού,
τού πήρα από τά
χέρια τη φασα-
μόνιχα, την έδω-
σα στη φίλη μου
και της είπα να
παίξη τούς πύ
εθιμικούς χορούς
πού ήξερε. Εγώ
άρχισα να τρα-
γουδάω και να
χορεύω. Αυτή ή
έκκεντρική σκη-
νή δέν άργησε,
φυσικά, ν' άνα-
στατήση τόν κεν-
τρικό δρόμο. Έ-
να πλήθος κό-
σμου άρχισε να
συγκεντρώνεται
στην όμορφη
γύρω μας. Οι
Άμερικανοί, πού
μάς είχαν άνα-
γνωρίσει, τρέλ-
λοι από τόν έν-
θουσιασμό τους,
μας χειροκροτού-
σαν μ' όλη τη
δύναμή τους και
καταλαβαίνοντας
τό σκοπό αυτής
της χορευτικής έ-
πιδείξεώς μας, άδίαζαν τό περι-
χόμενο τού πορτοφολιού τους μ' ό-
λη τους την καρδιά, στο κασέττο
του διστυχιμένου μουσικού. Έκεί-
νος έκλαιγε και γελοούσε από τη χα-
ρά του. Μία όλοκληρη ώρα χορεύ-
μας και τραγουδούσαμε στο δρόμο.
Μπροστά στον επιχερό είχε συγ-
κεντρωθή ένας σωρός δολαρίων.
Μά την όμορφη διασκέδασι μας
ήσαν να διακόψουν αυτοί οι κα-
ταραγμένοι πόλισμαν, γιατί είχε
σταματήσει ή κυκλοφορία κι' είχε
άναστατήσ' ό Χόλλυγουντ. Ή ει-
δησις ότι χάρινα στο δρόμο είχε
διαδοθή σαν άστραση στη φίλμο-
πολι κι' όσοι τό μάθαιναν έτρεχαν
να δούν αυτόν τόν νέο έξωφρενικό
μου. Είχαν γίνει λοιπόν ένα σωρό
δυστυχήματα κι' άναγκάστηκαν
έπίμειν ή άστυνομία. Κι' έτσι, έ-
σπερα από μία άλημονήτη ώρα έφ-
θμιάς, άδηγήθηκαμε στο τμήμα,
ακριβώς γεννήθηκε !...
Άγαπάω τρία πράγματα στον κό-
σμο : τη θάλασσα, τ' αυτοκίνητο
και τ' αεροπλάνο. Κάθε φορά πη-
γαίνω στο αεροδρόμιο τού Χόλλυ-
γουντ, παίρνω τ' αεροπλάνο μου
και πετάω πάνω από τη φιλομυτο-
λι. Αυτό δέν έινε όμως μία συνηθι-
σμένη πτήση. Είπε μάλιστα μία ά-
κροατική επίδειξις. Κάνω τούμπες
στον άέρα, κατεβαίνω ως τις στέ-
γες των ουρανοξύστων και μ' άρέ-
σει να περδάω με άλεξίστρωτο. Οι
Άμερικανοί αεροπόροι μ' άγατούν
και με σέβονται και διηγούνται δ-
που κι' αν βρεθούν τά κατορθώμα-
τά μου.
Ό μίστερ Τζόρτζ Μπέιμς, ό σύ-
ζυγός μου, παρακολουθεί μ' άγωνία
αυτές τις τρέλλες μου, γιατί μ' ά-
γαπάει υπερβολικά και δέν θα ή-
θελε να βρω ένα τραγικό θάνατο.
Έμαθα μάλιστα ότι αυτός έχει ει-
δοποιήσει την άστυνομία να με πα-
ρακολουθή και να μ' έμποδίσ' να
κάνω τρέλλες. Αλλά σάς είπα, ότι
θέλω να χαρώ τη ζωή μου, όπως
εγώ θέλω, άδιάφορο αν σαταλίσω
όλη την περιουσία μου με τούς έ-
ξωφρενισμούς μου και δέν με νοιά-
ζει καθόλου, όσες φορές κι' αν με
συλλαμβάνουν αυτοί οι κ. κ. πόλι-
σμαν...
Ή Τζόαν Μπλόντέλ είναι πράγματι
ή πύ εύθυμη κι' ή πύ χαριτωμένη
βεντέτα τού Χόλλυγουντ. Έχει
θαυμάσια ξανθά μαλλιά, πολύ όμορ-
φα μάτια και τά πλαστικά πόδια
της είναι πύ όμορφα, καθώς λένε
οι ειδικοί, κι' άπ' αυτά τά πόδια
της Μάρλεν Ντήταλ. Ή Τζόαν
Μπλόντέλ είναι σήμερα τό ειδωλο
των Άμερικανών, οι όποιοι την λα-
τρεύουν κυριολεκτικώς για την ό-
μορφιά της και τούς έξωφρενισμούς
της. Είπε ή «ξανθή νεράιδα» της
φιλομυτολέως.
JEANNE ROUDOT
ΑΝΕΜΟΝΕΣ
ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ
Όσο κρύβεται ό ήλιος κι' ή
αλήθεια, βασιλεύει ή επιπόλαιη
αγνότης τού χιονιστό και της
κολακείας. Μόλις έπί τέλους
λάμπουν τά δυό πρώτα, άπ' τά
δεύτερα θα μείνη ό βόρβορος
μονάχα.

Άλλόκοτο πράγμα ό Έρως,
τις περισσότερες φορές. Εί-
σαι πάγος ;... Ή λατρευτή σου
είνε όλο φλόγα. Είσαι όλος
φλόγα ;... Ή λατρευτή σου με-
τατρέπεται συχνά σε πάγο !...

Ή προσοχή της μας, είναι συ-
χνά προφητείες της καρδιάς
μας.
Καλύτερα να ρωτήσω έναν
γέρο ποτέ θα πεθάνη, παρά μία
όμορφη μεσόκοπη κυρία ποτέ
ακριβώς γεννήθηκε !...

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΔΟΛΛΑΡΙΑ... ΣΤΟ ΦΟΥΡΝΟ !...

Μια επίσκεψη στην Έθνική Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών. Δέκα δισεκατομμύρια δολάρια στη φωτιά!... Το χημικό εργαστήριο της Τραπεζής. Τι γίνονται τα δολάρια που αποσύρονται από την κυκλοφορία. Παλιά και νέα χαρτονομίσματα. Η πολιτοποίηση των. Ένα αξιοπερίεργο θέαμα, κτλ.

του. 'Ακόμη κι' εκεί που δεν υπάρχει κανένα.

Όταν ο αστυνομικός Κέυ με υποδέχεται μ' αυτό τον τρόπο ήταν σαν να μου έλεγε:

—Φίλε μου Τζόν, είσαι τυχερός! Μου ανέφεσαν μια πρώτης τάξεως δουλειά...

Ξαπλώθηκα λοιπόν, αναπαυτικά, σε μια πολυθρόνα του γραφείου του, άναψα ένα σιγάρο και τόν κίτταξα περίεργος. Εκείνος τσαλάκωσε με νευρικήτητα μερικά χαρτιά που βορσάζονταν πάνω στο τραπέζι του, μου έριξε μια άνηση ματιά και με ρώτησε:

—Πώς πάει η πολιτική; 'Ενείς, βλέπεις, δεν έχουμε καιρό να παρακολουθούμε τι γίνεται στα παρασκήνια της.

—Έντουαρντ, του είπα, μη υπορριπώ να συγκαταστήσω τα γέλια μου. Είσαι ο πιο καλός φίλος μου κι' ωστόσο με βλέπεις σαν το Διάβολο. Τι σου έχω κάνει;

—Μου θαλασπώνεις τις δουλειές μου. Δεν κρατάς ποτέ τις υποσχέσεις σου κι' είσαι βλάσφημος να με κρεμάσεις για να περιγράψω το θάνατό μου. Έχω ή δεν έχω δική σου; να είμαι επιφυλακτικός μαζί σου;

Διαμαρτυρήθηκα μ' όλη τη δύναμή μου. Ο Έντουαρντ Κέυ φάνηκε ότι ησύχασε. Και ξαφνικά, όπως γινόταν πάντα, με χτύπησε ξυστά στον ώμο και μου είπε με καλωσύνη:

—Θα σε βοηθήσω πάλι να κάνεις μια επιτυχία. Καταλαβαίνεις ότι έχω αδυναμία, άθλη, σε σέβον γι' αυτό, έχω και κάποιον τόσο και με φορτώνω. Έλα αύριο το πρωί στις έννη ή ώρα έδω πέρα. Θα σε πάω μαζί μου κόντρα. Είμαι βέβαιος ότι θα τοελάθης απ' ότι θ' αντιγράψης. Τώρα φέρε, γιατί θέλω να εργασθώ.

Κι' ο Έντουαρντ Κέυ μου έδωσε το χέρι του και κατόπιν έσπινε κι' αφοσιώθηκε στη μελέτη... ενός χαρτονομίσματος!

Ήταν έννη άκριβος, όταν μπήκα την άλλη μέρα, στο γραφείο του αστυνομικού. Με περιμε-

νε μασώντας νευρικά το ποδόρω.

—'Ακουσε Τζόν, μου είπε μόλις κι' αντίκρισε. Πριν ξεκινήσουμε θα σου κάνω μια σύσταση. Έκεί που θα πάμε δεν πρέπει να νά ης αδιάκριτες ερωτήσεις. 'Ανοή: όσο θέλεις τα μάτια σου για να βλέπεις, μα πρέπει άχνης κλειδομένο το στόμα σου.

—Σύμφωνοι! του απάντησα και τόν έκολούθησα στ' αυτοκίνητό του.

Ύστερα από μισή ώρα βοισκόμασε στην Έθνική Τράπεζα των Ηνωμένων Πολιτειών και μετά δέκα λεπτά ένας άσπυρο μάς κατέβαζε στα θησαυροφυλάκιά της. Παρατήρησα ότι εκεί πέρα υπήρχε άσυνήθης κίνηση. Ένα πλήθος άργατών και υπαλλήλων πηγαυο-ερχόντουσαν στους διαδρόμους μεταφέροντας βαριά κιβώτια. Ο Έντουαρντ Κέυ μου έξηγήσε χαμηλοφώνως:

—Αυτές η κάσες είναι γεμάτες δολάρια! Έξερεις ότι κάθε κράτος, όταν εκδίδει νέο χαρτονομίσμα, αποσύρει από την κυκλοφορία τα παλιά. Έτσι κι' η Έθνική Τράπεζα της 'Αμερικής, έδω και λίγον καιρό μάζεψε στα υπόγειά της, δέκα δισεκατομμύρια δολάρια και τ' ανανέωσε με καινούργια. Έννοείται ότι, όλα αυτά τα χαρτονομίσματα είναι άχρηστα πλέον και πρέπει να καταστραφούν. Σήμερα λοιπόν θα έλξη την τύχη να παρενφερθεί στο κάμμο βίου αυτού του θησαυρού, που θα μπορούσε να κάνει ευτυχισμένους παρά πολλούς ανθρώπους. Αιτή η δουλειά όμως γίνεται μ' εξαιρετική προσοχή κι' αφού πρώτα η τράπεζα λάβει όλα τα μέτρα της ασφαλείας της. Βλέπεις υπάρχει ο φόβος της κλοπής.

—Μ' άφου είναι άχρηστα; Πα-

ρατήρησα.

—Ξέρω λοιπόν ότι τα νέα χαρτονομίσματα δεν έχουν από τα παλιά και μεγάλη διαφορά κι' ότι όσπου να τα συνήθισα ο κόσμος, πολλοί άφελεις πέφτουν θύματα των απατεόνων. Έμπρός όμως, είναι ώρα να κατεβούμε στο διαμέρισμα των φούρνων.

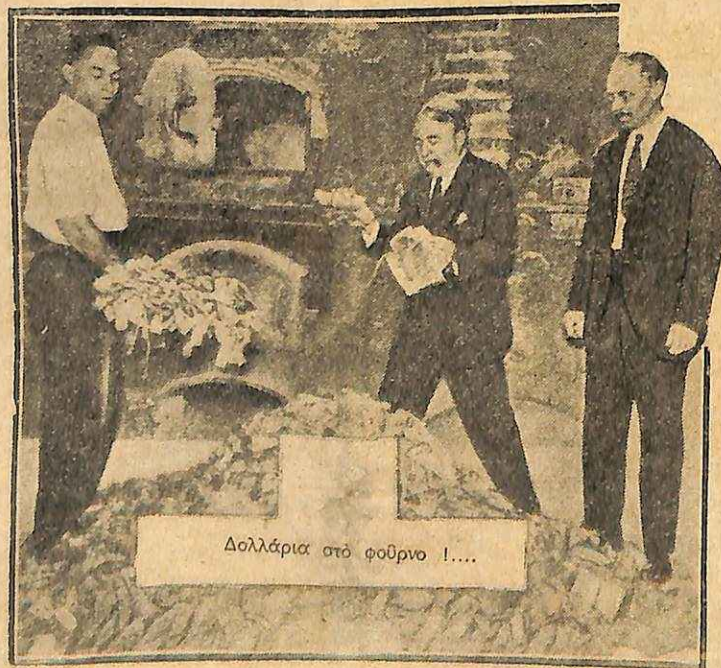
Τί σου είναι τέλος πάντων οι αστυνομικοί! Ποτέ δεν διατυπώνουν σωστά τη σκέψη τους. Κι' αυτός ο Έντουαρντ Κέυ μ' έκανε να σχηματίσω τη γνώμη, ότι η άθροισα των φούρνων, θα ήταν μια πυρηνή κόλαση, στην οποία καταστρέφεται η έφήμερη εύτυχία των ανθρώπων: το χαίμα!... Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη μου, όταν βρέθηκα μέσα σ' ένα τεράστιο χημικό εργαστήριο.

Παντού έβλεπα μεγάλα βαρέλια με διάφορα όξέα, τεράστιες χύτερες με παράδοξα σχήματα, κι' ένα πλήθος σατανικών μηχανημάτων!... Σε μια γωνιά τέλος του εργαστηρίου είδα και τους φούρνους που μου είχε αναφέρει ο Έντουαρντ. Ήταν μεγάλοι σαν... σπία και σε κάθε λίγα μέτρα είχαν κι' από μια θύριδα, από την οποία οι εργάτες της τραπεζής ερχονταν μέσα τους σωρούς των δολλαρίων. Μα δεν τα καίγανε, όπως μου είχε πει ο Κέυ. 'Απλώς τα μεταβάλανε σε μια μάζα, όπως με τη λάβα των ήφαιστίων. Οι 'Αμερικανοί, έχετε πολύ καλά, ότι είναι πρακτικοί άνθρωποι. Δεν μπορούν λοιπόν να καταστρέψουν, το ειδικό χαρτί δέκα δισεκατομμυρίων δολλαρίων και να το μεταβάλλουν σε στάχτη, αφού μπορούν να το χρησιμοποιήσουν πάλι. Γι' αυτό αντί να το καίνε, το κάνουν πολύ και κατόπιν το ξανακάνουν

χαρτί, πάνω στο οποίο τυπώνονται τα νέα χαρτονομίσματα!

Ίδου πως γίνεται αυτή η κατεργασία. 'Η χιλιάδες των δολλαρίων, ρίχνονται πρώτα, σε μεγάλα ντεπόζιτα που είναι γεμάτα μ' ένα ειδικό όξω. Μόλις βραχούν, μεταφέρονται ψάξως στους τεράστιους φούρνους που περιέχουν καινού νερό. Τα καζάνια τους γυρίζουν αδιάκοπα πάνω από τις φλόγες που δεν άργούν να μεταβάλλουν τα χαρτονομίσματα σε μια βελούδη και ρευστή μάζα, σαν μαστίχα. Αιτή η μάζα μεταφέρεται έπειτα σε κάτι ειδικά μηχανήματα, τα οποία με διάφορα όξωα τη λευκαίνουν. Μα ακόμη δεν είναι έτοιμη να γίνει χαρτί. Πρέπει να περάσει πρώτα κι' από ένα άλλο μηχανήμα να ξυμολθή και να ψηθή σε μια ώριμμένη θερμοκρασία. Όταν τελειώσει κι' αυτή η δουλειά, τα δισεκατομμύρια των δολλαρίων έχουν μεταβληθή σε μια τεράστια ποσότητα μαστίχας, η οποία παραλαμβάνεται από τα ειδικά μηχανήματα της κατασκευής του χαρτιού για να μεταβληθή σε μεγάλους ρόλους. Αιτά τα μηχανήματα δίνουν ακόμη στο χαρτί των χαρτονομισμάτων τα ειδικά χρώματα, τα οποία είναι τόσο ευπαθή, ώστε η παραμικρή χημική επίδραση τα κάνει να ξεφαντίζουνται. Έπίσης, προσθέτουν στη μάζα το χαρτί το λεπτότατα μεταξίνο νήματα. Αυτό το μέτρο έχει ληφθή για να μη μπορούν οι διάφοροι πλαστογράφοι να τα παραποιήσουν. Το χαρτί, κατόπιν, περνάει στις λιθογραφικές μηχανές, η οποίες τυπώνουν τα δολάρια. Κι' έτσι το τσαλακωμένο παλιό χαρτονομίσμα που είχε γίνει άγχωροστο περνώντας από το ένα χέρι στ' άλλο είναι πάλι κατακαίνουργο, κολλημένο κι' έτοιμο να τεθεί στην κυκλοφορία.

Ο Έντουαρντ Κέυ, βλέποντας ότι είχα βυθιστή στις σκέψεις μου, με τράβηξε απότομα από το χέρι. —Ε, Τζόν, τι έπαθες και κόπικη η μιλή σου; με ρώτησε, χαμογελώντας ειρωνικά. —Μελαγχόλησα βλέποντας όλον αυτόν το θησαυρό να καταστρέφεται, του απάντησα. —Έμπρός, είναι ώρα να πηγαίνουμε. Τέλειωσε η υπηρεσία μου της επιβλέψεως, έδω κάτω, και δεν έχω καμιά διάθεση να κάνω τον καιρό μου, μου είπε. Βγήκαμε από το τεράστιο χημικό εργαστήριο σε μια ερριχώρη αθήουσα άναμνη. Έκει είδα κάτι που μ' άφησε κατάπληκτο. Όλοι οι εργάτες των μηχανών κι' οι υπάλληλοι, ό καθείς με τη σειρά του, υπεβάλλοντο σε μια λεπτομερή έρευνα, μήπως έχουν κρύψει στις τσέπες τους μερικά δολάρια!... —Μη σου φαίνεται παράξενο αυτό, μου είπε ο Έντουαρντ, την ώρα που βγαίναμε από την Τράπεζα, πολλοί έχουν συλληφθή να κλέβουν χαρτονομίσματα. Σκέψου, ότι έχουν τριγύρω σκορπισμένα

Δολάρια στο φούρνο !...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Τότε ο αξιωματικός, που στέκοταν στη μεγάλη πόρτα, είχε, μια στιγμή, την περιέργεια να δη ποιος ήταν ο άπρόοπτος δεσμώτης, που κουβαλούσαν μυστηριωδώς, τη νύχτα, έπειτα από μια τόσο ταραγμένη μέρα. Σήκωσε το φανάρι του, και είδε... Έκανε λίγα βήματα πίσω. Γύρισε, κατάχλωμος, στον Καπετάν, και είπε:

—Ω, καταλαβαίνω! Είν' ύπερογο! Είπε θαυμαστό αυτό που κάνει ο βασιλεύς απόψε!

Σε λίγο, ο κ. ντε Λά Νεβίλλ πρόβαλε, λαχανιασμένος και τρέμοντας, έφριξε έξαλλα βλέμματα στο δόκα, υποκλήθηκε βαθύτατα μπροστά του, χωρίς να ξέρη τί έκανε κι' ο ίδιος, κι' έπειτα έτρεξε, ίσια στον Ιππότη:

—Είπε τρομαχτικό αυτό που κάνει η Μεγαλειότης Του, άπόψε! ψιθύρισε με χαμηλή φωνή. Ο Καπετάν έκανε μια κίνηση, που σήμαινε: Αυτό το πράγμα δεν μ' ενδιαφέρει!

—Κύριε, που τόν συλλάβατε; ρώτησε ο Λά Νεβίλλ.

—Στο δρόμο! Έκανε ο Καπετάν, απλά.

—Με τρεις φρουρούς μονάχα;!

—Τί, θάπρεπε να κινητοποιήσω, τόχα, όλη τη βασιλική φρουρά, για να εκτελέσω μια τόσο άπλη διαταγή;!

Ο Λά Νεβίλλ ρίγισε από θαυμασμό και τρόμο, και του είπε:

—Κρατάτε, βέβαια, το ένταλμα, άπάνω σας;!

Χαριτιά των πεντακοσίων, των πέντε χιλιάδων και των δέκα χιλιάδων δολλαρίων. 'Αν κατορθώσουν και πάρουν μερικά, έκαναν την τύχη τους. Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο μεγάλος είναι ο πειρασμός. Το χρυσάφι, φίλε μου τυφλώνει και τον πιο δίκαιο άνθρωπο και του δένει τη γλώσσα. Μόνο τη δική σου δεν μπορεί να την κάνει να σωπάσει. Το ξέρω ότι μόλις πιάς στο γραφείο σου θα άσπες να γράφεις το «πολιτικό» άρθρο σου, όπως καταστρέφονται τα δολάρια.

—Έχεις δίκιο, του απάντησα σοβαρά. Για σου Έντουαρντ!

Ο αστυνομικός των Τραπεζών στάθηκε μια στιγμή και με παρακολούθησε με το βλέμμα του. Έπειτα σήκωσε τους ώμους του άδιάφορος, άναψε ένα ποδόρω και χάθηκε με τ' αυτοκίνητό του στο βάθος της 7ης Λεωφόρου....

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Ο διοικητής της Βασιλικής ντε Λά Νεβίλλ

—Νά το! Είπε ο Ιππότης, και τράβηξε από την τσέπη του, μια άπλωμένη περγαμηνή τετραγώνη...

Η στιγμή εκείνη, ήταν μια από τις τρομερότερες, που γνώρισε ο Καπετάν στη ζωή του, αυτός που τόσο τρομερές στιγμές είχε περάσει! Όποιος θα κατάρθωνε να δη μέσα στη σκέψη του, θάμενε έμβρονητος από το θαυμασμό, για την άποιαν είχε δει, προ ήμερών, άπό μακριά, τα χοντρά σίδερα, ριγνώντας! 'Η καρδιά του ητδόσε μέσ' στο στήθος του. Μιάν άγωνία υπερτάτη τον κατείχε...

Τό γραψίμο του βασιλέως! ψιθύρισε ο Λά Νεβίλλ.

Διάβασε άργά, προσεχτικά, Ξαναδιάβασε και δεύτερη φορά, σαν να ζητούσε να βεβαιωθεί ότι κατάλαβε καλά το νό-

ημα... —«Ο κύριος ντε Λά Νεβίλλ, ψιθύρισε, θέλει παραδώσει εις τόν φέροντα τόν υποδειχθέντα έγκάθειρκτον. Ο κύριος ντε Λά Νεβίλλ θέλει δεχθή από χειρών τού φέροντος!... Καλά, καλά! Αυτό ήθελα κι' εγώ! 'Επί τέλους, ήρθε η στιγμή! Ο βασιλεύς ύψώνει την πυγμή του!...

Φώναξε κατόπιν έναν αξιωματικό, και του είπε στ' αὐτή κατί. Και κατόπιν, άποκαλυπόμενος και υποκλινόμενος στο δόκα:

—Εκλαμπρότατε, παρακαλώ, δικαιολογήσατέ με: έχετε την καλωσύνη ν' ακολουθήσετε τούς φύλακας...

Ο Καπετάν άνεπνευσε, και σκούπισε τόν κρύον ιδρωτά του. 'Ηδη όκτώ ένοπλοι πρόβαλαν στην πόρτα. Ο Γκιζ τοποθετήθηκε στη μέση, κι' όλοι μαζί, ξεκίνησαν και χάθηκαν. Κι' ο Ιππότης, μην άντέχοντας πεία, έτρεξε στην αὐλή, να πάρη την άνάσα του...

—Κι' η έγγραφη στο βιβλίο της «εισόδου»; ρώτησε το διευθυντή, ένας δεσμοφύλακας, που ήυχε να βρισκεται παρών σ' όλην εκείνη τη διαδικασία.

—Σιωπή, κύριε! Καμιά έγγραφη! Κι' αν άγαπάτε τη ζωή σας, όποτε λέξει! 'Αν άναγνωρίσατε ποιος ήταν ο δεσμώτης, σας συμβουλεύω να το λησμονήσετε...

—Δεν τόν άναγνώρισα καθόλου! τράυλισε πελιδνός ο δεσμοφύλακας.

—Έχει καλώς! Πηγαίνετε! Είπαμε: πλήρης μυστικότης, δεν είν' έτσι!...

Κι' ο Λά Νεβίλλ, βγαίνοντας κι' εκείνος, πήγε και βρήκε, έξω, τόν Ιππότη.

—Η διαταγή αυτή, του είπε, κάνει λογαγια την πλήρη έχεμύθεια, άλλα δεν υποδεικνύει, ταυτοχρόνως, και το πως όφείλω να φερθώ απέναντι τού νέου έγκάθειρκτου. Θα ρωτήσω αύριο στο Λούβρο.

—Καλά θα κάνετε. Ρωτήστε στο παλάτι, απάντησε ο Καπετάν, με τόνο άδιάφορο. Σ' αυτό το άναμεταξύ, ωστόσο, αν θέλετε μια συμβουλή καλή, συμπεριφερθήτε του καλά, όπως φέρονται στους βασιλικούς πρίγκιπες.

—Έτσι κι' εγώ λέω, είπε ο διευθυντής. 'Αλλά, κύριε, το έγγραφο αυτό, περιέχει και μιάν άλλη έντολή. Λέει πως πρέπει να σάς παραδώσω έναν άλλον από τούς φυλακισμένους

μου, τοῦ ὁποῖου ἀγνοῶ τὸ ὄνομα...

—Κι' ἐγώ, ἐπίσης, ἀγνοῶ τὸ ὄνομά του, καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ἀγνοῶ! εἶπε ζωηρὰ ὁ Καπεστάν.

—Τότε, πῶς μπορῶ ;...

—Ὁ βασιλεὺς μὴ εἶπε αὐτὸ μόνο: Θὰ μοῦ φέρῃς τὸ φυλακισμένο τοῦ δεκατέσερα κελιοῦ τοῦ Θησαυροῦ. Σὰς ἀρκεῖ αὐτό ;...

—Ὡ! ἔκανε ὁ Λά Νεβίλλ, χτυπώντας ἐξαφνικὰ τὸ μέτωπό του. Ναί, ναί, καταλαβαίνω!...

—Τί καταλαβαίνετε ; ρώτησε ὁ Καπεστάν ἀνίσχυα.

—Ὅτι ὁ βασιλεὺς, μ' αὐτὸ ποὺ κάνει, ζητεῖ νὰ φέρῃ ἀντιπερισσασμό... ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄλλο, νεαρὸ μου—ζήτημα ὑψηλῆς πολιτικῆς. ἐξακολούθησε ἡ κείνος συνερχόμενος. Μείντε! ἔδω. Πᾶν νὰ σὰς τὸν φέρω. Ἀλλὰ τὰ μάτια σας τέσσερα, στὸ δρόμο...

—Ἐνοια.σας.

—Θέλετε μήπως νὰ σὰς δώσω συνοδεία, καμμιά δωδεκακαρία ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους μου;...

—Ὁχι, διάβολε! Μοῦ φτάνουν οἱ δικοί μου. Κι' ὁ βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ, τὰ γίνουν τὰ πάντα ἡσυχά, καὶ χωρίς φασαρίες...

Ὁ Λά Νεβίλλ ἔκανε μιὰν ὑπόκλιση, ἀπομακρύνθηκε στὸ βάθος λίγα βήματα, κι' ἔπειτα, ἐξαφνικὰ, ἐξαγυρίζοντας :

—Δὲν μοῦ λέτε, ἀγαπητέ μου κύριε, πῶς ἀπὸ τὸ βαθυὸ σας τελευταῖα ; Μὲ συγχωρεῖτε γι' αὐτὴ μου τὴν ἐρώτησι, ἀλλὰ νομίζω, δὲν εἶχα τὴν τιμὴ νὰ δώ, ὡς τώρα, τὴ φυσιογνωμία σας, στοὺς ἀξιωματικούς τοῦ παλατιοῦ...

—Ναί, προβιβάστηκα τώρα τελευταῖα, ἀποκρίθηκε ὁ Καπεστάν. Ὡς ἀπομακρύνθηκε βασιλικὸς ἱππότης.

—Τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μου, κύριε... κύριε ;...

—Ἀντεμάρ ντέ Τρεμαζέν ντέ Καπεστάν! πρόφερε ὁ φίλος μας, σὰν νύχλεγε: Κάρολος, πρίγκηψ Ζοανβίλλ καὶ δούξ τοῦ Γκίζ, ἡ: Ἐρρίκος τῶν Βουρβόνων, πρίγκηψ τοῦ Κοντέ...

Δέκα λεπτά ἀργότερα, ὁ Λά Νεβίλλ, μ' ἓνα βαθμόφορο, ἀπομακρύνοντας ὅλους τοὺς δεσποφύλακες, ἐξαγυρίζων μὲς στὴ μικρὴν αὐλὴν, συνοδευόμενος τὸν φυλακισμένο τοῦ δεκατέσερα κελιοῦ τοῦ Θησαυροῦ. Ὁ μυστηριώδης ἐγκάθειρτος ἔκείνος, ἔφυγε περιστοιχισμένος ἀπὸ τέσσερους βασιλικούς φρουρούς — δηλαδὴ, τὸν Κογκολέν, τὸν Τουρλουπέν, τὸν Γκρό-Γκυγιώμ καὶ τὸν Γκατιέ-Γκαρυκὺν. Ἡ μικρὴ πομπὴ πέρασε τὴ γέφυρα, πού, μόλις πέρασαν, σηκώθηκε ἀμέσως.

—Ἀλτ! ἔκανε ὁ Καπεστάν, τὴ στιγμὴ πού ξεπερνώντας μιὰ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἀγίου-Ἀντωνίου, ἔχοναν ἀπ' τὸ μάτια τὸν ὄγκο τῆς Βαστίλλης, ὅπου ὁ δούξ τοῦ Γκίζ, κλεισμένος τώρα, θρηνοῦσε τὴ χαμένη βασιλεία του...

Πλησίασε τὸν ἀγνωστὸ δεσμώτη, ἀφοῦ εἶπε στοὺς ἄλλους νὰ κάνουν παραπέρα. Τὸ σκοτάδι ἀπλώνονταν βαθύ. Μόλις

ξεχώριζε τὴ μαύρη σιλουέττα τοῦ ἀνθρώπου πού εἶχ' ἐλευθερωσεῖ, κι' ὅσον ἀφορὰ τὸ πρόσωπό του, αὐτὸ δὲν τὸ διέκρινε ὁλότελα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ μυστηριώδης κρατούμενος ἐκείνος, τοῦ ἀκούμπησε τὸ χέρι τοῦ σὸν ὄμο, ἔσπασε σ' ἓνα γέλιο ἀλλόκοτο, καὶ εἶπε :

—Κύριε ἀξιωματικέ, ξέρετε σὲ τί καταγινόμενον, τὴ στιγμὴ πού ἦρθαν νὰ μὲ βροῦν, γιὰ νὰ μοῦ ποῦν πῶς μὲ ζητεῖ ὁ βασιλεὺς, σὸν ὅποιον καὶ μὲ πᾶτε, δὲν εἶν' ἔτσι ;...

—Ὁχι, ἐκλαμπρότατε ! εἶπε ὁ Καπεστάν, πού ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐκείνης, τῆς γεμάτης ζοφερῆς πικρίας, ἔκανε νὰ ριγίση ἐξαφνικὰ.

—Νά, δέστε, ἀκόνιζα ἓνα κομμάτι σίδερο!

Κι' ὁ Καπεστάν διέκρινε, πραγματικά, στὰ χέρια του, κάτι πού γυάλισε, μὲ μιάς, στὰ σκοτεινά.

—Καὶ ξέρετε, γιὰ ποῖο σκοπὸ ἐτοίμαζα τὸ αὐτοσχέδιο τοῦτο ἐγγειρίδιο, πού τὸ δούλευα μὲ τόσ' ὑπομονή ;...

—Ὁχι, ἐκλαμπρότατε ! ἔανα-εἶπε μὲ ρίγος ὁ ἱππότης, νοιώθοντας τὰ μαλλιά του νὰ σηκώνονται.

—Γύρευα νὰ σκοτωθῶ μ' αὐτό.

—Νὰ σκοτωθῆτε!

—Ναί, κύριε ἀξιωματικέ! Εἰσαστε, πιστεῖω, εὐπατρίδης ; Εἰσαστε ἀνθρώπος εὐαίσθητος

τιμῆς ; "Ἐχετε καρδιά μέσα στὸ στήθος σας ;... Σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω! Θὰ ξέρετε, χωρίς ἀμφιβολία, γιὰ ποῖο λόγο μὲ ζητεῖ ὁ βασιλεὺς! Θὰ μὲ ἐξαναφέρουν στὴ Βαστίλλη; πρόσθεσε ὁ ἀγνωστος δεσμώτης, μὲ ἐξαφνικὴ ταραχὴ! "Ὡ, δὲν μοῦ λέτε τίποτε, τὸ βλέπω! Ἐ, λοιπόν, πέστε στὸ βασιλεῖα σας, πῶς δὲν μπορέσατε νὰ τοῦ παρουσιάσετε, παρὰ ἓνα κουφάρη σκοτωμένο!...

Καὶ μὲ μιὰ κίνησι ἀπότομη, ὁ ἀγνωστος, σήκωσε τὸ σίδερο, ἴσια, κατὰ τὸ στήθος, του. Ὁ Καπεστάν τοῦ τ' ἀρπάξε γοργά, καὶ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη τοῦ εἶπε :

—Ἐκλαμπρότατε, εἰσαστε ἔλευθερος!

Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, κάτι σὰν οὐρλιαγμὰ, βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου.

Ἐπιασε τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του, δίχως νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξι — καὶ στὸ τέλος τὰ κατάφερε καὶ ρόγχασε :

—Εἰσαστε τρελλός, τί λέτε, κύριέ μου ;...

—Ἀπομακρυνθῆτε, σεῖς οἱ ἄλλοι! φώναξε δυνατὰ ὁ Καπεστάν.

Οἱ τέσσερες βασιλικοὶ φρουροὶ πῆγαν εἰκοσι βήματα πὺ πέρα, κι' ὁ Καπεστάν, ὁ ἴδιος, ἔκανε τρία βήματα πὺ πίσω.

—Ἐλεύθερος! βρυχήθηκε ὁ ἀγνωστος δεσμώτης, παίρνοντας μὲ λαχτάρα τὴν ἀνάσα του

εἰσπνέοντας μὲ πάθος τὸν ἀέρα. "Ἐλεύθερος! Ἀληθινὰ — ἡ μήπως κι' ὄνειρεύομαι ;!...

—Χαίρετε, ἐκλαμπρότατε! εἶπε ὁ Καπεστάν, μ' ἓνα εἶδος ἀλλόκοτης γλυκύτητος. Εἰσαστε ἔλευθερος! Μιὰ λέξι, μοναχά: μὴ καταγράψετε τῆς ἐλευθερίας σας! Εὐσπλαχνισθῆτε τῆς ἀδυναμίας, τῆς ἀπειρίας, τοῦ καμποῦ καὶ τῆς νεότητος τοῦ μικροῦ βασιλιᾶ μὰς Λουδοβίκου. Ὁ ἱππότης Καπεστάν παίρνει τὸ θάρρος νὰ σὰς δώσῃ αὐτὴ τὴ συμβουλὴ, ἀπειθῶνόμενος, κι' ἐκείνος, στὴν καρδιά σας, κι' ὄχι, βεβαίως, στὴ φιλοδοξία σας! Χαίρετε!...

Καὶ βιαστικὰ ἀπομακρύνθηκε, ἀφήνοντας τὸν ἐνεδ ἔγκαιρο, ἐλεύθερο, καταμεσίς τοῦ δρόμου...

—Τὸν καθήμενὸν τὸν Κοντέ! μουρμούρισε. Ἡ στεναχώρια τῆς εἰρκτικῆς πόσου τὸν ἀδυνατισε!...

Ἐμπρός, τώρα, παιδιὰ, γιὰ τὸ «Μονόφθαλμο», πού δὲν πλερώνει μοναχά, μὰ καί... κερνάει! Γιατί ἐλπίζω πῶς θὰ σὰς κερᾷ ἓνα δειπνο ἡγεμονικό, γιὰ τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμό τῆς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας σας, στὸ ἔργο, πού μὰς ὀδήγησε, ἀπόψε, ἡ τιμὴ νὰ παραστήσουμε μπροστὰ στὴν Ἱστορία!...

Ὁ Τουρλουπέν τοῦ ἀρπάξε καὶ τοῦξφιξε τὸ χέρι.

—Εἰσαστε ὑπέροχος! τοῦ λέει.

—Μπᾶ, δὲν βαρύνεσαι! ἔκανε ἐκείνος. Δὲν σὰς τὸ εἶχα πει πῶς πετυχαίνω στὸ ρόλο τοῦ Ψευδοπαλληκαρά ;!...

—Νὰ μὲ πάρῃ καὶ νὰ μὲ σηκώσῃ ὁ διάβολος, ἀν κατάλαβα σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τίποτε! γκρίνιαζε ὁ Γκρό-Γκυγιώμ.

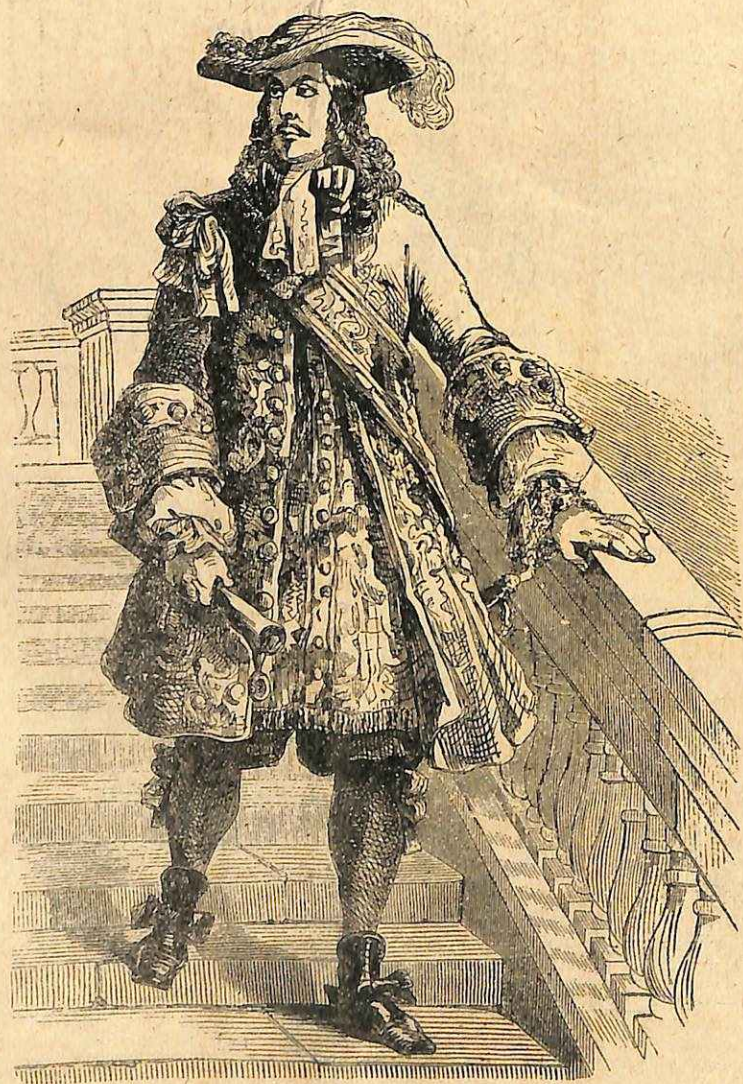
—Ὡ! σκεπτόταν, ἀπ' τὴν ἄλλῃ τὴ μεριά, σαστισμένος ἐντελῶς, ὁ Κογκολέν. Νὰ πού, τώρα, ὁ ἱππότης μπαίνοντας, ὁπότε τοῦ γουστᾷρε, στὴ Βαστίλλη, καὶ φυλακίζει, κι' ἀποφυλακίζει! Μὰ ἔτσι μίλησε τῆς τύχης του, καλέ! Χίλια σκοῦδα, μοναχά, νὰ παίρνῃ, γιὰ τὸ κάθε κεφάλι πού θὰ βγαλῇ σ' ἓνα μῆνα θὰ γίνουμε βαθύπλουτοι!...

Καὶ κατὰπληκτοι, πελαγωμένοι, ἔκθαμβοι, λέγοντας πῶς ὄλ' αὐτὰ τὰ εἶδαν στ' ὄνειρό τους, οἱ τρεῖς ἀνδρες «βασιλικοὶ φρουροὶ» δὲν ἄργησαν κάπως νὰ συνέρχονται, παρὰ ὅταν βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι, φορτωμένο μὲ περίφημα φαγιά...

—Στὴν ὑγεία τοῦ συγγραφέως! φώναξε ὁ Τουρλουπέν, γεμίζοντας τὸ πρῶτο του ποτήρι...

Ὁ δεσμώτης, ὁ ἐγκάθειρτος, ἔλευθερος... Ὁ δεσμώτης πού ἀντικατέστησε τὸν πρίγκηπα Κοντέ, μὲς' στὴ Βαστίλλη, στὸ δεκατέσσερα κελλὶ τοῦ Θησαυροῦ, τὴν περιφημὴ βραδυὰ πού ἀνακάλυψε πῶς ὁ πρίγκηψ ἐπικοινωνοῦσε μὲ ἀνθρώπους, πού βρισκόντουσαν ἀπ' ἔξω, μὲ χαρτάκια καλοτυλιγμένα, πού πετοῦσε ἀπ' τὸ παράθυρό του...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ δούξ ντέ Λά Νεβίλλ

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΧΕΙ ΤΟΥ ΜΠΙΑΝΟ...

ἔλαβε τὸ γράμμα αὐτό, ἐκκίνησε ἀμέσως μὲ μιὰ «τρίκικα» ὑπὸ αὐστηρὸν ἱκανόκνιτο, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ ἴδιος, ὅπως συνήθιζε πάντα, ἂν ἡ καταγγελίης γιὰ τὴς διοικητικῆς ἀσθαλείας ἐστὶν μικρὴ πάλι τοῦ Ν. ἦσαν ἀληθινές, ἢ ἐπρόκειτο γιὰ συκοφαντίες.

Ἐνοιαθε μεγάλη χαρὰ γι' αὐτὴ τὴν ἀπόφασί του ὁ Ποσοῦντιν. Ἡ συνειδήσι του ἦταν ἡσυχὴ γιὰ τὴν τόσο ἐπιμελῆ ἐκτέλεσι τῶν διοικητικῶν καθηκόντων του. Ἀπὸ περιέργεια καὶ γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα, ρώτησε τὸν ἀμαξᾶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτὸ του :

—Τὸν ξέρεῖς τὸν Ποσοῦντιν ;
—Καὶ πῶς νὰ μὴ τὸν ξέρω ; ἀπάντησε, γελώντας ὁ μουζίκος, ὅλοι τὸν ξέρουμε.

—Καὶ τί εἶδους ἀνθρώπος εἶνε ; Εἶνε καλός ;

—Ἀ! ὅσο γι' αὐτό, ἀπάντησε μ' ἓνα χασμουρητὸ ὁ χωρικός, εἶνε πολὺ καθὼς πρέπει κύριος, ξέρεῖ καλὰ τὴν ὑπηρεσία του. Δὲν ἔχει ἔδω, παρὰ δυὸ χρόνια μόνο κι' ὅμως ἔχει κάνει πολλὰ πράγματα...

—Ἐκανε τίποτε τὸ ἔκτακτο ;...

—Πολλὰ πράγματα σὰς λέω, πολλὰ, ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δῇ χρόνια! Μὰς ἔφερε τὸν σιδηρόδρομο... Πῆρε τὴ θέσι τοῦ Κοκτριούγκωφ στὴν ἐπαρχία μας, πού μ' αὐτὸν δὲν τελείωνε ποτὲ κανένας τὴ δουλειὰ του... Ὁ Κοκτριούγκωφ ἦταν κλέφτης, πονηρός, εἶχε τὰ μέσα βλέπετε. Μόλις ὅμως φάνηκε στὴ μέση ὁ Ποσοῦντιν, τὸν ἔστειλε ἀμέσως κατὰ διαβόλου κι' ἡσυχάσαμε. Ἀ! ὅσο γιὰ τὸν Ποσοῦντιν, αὐτὸς δὲν πουλιέται, ὄχι! Μὲ τὴ φύγῃ νὰ τοῦ δῇς τὰ λεφτά, ἐκείνος δὲν πέφτει σὲ ἀμάρτημα, κυττάζει πάντα τὸ ζῆκο καὶ τὸ σωστό...

—Δόξα νύχῃ ὁ Θεός, πού τὸ κατάλαβαν ἐπὶ τέλους! εἶπε ἀπὸ μέσα τοῦ Ποσοῦντιν. Πάλι καλὰ...

—Εἶνε πολὺ διαβασμένος ἀνθρώπος, ἐξακολούθησε ὁ ἀμαξῆς καταδεχτικός... Ὅταν πηγαίνουν οἱ δικοί μας γιὰ κανένα παράπνομο, τοὺς δέχεται μὲ τὸν καλύτερο τρόπο καὶ δίνει τὸ χέρι, σὲ ὅλους. Καὶ μόλις ἀκούσει περὶ τίνος πρόκειται, ἀμέσως διατάζει νὰ ἐτοιμάσουν τ' ἄλογα καὶ δρόμο, νὰ ἐξετάσῃ τὸ ζήτημα μοναχὸς του, μὲ τὰ μάτια του. Κι' οὕτως δέχθηκε ποτὲ τὸν ἓνα καπὶκι ἀπὸ κανέναν. Εἶνε χίλιες φορές καλύτερος ἀπ' τὸν προκατήχῃ του!

Ἐκείνος μόνο πού εἶχε δυνατὴ φωνή. Ὅταν φώναζε, τὸν ἀκούγε ὅλος ὁ κόσμος. Στὴν ὑπηρεσία ὅμως δὲν χρειάζονται φωνές, ἀλλὰ δραστηριότητα σὰν τὸν Ποσοῦντιν. Κρίμα, πού ἔχει ἓνα τρομερὸ ἐλάττωμα αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος. Εἶνε καλός, ἓνα κομμάτι μάλαμα, ὁ Θεὸς νὰ τοῦ δῇ χρόνια, τὸ κακὸ εἶνε μοναχὰ πού πίνει, γίνεται τύφλα σὸ μεθύσι, πίνει!...

—Καὶ πού τὸ ξέρεῖς ἐσὺ πῶς ἐγώ... πῶς ὁ Ποσοῦντιν πίνει!...

—Ἀ, ὅσο γι' αὐτό, δὲν τὸν εἶδα βέβαια μεθυμένο, τὸ λέει ὅμως ὁ κόσμος, ἂν καὶ δὲν πίνει ποτὲ ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι του. Στὸ σπίτι του ὅμως γίνεται στουπί, ἄστα!... Μόλις σηκωθῇ τὸ πρωί, ζητάει ἓνα ποτήρι βότκα καὶ, πρὶν τὸ κατεβάσει αὐτό, ἀρπάζει τὸ δεύτερο. Τὸ βστός ὅμως τὸ ποτὶ, δὲν τοῦ ἀποφαίνεται διόλου. Ἐνῶ ὁ ἄλ-

ψηλὸς κοπέλλες, τίς ἐντυνε ὁμοίᾳ μὲ ἀκριβὰ γουναρικά καὶ μεταξωτὰ κι' ἔθβαινε ἔξω καὶ μὲ τίς δυὸ μαζὺ. Ἐμπαινε ὁ ἴδιος στὴ μέση, κοντούτσικος, καθὼς ἦταν, κι' ὁ κόσμος γελοῦσε καλόκαρδα, ἔκανε χάξι. Στὴν ἐπαρχία ὅμως τὰ ἐξοικονόμισε ἀλλοιῶτικα τὰ πράγματα: τίς ἔχει σπῆτι τοῦ καὶ τίς δυὸ, τὴ μιὰ ὅμως τὴν παρουσιάζει γιὰ οἰκόνῃα τοῦ καὶ τὴν ἄλλη γιὰ γραμματέα. Ἐτσι κρατᾷ τὰ προσήματα, ἐπαρχία βλέπετε... κι' οὕτως βγαίνει πειὰ ἔξω μαζὺ τους. Γῆ μιὰ τὴν λένε Λιουντίλα Σεμιονόβα καὶ τὴν ἄλλη Ἀναστασία Ἰβάνοβα, εἶν' ὁμορφες γυναῖκες, καθὼς λένε.

—Μωρ! αὐτὸς ξέρεῖ καὶ τὰ ὀνόματά τους! ἀποροῦσε ὁ Πο-

Ἐμπαινε ὁ ἴδιος στὴ μέση...

λος, ὁ Κοκτριούγκωφ, ὅταν ἐπιδύνατο, οὐρλιαζαν καὶ τὰ σκυλιὰ μὲ τὴ φασαρία πού ἔκανε. Ὁ Ποσοῦντιν ὅμως πίνει μὲ τρόπο, μέσα στοῦ γραφείου του. Γιὰ νὰ μὴ τὸν πέρνει ὁ κόσμος μυρωδιά, ἔβαλ' ἓνα σωλῆνα σ' ἐν' ἀπ' τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του κι' ἀπὸ κεῖ ρουφᾷ τὴν βότκα, ὅπως βυζαίνουν τὰ μωρά. Κι' ὅταν ταξιδεύει, ἔχει πάντα δυὸ μπουκάλια στὶς τσέπες του...

—Ἀπὸ πού στὴν εὐχὴ τὰ ξέρουν ὄλ' αὐτὰ, Παναγία μου, ἀναρωτιώταν ὁ Ποσοῦντιν. —Εἶνε καὶ γυναικὸς ὁ ἐλόγιμος. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸ παραξενώνει. ἐξακολούθησε ὁ ἀμαξῆς, γελώντας εὐθυμὰ μ' ὅλην τὴν καρδιά. Δὲν ἀφήνει, γυναικὰ γιὰ γυναικὰ! Στὴν Πετρούπολι εἶχε συγχρόνως δυὸ φίλνιδες, δυὸ

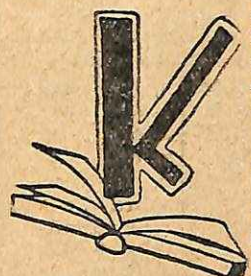
κρίσι, νὰ ἐξετάξῃ τὸ καθετί... Ὁ ἄλλος, ὁ προκατήχῃς του, ὅταν πηγαίνει πουμενα γιὰ ὑπηρεσία, βαροῦσαν ἡ μουσικὴ καὶ τὰ νταούλια. Χριστέ καὶ Κύριε!... Ἱππικὸ μπροστὰ, ἱππικὸ πίσω, ἱππικὸ καὶ στὰ πλάγια τὸ ἀμαξιοῦ τοῦ. Ἐρχόταν ἐπὶ τέλους, κοιμώταν, ἔτρωγε, ἔπινε κι' ἔπειτα κυττάζε καὶ τὴν ὑπηρεσία, χτυποῦσε τὸ πόδι του, ἐξακοιμώταν, ἐξανάρωνε καὶ δρόμο πίσω μὲ τὴν ἴδια πολυτέλεια. Ὁ σημερινὸς διοικητὴς ὅμως, μάλιστα ἀκούσει κάτι πού δὲν στέκει καλὰ στὴ θέσι του, τρέχει κρυφὰ νὰ τὰ ἐξετάσῃ ὅλα μοναχὸς του, χωρὶς νὰ τὸν μυριστῇ κανένας!... Δὲν βαρεῖσαι ὅμως! Φεύγει βέβαια, χωρὶς νὰ τὸν καταλάβῃ κανεὶς ἀπ' τὸ σπῆτι του, πηγαίνει στὸ σταθμὸ καὶ δὲν νοικιάζει τὰ καλύθερα ἄλογα, ἀλλὰ πέρνει ἄλογο ἀπὸ ἑναν μουζίκω. Κουκουλῶνεται καλὰ, νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν κι' οὕτως βγάξει μιλιὰ. Εἶνε νὰ σκάξῃ κανενας στὰ γέλια. "Ὅλοι τὸν γνωρίζουν μὲ τὸ πρῶτο—Μὰ πῶς τὸν γνωρίζουν ;

—Δὲν εἶνε δύσκολο. Πρῶτα, ὅταν καμμιά φορὰ ὁ ἄλλος, ὁ Κοκτριούγκωφ ταξιδεύει κρυφὰ, τὸν γνωρίζουμε ἀπ' τὸ βαρὺ τὸ χέρι του. Ἄν σοῦδινε κανένας μιὰ γερὴ γροθιά στὰ δόντια, δυνατὴ, καλοζυγισμένη, δὲν μποροῦσε ν'ἴσται ἄλλος ἀπ' αὐτόν... Σήμερα γνωρίζουμε τὸν Ποσοῦντιν ἀπὸ ἄλλα σημάδια. Ἐνας ἄπλος ταξιδιωτὴς, κάθεται ἡσυχά. Ὁ Ποσοῦντιν ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἡσυχάσῃ πουμενά. Ἄς ποῦμε πῶς ἦρθε στὸ σταθμὸ, ἢ στὸ ταχυδρομεῖο... Ἀρχίζει νὰ κἀν παρατηρήσεις. Τὸ ἓνα τοῦ βρωμάει, τὸ ἄλλο τοῦ μυρίζει. Παραγγέλει κατὰπικτοτῶπολο, φρούτα καὶ γλυκά! Ὅταν λοιπὸν κανένας, μέσα στὸ χειμῶνα, ζητήσει κοττόπολο, φρούτα καὶ γλυκά, αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ποσοῦντιν. Ὅταν κάποιος μιλήσῃ εὐγενικὰ στοὺς ἐπιθεωρητάς, αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι ὁ Ποσοῦντιν. Ἐτσι, ὄχι μοναχὰ ὁ ἐπιθεωρητὴς, μὰ κι' ἡ γάτες καθεῖναι πῶς ἐρχεται ὁ Ποσοῦντιν.

—Ἐτσι εἶνε, ἔτσι εἶνε, νὰ πάρῃ ἡ εὐχὴ! μουρμούριζε ὁ Ποσοῦντιν κατὰπληκτος. Πᾶς δὲν τὰ σκέφτηκε ὄλ' αὐτὰ!... —Ἐκείνους ὅμως πού ἔχουν ἀνάγκη, τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ χωρὶς τὰ κοττόπολα, καὶ τὰ φρούτα. Ἐνα τηλεγράφημα καὶ τὰ μαθαίνουν ὅλα. Ὅσο κι' ἂν κρύβεται, ὄλ' ἡ περιφέρεια ἐρεῖ πῶς ταξιδεύει κι' ἀμέσως ταχτοποιοῦν τίς ὑπηρεσίες κι' ὅταν φτάσῃ ἐκείνος, τὰ βρίσκει ὅλα στὴν ἐντέλεια ταχτικά καὶ νοικοκυρεμένα! Πηγαίνει γιὰ νὰ τοὺς τσακώσῃ στὰ πράσα, νὰ τοὺς τιμωρήσῃ, νὰ πάρουν κι' ἄλλοι παραδείγματα, μὰ δὲν βαρεῖσαι, ὅλοι τὸν κοροϊδεύουν. Ὅσο κι' ἂν ψάχνει, δὲν θὰ βρῇ πειὰ οὕτε ἴχνος ἀταξίας.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» - «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΙ την παρελθούσαν εβδομάδα, τρίτην από της ημέρας της κληρώσεως του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», εξηκολούθησαν συρρέοντες εις τὰ Γραφεία μας οί τυχεροί, όπως παραλάβουν τὰ δώρα των.

Κατὰ τὴν εβδομάδα αὐτὴν παρέλαβον τὰ δώρα των οί ἐξῆς τυχεροί ἀναγνώσται μας :

Ο κ. Νικ. Τζούρος, ἐξ Ἀμαρουσίου, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63952 λαχνού, ἐκέρδισε μίαν ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν.

Ο κ. Νίκος Κουχτούγιου, 500ῦ Συντάγματος, Θεσσαλονίκης, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44228 λαχνού, ἐκέρδισε τρία ζεύγη μεταξωτῆς, ἀξίας 500 δραχμῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Ο κ. Γεώργιος Παπακωνσταντίνου, φοιτητῆς Νομικῆς, ἐν Τριπόλει, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 51009 λαχνού, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἕνα γυναικεῖο καπέλλο ἀξίας δοχ. 1000, μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἐπιστολήν :

Ἐν Τριπόλει, τῇ 30 Αὐγούστου 1934.

Κύριε Διευθυντά, Σὰς γνωρίζω ὅτι εἰμαι κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθμῶν 51.009 λαχείου τῶν περιοδικῶν σας, ὁ ὁποῖος κερδίζει ἕνα γυναικεῖο καπέλλο. Τὸ λαχεῖον τοῦτο μετὰ τινὰς ἡμέρας θέλει ἐγχεῖρση εἰς ὑμᾶς ἡ δεσποινὶς Ντ. Μπουρούνη, εἰς τὴν ὁποίαν παρακαλῶ παραβῆτε τὸ κερδὴν ἐν κατέλλῳ. Μετὰ τῆς

Γεωργίου Κ. Παπακωνσταντίνου, φοιτητῆς Νομικῆς Ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Εὐαγγελία Σάββα, Μεταμορφώσεως 39, ἐν Βόλῳ, κάτοχος τοῦ ὑπ' ἀριθ. 36185 λαχνού, ὁ ὁποῖος κερδίζει 3 ζεύγη κίλτσες, μᾶς ἀπέστειλε τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

Ἀγαπητὴ Διεύθυνσι, Οἷός κάτοχος τοῦ ἀριθμοῦ 36185, σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀποστείλετε τὰ κερδίζόμενα δώρα. Καὶ ἐπὶ πλέον σὰς παρακαλῶ, ἐπειδὴ κερδίζω καὶ ὅρα «Οἰκογενείας» 3 ζεύγη κίλτσες καὶ ἄλλα τόσα ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο», νὰ μοῦ στείλετε 3 ζεύγη κίλτσες καὶ 500 δραχμᾶς. Καὶ αὐτὰ, ἐπειδὴ στὴν ἀρχὴ εἶχατε γράφει ὅτι τὰ δώρα θὰ ᾤσαν διπλά, ἀφοῦ ὁ ἀριθμὸς συμπεριλαμβάνεται καὶ κερδίζει καὶ εἰς τὰς 2 κληρώσεις, ἴσως τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας». Σὰς διαβεβαιῶ τὴν παρακαλῶ μου ἀπευθείας, διότι ἀπὸ σὰς ζήτησα καὶ μοῦ στείλατε καὶ τὸ λαχεῖο κ' ὅταν τὸ πήγα στὸ Πρακτορεῖο μοῦ εἶπαν ὅτι δὲν τὸ ἀνελάμβαναν. Σὰς ζητῶ λοιπὸν συγγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχλησιν πού σὰς προέβην.

Εὐχαριστοῦσα. Εἰς τὴν δεσποινίδα Εὐαγ. Σάββα, δι' ἐπιστολῆς μας, ἐξηγησάμεν ὅτι ἡ ἀπαίτησίς της νὰ πάρῃ διπλά δώρα (ἡ κ. Α. Ζέρβα, παραδειγματὸς χάριν, πού ἐκέρδισε τὸ αὐτοκίνητον, πρέπει ν' ἀπαίτησιν καὶ τῆς δώσωμεν δύο αὐτοκίνητα !...), δὲν εἶνε δικαίω καὶ λογικῇ. Οὕτε ἄλλως εἶχαμε γράφει τέτοιο πᾶγμα στὰ περιοδικά.

Στὴν Δίδα Σάββα ἐγράψαμε καὶ τῆς ὑποδείξαμε πῶς θὰ παραλάβῃ τὸ δῶρον της ἀπὸ τὸν κ. Ὑποπρόξενον τῆς πόλεώς της, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ τὸ ἀπεστείλαμεν.

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ

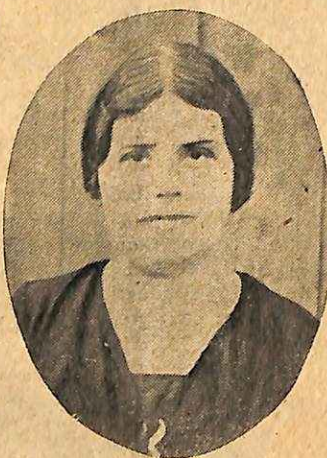
Τέλος παρὰ τῆς κ. Λίτσας Ζέρβα, ἡ ὁποία ἐκέρδισε τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἡ ὁποία μᾶς εἰδοποίησε διὰ τηλεγραφίματος τῆς δὴ θὰ μᾶς γράψῃ, ἐλάθονεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

Μαράθου, τῇ 25 Αὐγούστου 1934.

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας», Εἰμαι τακτικὴ ἀναγνώστριά σου τοῦ «Μπουκέτου», ἀπολαμβάνουσα χρόνια τῶρα τὰ δώρα τοῦ μυθιστορήματος καὶ τῆς διαλεχτῆς σου ὕλης. Χωρὶς δὲ νὰ σὰς κοινοποιῶ, σὰς λέγω ὅτι εἶνε τὸ μόνο καταλλήλου περιοδικὸν γιὰ διάβασμα, γιατί ἔχει, ἐκτός τῆς ἐκλεκτῆς σου ὕλης, καὶ θηϊκάς ἀρχάς. Ἐνὸς ὅμως στὰ «Ἐβδομαδικὰ Λαχεῖα δὲν μοῦ ἔτυχε νὰ πάρω τίποτε μέχρι σήμερα, ἥρθε τὸ Μεγάλο Λαχεῖο τοῦ «Μπουκέτου» νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ καὶ νὰ κερδίσω τὸν πρῶτον ἀριθμὸν. Ἡ χάρις μου δὲν περιγράφεται, γιατί ποτὲ δὲν ἔχα κερδίσει ὅτε μὴν φορὰ, ἐνὸς πάλιν τακτικὰ λαχεῖα τοῦ «Ἐθνικοῦ Στόλου» Μόλις εἶδα τὸ «Μπουκέτο» καὶ κερδίζει ὁ ἀριθμὸς μου, ἔστειλα στὸ Τηλεγραφεῖο καὶ σὰς ἐτηλεγράφησα. Τὸ δῶρον εἶνε ὅτι καὶ οὐδ' ἄλλες δεσποινίδες, ἡ μία ὑπάλληλος εἰς τὴν Γραμματεῖαν Ἀθηνῶν καὶ ἡ ἄλλη διδασκάλισσα, ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα μὲ τὸ δικό μου καὶ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώριζε ποία ἀπὸ τῶν τριῶν εἶνε ἡ τυχερὴ καὶ ἐγὼ ἐκέρδισα. Καὶ τώρα ἐρχομαι νὰ σὰς πῶ τὸ μυστικόν μου. Δὲν θὰ ἦταν δυνατόν, κύριε Διευθυντά, ἀντὶ τοῦ αὐτοκινήτου, νὰ μοῦ ἐδίδιντε τὸ ποσὸν εἰς μετρητὰ, ἔστω

ἢ δουλειᾶς εἶνε σκεπασμένης. Ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ τοῦς συγχάρῃ κίχλας, νὰ τοῦς σφίξῃ καὶ τὸ χέρι. Ἀ! ὁ κόσμος ἐδῶ εἶνε πολὺ πονηρὸς, τετραπέρατος! Καμμιά φορὰ κάνω γοῦστο νὰ τὰ βλέπω δ' αὐτὰ. Ἀς πάρουμε γιὰ νὰ γελᾶσσουμε αὐτὸ πούγινε σήμερα : ὁ Ἑβραῖος, πού ἔχει τὸ μπάρ στὸ σταθμὸν, ἥρθε καὶ μὲ βρήκε τὸ πρῶτ', τρέχοντας. «Ὁρα καλὴ, τοῦ λέω, γιὰ ποὺ τὸ δῶλές ;» «Πῶς κρασὶ κ' ὀρεκτικὰ στὴν Ν., μοῦ ἀπαντᾷ. Περιμένουν ἐκεῖ σήμερα τὸν Ποσοῦντιν!» «Ἐ ; ... Πῶς σὰς φαίνεται αὐτό ;» «Ὁ Ποσοῦντιν ἴσως νὰ μὴν εἶχε ἀκόμη ἐκκινήσει ὁ ἄνθρωπος κ' αὐτοὶ τοῦ ἐτοίμαζαν τὸ κοτόπουλο καὶ τὰ ὀρεκτικὰ. Φαντάζεστε ἀπὸ πότε οἱ ὑπάλληλοι θὰ εἶχαν ταχτοποιήσει τὰ χαρτιά τους.» Ἀντε πᾶστες... —Γύρισε πίσω! πρόσταξε ὁ Ποσοῦντιν, μὲ μυστοκινῆμένη φωνή. Δὲν θὰ ἐξακολούθησεν τὸ ταξεῖδι, κάτι θυμῆθηκα. . .

Κ' ὁ ἀμαρῆς γύρισε τὸ ἀμάξι του, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐξαιρετικὴν ἰδιότητα τοῦ πελάτη του.

Ἡ κ. Λίτσα Ζέρβα, ἐκ Μαράθου (Ἀμαλιδίου), ἡ ὁποία ἐκέρδισε τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οἰκογενείας»

καὶ ὀλιγώτερα ; Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε πλοῖσι, γιὰ νὰ ἔχουμε στὴν ἐπαρχία αὐτοκίνητο. Εἰς τὰς ἡμέρας αἰωνίας εὐγνώμων, ἂν ἡ πρόσταξις μου γινώτανε δεκτή. Παρακαλῶ, ἀπαντήσατέ μου. Ἐγώμαι τὰ περιοδικὰ σας νὰ προσδύουν καὶ νὰ εἶνε πάντοτε πρῶτα στὴν κυκλοφορίαν.

Με βραβεῖν ἐκτίμησιν.

Λίτσα Ζέρβα

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ

Συνερίζομεν κατωτέρω τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν τυχερῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας, οἱ ὁποῖοι παρέλαβον ἤδη τὰ δώρα των :

Οἱ κ. κ. Ἄνδρ. Βασιλάτος Ἐμμ. Μπενάκη 124 Ἐνταῦθα, Σταῦρος Τσιρλῆς Τομπάζη 46 Πειραιᾶ, Δ. Γράσος Φιλελλήνων 23β Ἐνταῦθα, Πέτρος Σέρτης Δουροῦσι, Ὁρέστης Λαγδελίνος Εὐμένους 32 Ἐνταῦθα, Μ. Ρανίδης ὑπάλληλος ΣΕΚ Θεσσαλονίκης, Ἡρῶ Καλογεροπούλου συνοικία ἀξιωματικῶν Περιστέρη, Βικτ. Χαλαζαπιδίου Ἀγγέλως 32 Νέος Κόσμος, Ἄννα Χρῆση Ἀλμυροῦσιον 13 Ἐνταῦθα, Δημ. Παύλου Ἀλκιβιάδου 228 Πειραιᾶ, Σταματία Ἀναστασιάδου συνοικία Μητροπόλεως Ρόδος, Γ. Τουφεξῆς συνταξιούχος Τρίτολις, Σοτ. Στρατηγόπουλος Πειραιεύς, Ι. Παπαδόπουλος Κόρθιον Ἄνδρον, Βασιλοπούλου Λαυρίον, Ν. Καθονοῦλης Λαυρίον, ἐκέρδισαν ἀπὸ μίαν σειρὰν τῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου».

Ὡσαύτως οἱ κ. κ. Μ. Στεργιοπούλου Ναύπαικος, Ν. Γιατρίδης δικηγόρος Ναυπλίου, Γ. Τουφεξῆς συνταξιούχος Τρίτολις, Δ. Ἀναστασιάδης συνταξιούχος ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς Φιλαρά, Ἄνδρ. Δεσφίλα Σατωβριάνδου 28 Ἐνταῦθα, Κ. Ἀργυρίου Μεγ. Ἀλεξάνδρου 34 Ἐνταῦθα, Ι. Ταβουλάρης Φίλωνος 66 Πειραιᾶ, Δ. Μυλωνᾶς Ἄγιον Ἀνδρόν 57 Ἀγιον, Δ. Πηλαρινὸς Χρυσονίδιον 1 Παγκράτι, Ρ. Μενάζε-τάκης Σῦρος, Γ. Στρατηγὸς Σκουζὲ 14 Πειραιεύς, Ἀννέτα Παπὰ Μοναστήριον 134 Πάροδος 11 Θεσσαλονίκης, Ἰωάν. Λουκιδίου Περιστέρη, Α. Κοντογεωργακόπουλος Χαρ. Τρικοῦπη 4 Ἐνταῦθα, Σταθούλα Μεταξοπούλου Σωτήρος 4 Ἐνταῦθα, Τάκης Ράμος Ἐπινάρδου 1 Ἐνταῦθα, Εἰρήνη Βλάχου Εὐρυπιδίου 28 Πειραιᾶ, Ἰωάν. Ζαρνατῆ Ἀλκαμίνους 61 Ἐνταῦθα, Δέσπω Ἀττιανόν Ψυχικό, Μιχ. Μάρκος Ἡρακλιδῶν 13 Θησεῖον, Ἀρχ. Βαρβαγάλα Ἰακώβου Δραγάστη 7 Πειραιεύς, Θ. Καλοφάτης Ἐγνατίας 52 Θεσσαλονίκης, Γ. Ἀποστολάκης Ἀγίας Τριάδος 19 Ἀμπελόκηποι, Ε.Οικονομοπούλου Μετσόβου 22 Ἐνταῦθα, Κούλα Μαρινάκη Παγκράτι, Δ. Μεθανῆς Βόλος, Χαρ. Χατζόπουλος Ἀγ. Παρασκευῆ, Εὐαγ. Καρούσος Κερασσιῶντος 18 Ἐνταῦθα, Δημ. Παύλου Ἀλκιβιάδου 228 Πειραιᾶ, Δημ. Τερατῶντος Σαχτούρη 62 Πειραιεύς, Θ. Ἀνδρονίδης Τριανῆ 4 Πειραιεύς, Ἄννα Γύγλου Πειραιεύς, Ἀργύρης Κρί-δαρης Μεροῦσιον 84 Πειραιεύς, Ἀνάργ. Τομμάς Ἀντωνίου Θεοχάρη 13 Πειραιεύς, Γ. Λινάρδος Ἀρδέα Μακεδονίας, Μιχ. Μαχαροῦνας Κάλυμνος, Ἀχιλ. Ἀγγελῆς Μυτιλήνη, ἐκέρδισαν ἀπὸ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ κ. κ. Ν. Φουrolόπουλος Τρίτολις, Ἐλπίς Γιαννουλάτου Πειραιεύς, Μιχ. Παγανόπουλος Πάτρας, Μιχ. Τσάρας Ναυπαικος, Ἐμμ. Ἀνδρόνικος Βενιζέλου 84 Θεσσαλονίκης, ἐκέρδισαν ἅν ἐν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Πῶλ Φεβάλ «Ὁ Καπετὰν Φάντασμα». Τέλος ὁ κ. Κ. Τσιλλῆρας Γραφεῖα Καπνοῦ Βόλος, ἐκέρδισεν Ἐν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορήματος «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας».

Διεύθυνσις

Παρακαλοῦνται οἱ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀναγνώσται μας, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν κάτοχοι ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν κατὰ τὴν κληρώσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας, ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν ταχυδρομικῶς τὰ λαχεῖα των. Τὰ δώρα των θὰ τὰ ἀποστέλλωμεν εἰς τὰ οἰκεία Ὑποπρακτορεῖα, ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ παραλαμβάνουν, κατόπιν ὑπογραφῆς ἀποδείξεως παραλαβῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνώστων μας, τῶν ὁποίων θ' ἀποστέλλωμεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος τὰ δώρα των εἰς τὰ οἰκεία Ὑποπρακτορεῖα, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν οἰκείαν στήλην «Κάρτ-Ποστὰς», ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐκ μέρους μας εἰδοποιήσεως, ταχυδρομικῆς κλπ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ εἰς τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικὸν ἀναγνώσται μας, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν κάτοχοι ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν κατὰ τὴν κληρώσιν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας, ὅπως μᾶς ἀποστέλλουν ταχυδρομικῶς τὰ λαχεῖα των. Τὰ δώρα των θὰ τὰ ἀποστέλλωμεν εἰς τὰ οἰκεία Ὑποπρακτορεῖα, ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ παραλαμβάνουν, κατόπιν ὑπογραφῆς ἀποδείξεως παραλαβῆς. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνώστων μας, τῶν ὁποίων θ' ἀποστέλλωμεν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος τὰ δώρα των εἰς τὰ οἰκεία Ὑποπρακτορεῖα, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν οἰκείαν στήλην «Κάρτ-Ποστὰς», ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης ἐκ μέρους μας εἰδοποιήσεως, ταχυδρομικῆς κλπ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ 3ΟΥ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Κατὰ τὴν 3ην κληρώσιν τοῦ Δεκαπενθημέρου Λαχείου μας, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ τὴν 19ην Σεπτεμβρίου καὶ ὥραν 9ην π.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα μας, θὰ δοθῶν ὡς δῶρα τὰ ἐξῆς :

Ὁ 1ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ δραχμὰς 500.
Ὁ 2ος ἀριθμὸς θὰ κερδίσῃ ἕνα πολυτελὲς μιμητὸν Βοημίας.
Ὁ 3ος ἀριθμὸς 25 Λάμψες Radium, καὶ ὁ 4ος ἀριθμὸς μὴν σειράς Ἡμερολογίων τοῦ «Μπουκέτου».

Ἐπίσης οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες στὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ 1ου ἀριθμοῦ θὰ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ 1ου ἀριθμοῦ καὶ κερδίζοντες, ἡ ἕνα βιβλίου τῆς Βιβλιοθήκης μας. Οἱ κερδίζοντες ἀριθμοὶ τῆς 3ης κληρώσεως στὸ προσεχές.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπῆτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΧΑΛΙΑ

Οἱ λεκέδες τῶν χαλιῶν ἀπορροφῶνται ἀπὸ τὸ μαλλὶ καὶ βγαίνουν πολὺ δύσκολα. Μολαταῦτα σὰς συμβουλεύω νὰ δοκιμάσετε τὴν ἐξῆς συνταγή. Ὅταν ὁ λεκές δὲν εἶνε πολὺ παλιός, βγαίνει χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὔτε ἴχνος.

Ἀναμίξετε 125 γραμμάρια σαποῦνι λευκὸ Μασσαλίας μὲσα σὲ ἑκατὸ δράγμα νερό. Κατόπιν προσθέτετε 90 γραμμ. ἀμμωνία, 30 γραμμ. αἰθέρα, 30 γραμμ. καθαρὸ οἰνόπνευμα, 30 γραμμ. γλυκερίνης. Σ' αὐτὸ τὸ μίγμα, προσθέτετε καὶ τριακόσια δράγματα νερό καὶ τὸ φυλάτε σὲ μὴ μπουκάλια. Ὅταν θέλετε νὰ βγάλετε τὸν λεκέ ἀπὸ τὸ χαλὶ βρέχετε μὴ δοῦρτος καὶ τρίβετε ἐλαφρά. Ξεπλένετε μὲ καθαρὸν νερό καὶ σφουγγίζετε πιέζοντας ἀπὸ πάνω μὲ δύναμιν ἕνα στεγνὸ πανί.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΩΝΗ ΣΑΣ ΤΟ ΙΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΠΟΙΩΝ

Τὸ ἱδρώμα τῶν ποδιῶν εἶνε ἕνα ἐλάττωμα φοβερὸν δυσάρεστο καὶ γιὰ ἐκείνους πού ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὸ καὶ γιὰ ὅσους τοὺς πλησιάζουν. Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ὁ ἰδρὼς ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ καταστρέφῃ τὴς κίλτσες καὶ τὰ παπούτσια σὲ σμῆμα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ ἑκατὸ ἡμέρας ἕνα κανονικὸν ζευγάρι παπούτσια γὰ εἶνε γιὰ πέταμα.

Πολὺ ἀποτελεσματικὸν εἶνε τὰ μπάνια μὲ ἀλάτι ἡ καὶ μὲ σόδα ἡ μὲ τάλιο. Μετὰ τὸ ποδόλουτρο, τρίβετε τὰ πόδια σας δυνατὰ μὲ μὴ τραχεῖα πετσέτα καὶ κατόπιν τὰ πονδράτε μὲ τάλιν φροντίζοντας ὥστε τὸ τάλιν νὰ πᾶν καὶ ἀνάμεσα στὰ δάκτυλα καὶ στὴς πατούσες. Ὅταν τὰ πόδια σας ἔχουν ἐρεθισθῇ ἀπὸ πολὺν ὀδοποιον, τὰ αἰθεῖτε μ' ἕνα μίγμα κομποῦνο ἀπὸ ἕνα κομμὸ αἰγὸς καὶ ἀμυγδαλάδου. Κατόπιν τὰ πονδράτε μὲ τάλιν. Γιὰ τὸ ἱδρώμα τῶν ποδιῶν πολὺ ἀφελίμως εἶνε καὶ ἡ ἐντομίδες μὲ ἀλκοὸλ καψοῦ, ἡ μὲ φορμολὴν διαλυμένην σὲ νερό σὲ ἀναλογία 2: 100.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ Ω-ΓΚΡΑΤΕΝ

Εἴνετε τὰ κολοκυθάκια καὶ τὰ κόβετε σὲ φετούλες στρουγγιζέ. Τὰ ἀλατοπεριζώνετε καὶ τὰ βάζετε νὰ σιγοτηγανιστοῦν μὲ τὸ βούτυρο. Ὅταν ἔχουν τηγανισθῇ, προσθέτετε τὴν ποσότητα θαλασσίου ρυζιοῦ, καὶ πέντε κουταλιές τῆς σούπας τυρὶ τριμμένο. Τὰ στρώνετε κατὰ πατάκια σὲ μὴν καραβάνισα, τὰ ἐμβατὰ μὲ βούτυρο καὶ στέλνετε τὴν καραβάνισα σὲ φούρνον. Ἄν θέλετε, τὰ σκεπάζετε μὲ μὴν σάλτσα μπεσαμέλ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς σάλτσα γίνονται πολὺ ὡραία.

Ἡ Διδ. ΑἴΛΙΑ

Η ΜΟΔΑ

Α φτερά θὰ εἶνε πολὺ τῆς μόδας ἐφέτος. Ἡ δίωσις τὰ μεγάλα «κουτῶς» πού τρυποῦν τὸν τετὸν τοῦ κατέλλου θὰ φορεθοῦν κ' ἀπὸ τῆς πρῆς κομψῆς κυρίες. Τὸ πρῶτον μόντερον μάλιστα κοσμήματα γιὰ κατέλλα εἶνε ἕνα φτερό σὲ φυσικὸ μέγεθος κομμένο ἀπὸ διαμάντια γιὰ τῆς πολυτάλαντες ἀπὸ στράς γιὰ τῆς λιγώτερον πλούσιες. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ ἔχει τὸ πλεονέκτημα ὅτι μπορεῖ νὰ μεταφερθῇ ἀπὸ τὸ ἕνα κατέλλο στὸ ἄλλο καὶ νὰ φορεθῇ καὶ ὡς κοσμήματα γιὰ τὰ μαλλιά, ὅταν μὴ κυρία εἶνε ντυμένη μὲ βραδυὴν τουαλέττα.

Πολὺ τῆς μόδας εἶνε τὰ κοσμήματα ἀπὸ... ἀχιβάδες. Ὅχι ἀπὸ κοινὲς ἀχιβάδες βέβαια, ἀλλὰ ἀπὸ αὐτὲς πού ἔχουν ἀποχρώσεις μαργαριταροῦ καὶ σχήματα ὡραία καὶ ἰδιότροπα. Ὅλες ἡ Παριζιάνες κρεμοῦν τώρα στ' αἰτία τους σκονολαρίδια πού τὸ καλὲν εἶνε καινόμενον ἀπὸ μὴ μικρὴ ἀχιβάδα, ὡραίατα δὲ εἶνε ἡ μεγάλῃς καρφίτσες πού γίνονται ἀπὸ μὴ μακροὺν ἀχιβάδα ἡ ἀπὸ δύο καὶ στοιλίσουν θαυμάσια τὰ σκούρα βελονῆν ἡ μεταξωτὰ φορέματα. Λοιπὸν, ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, πού κατοικεῖτε στὰ παραθαλάσσια, θυμηθῆτε τὰ παιδιὰτά σας χρόνι καὶ τηγαίνετε νὰ μαζέψετε ἀχιβάδες.

Ὅπως φορέθηκαν τὴν ἀνοιξὶ καὶ τὸ καλοκαίρι, ἔτσι θὰ φορεθοῦν πολὺ καὶ τὸ φθινόπωρον τὰ λευκὰ παλτά. Ἐνα λευκὸ μάλλινον παλτὸ φορεῖται μὲ σκούρο φόρεμα μάλλινον ἡ μεταξωτό, κ' ἐπίσης εἶνε πολὺ καμψὸ μὲ μὴ μάλλινον σκούρον φόρεμα καὶ μὲ μὴ μπλουζὰ σὲ χιτυρὸν χρώμα ἡ μὲ οἷες ἄλλες καὶ ὁμοχρώμους μὲ τὴν μπλουζὰ. Ὅποιες εἶνε ἐπιδέξιες καὶ γρήγορες στὴ δουλειὰ τους μποροῦν νὰ πλέξουν μόνες τους ἕνα παλτὸ μὲ χοντρὸ ἄσπρο μαλλί, μὲ τῆς βελόνες ἡ μὲ τὸ βελονάκι.

Ἀπὸ χρώματα πού θὰ φορεθοῦν πολὺ τὸν χειμῶνα καὶ ἰδιαίτερος πού καθεὶνα καὶ ἐν συνδυασμῷ μετὰ τὸν τους εἶνε τὸ γκρι καὶ τὸ μπουντό. Τὸ μπουντό ταυρίζει περισσότερο γιὰ τῆς καστανὲς μὲ λευκὸν δέμα. Τὸ γκρι γιὰ τῆς ξανθῆς ἡ γιὰ τῆς καστανῆς πού ἔχουν πολὺ ὡραία χρώματα. Ἡ μελαχρινὲς πρέπει ν' ἀποφεύγουν καὶ τὰ δύο.

Μὲ τὰ μαῦρα φθινοπωρινὰ ταγιὰ θὰ φορεθοῦν πολὺ ἡ βεστοῦλες ἀπὸ πικρὴ μεταξωτὸ σὲ χρώμα μπλέ, ἀνοιχτὸ ἡ σκούρο. Ὁ συν-

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Μετὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν, τὰ ἐλαττώματα τοῦ σπιτιοῦ μας φαίνονται πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ πρῶτον. Ἀποροῦμε μάλιστα πὺς μποροῦσαμε νὰ ζήσουμε σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον. Περισσότερο ἀπὸ τὰ ἐπιπλά ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς σπιτιοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοὺς τοίχους, τὰ πατώματα καὶ τὰ παράθυρα. Σ' ἕνα σπίτι καινούργιον μὲ ὡραῖους τοίχους καὶ καλά χαλιά, καὶ τὰ ἀπλοῦστερα ἐπιπλά κάνουν φιγούρα, ἐνὸς καὶ τὰ ὡραιότερα ἐπιπλά, χαρτακωνίοντα μὲσα σ' ἕνα σπίτι παλιὸ ἡ κακοφτιασμένο. Οἱ τοῖχοι γιὰ νὰ κάνουν ὡραία ἐντύπωσιν πρέπει νὰ ἔχουν χρώμα ἀνοιχτό. Δὲν ἐννοοῦ βέβαια τοὺς τοίχους πού βάφονται μὲ νερομπογιά. Ἐάν τὸ σπῆτι εἶνε δικό σας, προεπιμένον νὰ βάψετε καθεὶν χρόνον τὰ δωμάτια μὲ νερομπογιά, εἶνε προτιμότερον νὰ τὰ βάψετε μὴ καὶ καλὴ μὲ λαδομπογιά πού καὶ πολὺ ὡραϊότερη εἶνε, καὶ διατηρεῖται πρὸς πολὺ καὶ πρὸς ὑγιεινὴν εἶνε γιὰ πλύνεται καὶ σποινίζεται. Ἡ λαδομπογιά ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ σὲ χρώμα ἀνοιχτό. Κρεμὶ ἡ μπλε ἡ φυσικὴ ἡ γκρι περὶ γιὰ σαλόνια καὶ τραπεζαρίες. Ρῶς

ΜΕ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Τρεῖς πολὺ πρακτικὲς ποδηλάσεις γι' ἀγοράκια. Ἡ

Σατυρική Δελτί

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο ήλιος πάλι με τη γη σφιχτά
(αγκαλιασμένος)
όλημερίς και αβούραστα κυλιέται
κι' εμπρός σε κάθε άνθρωπο, τι
(κακομαθημένος!)

μέσ' στα καταμεσήμερα, φιλιέται.
Και με σφιχταγκαλιάσματα που ά-
(νάβει και λιγώνει)
κάνει γαρίδα τ' ουρανού το μάτι
(του λυγρούδι)
και μέσ' στο αίμα ή ντροπή βου-
(μένη, κουκουλώνεται
στού απαλού ροδακινού το βελου-
δένιο χνοΐδι.

Μα τί σταφύλι ραζαί, τί ρόγα
(χρονοσταλλένια,
τί μεταξένια φράουλα σαν ξηλε-
(μένη νύφη
'Απ' άκρη σ' άκρη απλώνει ή γή
(γλυκειά και ζαχαρένια
Χαρά στο κύμα του γαλιού, που
(τ' άκρογαλί... γλύφει!...

Τρελλόκαιρος, παντού φωτιά και
(ζάχαρι σκερπίζει
το ξέρεi όποιος για έρωτα στον
(δρόμιους τριγυρίζει
και κάθε φροΐτο λαχταρά και σ' έ-
(λα απλώνει χέρι.
Πάντα με γλύκα και φωτιά περ-
(νά το καλοκαίρι.

ΣΑΤΥΡΕΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ

Καλή γειτόνισσα ευτυχισμένη,
όπου δεν έχεις ποτέ δουλειά.
Και στο παράθυρο άκουμπισμένη
με τα χονσά σου παίζει μαλλιά.
Καλή γειτόνισσα, τρελλή στακί-
(στρα

σε μακαρίζω αληθινά,
Πάντα καθρέπτισμα, πάντα χωρί-
(στρα,
κι' έτσι ό χρόνος για σέ περνά.
Πότε ποτίζεις καμιά σου γλάστρα
με άνθισμένο βασιλικό,
Πότε κυττάξεις έπάνω στ' άστρα,
πότε γαλάντη περσιστικό,

Κι' άμα δεν βόσκεis εμπρός κα-
(νένα
άγαπητό σου άμορφονεϊό,
Τότε κυττάξεις λίγο κι' έμένα
και κάνεις κόρτε με το στανό.
Πάντα δλόχαρη στο παράθυρο
με χαμογέλιο και με καμάρι...
Χαρά στη μάννα σου, χαρά στον
(κύρη,
χαρά 'ς εκείνον που θα σέ πάρη.
Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΜΕΤΕ ΚΕΦΙ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο έργοστασιάρχης (ή
παγορεΐοντας). — Ζητείται έξυ-
πνος νέος, άνύπαντρος...

Ο γέρος υπάλληλος. —
Είπε περιττόν το «άνύπαντρος», κ.
διευθυντά, άφού λέτε, ότι «ζητεί-
ται έξυπνος νέος»!

Ψυχολογία:

Πολλοί άνδρες έχουν σταθερή
θέληση για κάμποσον καιρό, αλλά
κατόπιν... παντρεύονται!

Ο φίλος (που έλειπε χρόνια
στά ξένα). — Μήπως παντρεύτη-
κες κατά το διάστημα που δεν
είδαθήκαμε;

Ο δικαστής. — Ναι, σε
λίγο θα δής... και το σώμα του
έγκλήματος!

Στο γραφείο.
Ο υπάλληλος. — Και πό-
σον έπών είσθε, δεσποινίς;
Η υπάλληλος. — 28.
Ο υπάλληλος (χαμογελών-
τας). — Έξοσι όχτώ;...

Η υπάλληλος (θυμωμένη).
— Νομίζετε πως δεν ξέρω πότε
γεννήθηκε;

Ο υπάλληλος. — Άπεναν-
τίας, δεσποινίς, μονάχα πρέπει να
σχεφθήτε λίγο και θα δήτε, ότι μ'
απτά που λέτε γεννηθήκατε... δέ-
κα χρόνων!

Στο θεωρείο.
Έκείνη. — Θεέ μου!... Ο
άνδρας μου στην πλατεία!...
Έκείνος. — Τότε, άς κάνου-
με πως ήρθαμε τάχα για το έργο!

— Με τρώει το άριστερό μου
χέρι.
— Αυτό είναι άπόδειξ. ότι θα
πάρης χοήματα!
— Έχεις δικη... Λάνισέ μου
δέκα δραχμές!

— Είμαι πολύ άτελεισμένος. Η
γυναίκα μου λείπει σε ταξίδι και
μουν γράφει κάθε μέρα, αλλά σή-
μερα δεν πήρα γράμμα της.
— Α, μη φράσαι! Δεν πι-
στεύω να της συνέβη κανένα κα-

κό.
— Δεν της συνέβη κανένα
κακό; Τι κρίμα!

Στην έπαρχία.
Ο πελάτης. — Γιατί
άπόψε δεν έχετε αυγά, κί-
ριε ξενοδόχε;

Ο ξενοδόχος. — Γιατί ά-
πόψε ήρθε στον τόπο μας ένας
πλανόδιος διάσος κι' οι θεαταί πή-
ραν όλα τ' αυγά που ύπηρχαν!...

— Η γυναίκες δεν έχουν κου-
κούτσι μυαλό!...

— Τι λές;

— Βέβαια! Νά, προχτές το παι-
δί μας, κατάπιε μιά δεκάρα.

— Και λοιπόν;

— Λοιπόν, ή γυναίκα μου... έφε-
ρε ένα γατό και τον πλήρωσε 150
δραχμές, για να βγάλη τη δε-
κάρα!...

— Να σου πώ, φίλε μου. Οι άν-
θρωποι έγιναν τόσο καλπιδες σή-
μερα, που δεν μπορεί κανείς να
δώση έμπιστοσύνη, ούτε στον κα-
λύτερό του φίλο!...

— Βέβαια!... Και το πιο χει-
ρότερο, είναι ότι δεν μπορεί να κά-
νη κανείς ούτε τον καλύτερο φίλο
του να του έμπιστευθή ένα εκατο-
στάριο!

Ο οδηγός. — Και τώρα
παίρνουμε στην περιήρη αυτή αί-
θουσα στην όποια ή φωνή άντηζει
24 φορές! Πέρισι στην αίθουσα
αυτή τρελλάθηκε ένας έπισκέπτης.

Η γρηά κυρία. — Ούρα
νέ!... Πώς συνέβη αυτό;

Ο οδηγός. — Τον φώναξε ή
πεθερά του, κι' όταν, ό φτωχός ά-
κουσε να τον φωνάζουν είκοσι τέσ-
σερες πεθερές μαζί, του σπρίψε!

— Αφ' ότου χηρέψατε γίνεται
διπλός!

— Ναι, είδες τί περίεργα πράγ-
ματα συμβαίνουν. Αφ' ότου έχω-
σα το έτερον ήμισυ μου, ζυγίζω δι-

πλά από πριν!

Μεταξύ φιλενάδων.

— Και πως άφηκες να σε φιλή-
ση αυτός που δεν ξέρει ούτε τα
άπλουστερα πράγματα να εκφρά-
ση;

— Α, στο φίλημα εκφράζε-
ται τελείως!

Ο πατέρας. — Και ξέρεις
γιατί σου τίς έθρεξε σήμερα;

Ο γυιός. — Γιατί είμαι μι-
κρός. Άν ήμουν μεγάλος, σαν τον
Νικόλα, το γειτονά μας που σε
έλτε γάιδαρο, δεν θα τολμούσες
ούτε το μικρό σου δάχτυλο να ση-
κώσης!...

— Τι σου συνέβη, φίλε μου, κι'
έχεις το χέρι σου δεμένο;

— Σιδηροδρομικό δυστύχημα!

— Τι;... Γίνηκε καμιά σύγ-
κρουσις;

— Όχι, αλλά φίλησα μιά ξένη
κυρία μέσα στον ήλεκτρικό και με
χτύπησε με την άμπρέλλα της!

Η κυρία. — Άννα, άλλες
φίλο;

Η μαγειρίσσα. — Α, ό-
χι! Είλ' ό ίδιος. Τώρα έγινε ή
ποδεκανέας!

Η κυρία (κουνώντας το κε-
φάλι). — Περίεργο στάδιο!...
Πρώτα ήταν έπιλοχίας, έπειτα λο-
χίας, ύστερα άπλός στρατιώτης,
τώρα πάλι αρχίζει και προκίβα-
ζεται!...

— Για να μη παύη ή γυναίκα
μου από το προΐ ός το βράδυ πύ-
νο την συμβούλευα να πιάση μιά
φίλη!

— Ε, και τώρα;

— Τώρα παίζουν κι' ή δυό τους
στο πύνο, με τέσσερα χέρια!

Έκείνος. — Ως τώρα δεν ά-
γάπησα καμιά γυναίκα σαν έσένα.

Εκείνη. — Τότε θα ής ά-
κόμη πολλά χοήματα!

Μεταξύ καταχραστών.

— Ο γατορός σου σύστησε να
πας στο έξωτερικό;

— Όχι, ό δικηγόρος μου!

Η σύζυγος. — Φεύγεις πάλι
άπόψε; Άχ! νάξερεις πόσο
πληρετικά είναι τα βράδια εδώ
μέσα!

Ο σύζυγος. — Ξέρω!... Ξέ-
ρω... άκριβώς γι' αυτό φεύγω!

ΤΙ ΚΑΝΕΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ
Ο πλουτήρας άμαξας στον περίπατο με το σκυλί του. — Μτεέ, φορόλογο!